

A photograph of water reflecting a sunset or sunrise, with a large, dark, circular ripple in the foreground. The water is dark and reflective, showing the sky and the surrounding environment. The reflection is distorted by ripples and waves, creating a shimmering, abstract pattern. The colors are muted, with shades of blue, grey, and white, suggesting a late afternoon or early morning setting. The overall mood is serene and contemplative.

Sodrásban 2020

Sodrásban 2020

*Kortárs írók, költők
antológiája
2020*

2020

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító: Vehofsics Erzsébet

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

Tartalomjegyzék

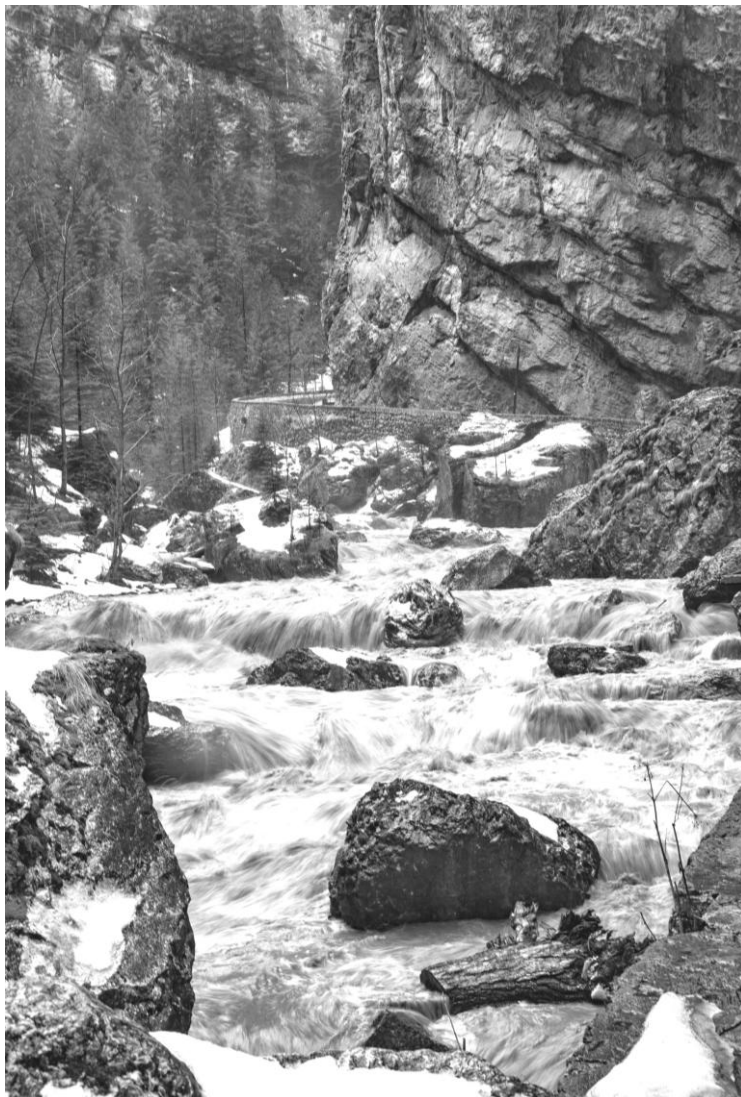
TARTALOMJEGYZÉK	3
ÍRÁSAINK	7
ÁFRA PIROSKA	8
BENEDEK-NIKLI HUNOR	12
BERNÁTH CSABA	14
BLÁŽEKNÉ BENIK MÁRIA	18
BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)	28
BODÓ CSIBA GIZELLA	30
BORNEMISZA ATTILA	34
BUDAI ISTVÁN	37
BUDAY ANIKÓ	40
CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET	46
CZIRJÁK EDIT	48
CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS	54
DOBÓ GEORGINA	58
DOBROSI ANDREA	60
DOMOKOS EDIT	63
GÁTHY EMŐKE	65
GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA	70
GÓSI VALI	72
GYŐRI NAGY ATTILA	74
HERCZEG-VECSEI KATALIN	77
HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSA	80
HORVÁTH-TÓTH ÉVA	84
KALOCSA ZSUZSA	88
KAMARÁS KLÁRA	90
KATARZYNA TKACZYK	92
FAZEKAS MÁRTA	93
KESZY-HARMATH DÁNIEL	103
KISZNYÉR IBOLYA	104
KLOTZ MÁRIA	106
KOVÁCS ÁDÁM MÁTÉ	111
KOVÁCS DANIELA	113
KOVÁCS JÓZSEF TIBOR	115
KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS)	117

KORTÁRS ÍRÓK, KÖLTŐK ANTOLÓGIÁJA

KUTASI HORVÁTH KATALIN	119
KÜHNE KATALIN.....	128
LÉNÁRT ANNA.....	129
MILBIK JÓZSEF	131
MILLÓ ILDIKÓ	134
MRÁZ ERZSÉBET IRMA.....	136
MUKLI ÁGNES	139
ORDAS ANDREA	140
PETRES KATALIN.....	144
PLÓSZNÉ PAPP MÁRIA	147
RIBA ILDIKÓ	150
SÁGI KLÁRI	153
SZABÓ EDIT IRMA.....	155
SZABÓ ESZTER HELKA	157
SZAKÁCSNÉ KOZÁRI PIROSKA	161
SZELES GYÖRGY	170
SZ L NETALA.....	174
SZÖRÉNYI VANDA.....	179
VITOS IRÉN	182
ZÁRUBA KÁROLY VALÉR.....	184
<u>BEMUTATKOZUNK.....</u>	<u>187</u>

FOTÓINK/GRAFIKÁINK/FESTMÉNYEINK:

VEHOFSICS ERZSÉBET: SODRÁSBAN.....	BORÍTÓ
VEHOFSICS ERZSÉBET: OLVADÁS.....	6
VEHOFSICS ERZSÉBET: MYRA	53
VEHOFSICS ERZSÉBET: NYUGALOM	102
VEHOFSICS ERZSÉBET: HALLÉPCSŐ.....	143
VEHOFSICS ERZSÉBET: LEVÉLFOLYAM	186

VEHOFSICS ERZSÉBET: OLVADÁS

Trásaink

ÁFRA PIROSKA

Hangulat

Tavaszi szelíd virágok,
Bús szívemhez oly jól illetek,
Elhaló bíbor sugárban
Tündöklő reményre lelek.
Szél vet árnyat vérpiros ajkaimra,
Könnyű álom szó látszat-kincseket.
Orgona ágán ringatózva csodás érzés
Gondolatban együtt lenni veled...
Ég és föld között távoli szép tó,
Tükröd ezüstsínű folyó legyen!
Elgyengít a távolság, ha egykor
Szíved oly nagyon szeretett.
Kövesd szemeddel az erdőt, a nap sugarát,
Hozd közel magadhoz a vágyak fájó szavát!
Eljössz-e velem oda, hol a könny-vizű forrás
halkan zokog?
Hol szerelmesek bújnak össze, s csodára várva
Felhőtlenül boldogok...
Tavaszi szelíd virágok,
Bús szívemhez oly jól illetek,
Illatozó lila violák kelyhén
Csend... beszédes, néma csend remeg.

Hittem...

Hervadt fák csüggedt ágai várnak
Messzeségbe néző, megújuló csodákat.
Pipacsok lengnek pirosan a réten,
Fénylő napsugárral dacolva, kevélyen.
Életre kelnek árnyak, forró vágyak,
Őszi illatokban csak téged imádlak.

Éreztelek egykor patakcsobogásban,
Láttam az arcod nyíló rózsaszálban.
Megszülettél újra szívem rejtett mélyén,
Képzetelem szárnyán, tündöklő reményén.
Láttalak, mint vándort, menni út porában,
Kerestelek titkon, fűben és virágban.

Hallottam a hangod madarak dalában,
Hittem, nagyon hittem a szerelmed szavában.
Magasba emeltél, majd földre ejtettél,
Örök ígéretből feledéssé lettél.
Hallottam a hangod tiszta álmodásban,
Hittem, nagyon hittem a tőled várt csodában!

Álmodozók

Két szemed könnyében hány szivárvány fér el?
Az őszi ragyogásban mennyi elmúlás?
A lélek árnyából felvillan-e egyszer az
Aranyszínű nyár?

És amikor minden nyugodni tér,
Kell-e még a halkuló remény, vagy
Hamujába szunnyad az érzés,
Mint tűnő, csalfa fény?

Bocsásd meg, ha néha hallgatag vagyok,
Ha csak némán, a gondolataimban barangolok!

Ha kereslek is, melletted érzem magam,
És ha nem érlek el, fáj, hogy nem talál szíven szavam.

Két szemed fényében hány szivárvány fér el?
Az őszi ragyogásban mennyi elmúlás?
A bársonyos égre írom létünk csillogó tavaszát.

A futó szavak csöndje majd értelmet nyer talán,
S ha a csillagok alszanak kéken, együtt álmodunk tovább.

Mi a szeretet...

Mi a szeretet? Ha szememre teszed hús kezed,
Ha álmoképet varázsolsz, mint könnyűn lebegő,
Kéklő fellegek?

Mi a szeretet? Aranyló csillogás, lila sóhajú
Fürtös orgonaág? Könnyes üvegkő az út porán,
Felvillanó kincs a percek bársonyán?

Mi a szeretet? Egy örök, nagy titok?
Az esti fák közt alvó nap, mely az égen
Fényesen ragyog?

Mi a szeretet? Ha újraélek veled boldog
Örömperceket? Mondd! Mi legyenek neked?
Tán egy virág, kinek szirma csak szívedért remeg?
Ki virít, s elhervad, ahogy az ezüst idő pora leperereg?

Mi a szeretet? Emlékek képe a sötét, langy homályban?
Sértett, vérző szív fájdalma a piros színű leplet öltő nyárban?

Mi a szeretet? Ahol összeérnek a végtelen világok, s talán
Nem lesz már sehogy... mégis csillogni vágyunk,
Mint gyémántok, melyek csiszolatlanok?

Mi a szeretet? Egy találkozás, kihez köt már rég szelíd vonzalom?
S könnytelen pillantásától száll rád boldog, édes nyugalom?!

Mi a szeretet? Ha sok-sok szépet adsz, s cserébe te is mindig
Valami csodálatosat kapsz?
Egy felgyöngyöző mosoly a lélek tavaszán,
Harmatcseppek ívén szálló csillagvirág.

Mi a szeretet?

Amikor arcunkra langyos eső csepeg,
S a szív megszólal: „Tovább nem megyek...”

Talán...

Az ős csöndje kedves, lélegezd be a csodát!
A narancs, sárga, piros leveleket
Szívem vérével írom át.
Bár azt mondják, ős egyenlő: elmúlás.

De gyümölcsöt is érlel ő, virágot fakaszt,
S lelkednek ad csillogó, új tavaszt.
Halmozz hát ekkor is kincsre kincseket,
Mikor a szomorú szemű néma táj
Hullámzó szárnyával feléd integet!

Repülni tanít a halvány, csalfa fény,
Szemtől-szemben az emberrel
Rejteget ezernyi új reményt.

A pillanatnak élj!
Érezd, hogy fényes hajadon játszik kezem!
Ne bánd, hogy élted a sors dobálja
Hánykolódó tengereken!

Ha bánt is, kiben hittél, tedd jóvá önmagad!
Hamis szavakért cserébe te mégis szeretet adj!

Az ős csöndje kedves, lélegezd be a csodát!
Mese ez mind?! Az talán...
De képzeld, hogy nem ér el még hozzád
a néma, bús magány!

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

BENEDEK-NIKLI HUNOR

Szerelem 1.

Szép
vörös,
hallgató!
Szívem dobban,
lelkemben tánc van.

Szerelem 2.

Nap
fényes
sugara
simogat, ha
szemem rátalál.

Nevetés

Ha
nevetsz,
boldogabb
lesz mindenki
egy kicsivel majd.

Szépség 1.

Ha
Tudják,
Megértik:
Nem a külső
A legfontosabb.

Szépség 2.

Ha
Egyszer
Valami
Csodásat látsz,
Nem felejtéd el.

Halál 1.

Kit
elkap,
az már nem
menekülhet
karmai közül.

Halál 2.

Itt
a vég,
már eljött
volna érted,
de kicsit később.

Féltékenység

Ki
másét
akarja,
saját részét
sem érdemli meg.

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

BERNÁTH CSABA

MMXIX

I.

A szél szétvágta a derengő hajnali, nehéz ködöt,
a messze jövő napsugaraktól volt falum aranyba öltözött;
hajtani kezdték a település megritkult csordáját,
lassan, egyesével eltűntek a bokrosodó legelőn,
csak énnekem jelentenek még kisebb varázst.

Minduntalan szeretném rázárni az ajtót a múltra,
az akkori időben megtörtént elrontott pillanatokra,
ám a megélt mai napok örökösen csak azt hajtják,
nagy mellekkel ne élj soha, így elkerül az ördögi hajsza.

Bátortalanul kászálódok ki agyonizzadt matracágyamból,
mert minden megélt napomra elkísér az örökös fájdalom,
s mert nem rettenek fel már sohasem fakószínű reggelente,
amikor újra, mindig csak volt szeretteimmel álmodom.

Közben jégeralsóba bújik a sosem kért-húzott országhatár,
Isten kezével rajzolok rá áramtalan, tüskementes határt,
ahol nem lesz fegyveres katona, idegen szó, idegen mondat,
ahol a madarak szeretettel csivitelik az anyaszót, a magyart.

II.

Rajzolok barátságos templomot, gyerekzsivajos óvodát,
bölcsségre, hazaszeretetre nevelő sok magyar iskolát;
régebben megtanultam felfesteni Istenünk nemes jóságát,
aki felettünk, mellettünk, bennünk él, jelen van egyaránt.

Bárkinek tudnék rajzolni szebbet, festeni is csodást,
amíg magam butítom sok fióknak írt verssel csupán;
a kisdobronyi imaház igéző tornyát mióta nem látom,
beletörök felidézésébe soha nem hordott szűz bicskám.

Amikor tizenegyre lapot húztam,
többször feldobott a kihúzott ás;
sajátnak érzett utamhoz sokszor hozzávetettek,
naivan többen is újra és újra csak megvezettek,
Stüsü vadászként alamizsnával néha megetettek,
így a szerencse morzsái eléggé messze elkerültek.

III.

Élénkpirosban álmodoznak falum cseréptetős házai,
mélyzöldben reszketnek öreg temetóm égis éró fenyői,
falut s mindent szerte tiszta fehér gyolcslepel borít,
ottjártamkor is mellemben állandó gombóc szorít.

Kicsikart háborúkban odaveszettek névsora gránitlapon
büszkén áll új talapzatán az aggá vált, betelt temetőben,
közben a még élő magyarok elmondják utolsó imáikat,
s az otthon maradottak és az elszármazottak örökkön
örökké megőrzik az elhunytak legtitkosabb álmait –
az anyaországhoz való visszacsatolást unokáiknak.

Nosztalgia

/egy ötvenes rigolyái/

Régóta várok arra az utolsó pillanatra,
hogy elmondhassam neked, már nem szeretlek,
ahogyan a felhő zokog, erőtlenedik a szél,
úgy esek össze az ígérek göröngyös földjén.

Nem te, nem én vagyok mindenben a hibás,
egyszerűen úgy éltük együtt megszokott életünket,
elsétáltunk egymás gondjai mellett sokszor akaratlanul,
cserzett bőrünk már a kérértlen égető naptól sem barnul.

Berzsenyis tavaszom immár itt hagyott mogorván szótlantul,
elillant kamasz naivságom, s a szép lányok biz óhatatlanul;
csuda asszonyokká érett, tavaszom üdvöskéi, ma ne várjatok,
elengedtetek egykor engem csók nélkül, ma másnak adjátok.

Zokog a felhő, körbeér a megvetett ég pereme,
nyöszörög a kies horizont, magából okádja a szivárványt;
rég elégiák búvólói – Szécsi, Latinovits vagy Máté Péterek,
titeket mindig a zárt ajtón is rögvest örömmel beengedlek.

Mégis elkoptak örökre a színek unott napjaimból,
álmaim legalább újra sugároznak, sőt megizzasztanak;
az öreg Nap is ráébred gondjai közt szerencsémre,
átvirrasztja kedvemre a szerelem nélkül boldogultakat.

Kimondható

mottó:

az idő az élőké – nem kell koporsót nézni

Mindig kimondjuk a kimondhatót –
megállítható a tavaszi rüglyefagyás –
megállíthatóak a nevenincs vírusok –
vagy hadd sodorjon magával az apály?

Szabad lett mára az elképzelt kikelet –
virágozhat még a félig odvas almafa –
szükségét látjuk az önzetlen szeretetnek –
Istenünk ítélkezik majd felettünk valaha?

Valaha nem 'kellesz' eldobni a korcs kutyakölyköket –
valamennyi nyúlfi megéri idősen saját végzetét –
nem hül ki anyja emlőjéről leszakadva egyedül –
s a közönyös hidegtől felmelegsünk mi még, emberek?

Fogunk még heves sakkjátszmákat vívni –
összejövünk egy nyáresti szalonnasütésre –
felhúzzuk-e még szögre akasztott régi focipőntket –
egy utolsó felszabadult, baráti jutalomjátékra?

Elcsókoljuk végre az álmunkban megtörtént csókokat –
kijuthatunk a befagyott tóra korcsolyázni kora este –
belógathatjuk horgászbotjaink a közeli lomha patakba –
eszünk még egyszer egy valódi tiszai harcsapaprikást?

Lejátsszuk a megszokott kanasztás kártyapartinkat –
vigyázzba vágjuk örökké magunkat a felsőbb parancsnak –
elindítjuk saját útjukra immár felnőtt gyermekeinket –
eleget tanultunk életünkben a kötelező fajmentéshez?

Eleget tettünk példamutatásunkkal a közös asztalra –
nem lőttünk ezidáig a védett fekete-fehér golyákra –
letaníthatjuk egyszer az utolsó irodalomóránkat –
legvégül pedig kinyitjuk ajtónkat a fekete kaszásnak?

Egyszer, majd igen,
készen állunk a végtelen útra –
s megújult erővel, feltámadásra várva
eltáncoljuk közös életünk legszebb keringőjét.
Kimondjuk a mindig is kimondhatót!

A virág én vagyok II.

Terebélyesedik tarkómon az Idő,
perc foszlányaival kínokat szór –
kezed kezemen szorításba forr,
aláhallik a bágyadt búzahintő.

A kikelt sarj húsz Dáriust kér,
húsz idussal fest kobzos koszorút,
a Jövő fojtogatja, feje az égnek beborult,
kezébe minden szem, minden csíra belefér.

BLAŽEKNÉ BENIK MÁRIA

A róka, az egér és a hős kiscica

Kicsi róka, szegény róka
Beszorult az egérlyukba.
„Segíts rajtam!”
Kérlelte az egeret,
De az egér, gonosz egér
Csak egy nagyot nevetett.
Szegény róka, kicsi róka
Félelmében reszketett,
S újból szépen kérlelte az egeret.
De az egér, csúnya egér
Megint csak egy jót nevetett.
De ni csak, ki közeleg csendesen?
Hisz ez ROSSZCSONT, ki jön
Hirtelen és nesztelen,
S a hős kiscica – ham –
Bekapta a szívtelen egeret,
S azóta már soha többé
Nem nevetnek a rókán az egerek.

Sodor az ár

Sodor az ár megfulladok
Mint egy sárkány harapja torkom
Meghalok ha látlak akkor is ha nem
Reggel lázasan ébredem és betegen
Fázik és didereg a lelkem
S az ég vérvörös lesz körülöttem
Mert nem vagy itt velem
Lángoló szívem befedem éji zenével
Szeretlek mint soha senkit még
Bocsássá meg nekem ezt ott fenn az ég

Ki vagyok én

A szürke esti éj
Találkozott a fényvel
Az ázott kis veréb
A csodás mindenséggel
Ki vagyok én?
Egy porszem a föld körül
Kit ide-oda fúj a szél
Te kőszikla vagy
Szikla a hegyek között
Én csak egy porszem
A porszem között

Az árva kis őzike meséje

Kerek erdő közepében
Élt egyszer egy őzike
Éjjel-nappal szomorkodott
Nem volt neki senkije
Megsiratta a napot
Éjjel meg a csillagot
Bánatában útnak indult
Keresni a boldogságot
De az tőle elfutott
Hegyen-völgyön barangolt
Találkozott egy kősziklával
Kinek arany szíve volt
Fájdalmán hogy enyhítsen
Árnyékában megpihent
S a nagy szikla az őzikét
Átölelte gyöngéden
S fáradt szívét
Gyöngyharmattal fedte be
Az őzike csak ámul-bámul
Nem is érti mi történik most vele

De egyszerre csak minden virág
Csillogni kezd körötte
S az őzike a szemében
Könnyek helyett gyémánt-
Csillag csillogott
Lába nyomán hűs mederben
Arany patak csobogott
Azóta az őzike már
Szebbnek látja a napot
És soha többé nem siratja
A lehulló csillagot

Már megyünk

Már megyünk
Visszavár a föld pora
Hisz szemcséit
Csak kölcsönadta
Az idő múlik
Örvénybe zuhan
Repül a fény
Lehull a levél
Minden pihenőre tér
Halkul a zene
Elhal az ének
Repül a lélek szárnyán
Az élet hosszú
Mély álmra tér
Lelkünk messze száll
Hazavárja a föld pora
Hisz szemcséit csak kölcsönadta
Hisz az élet csupán
Röpke perc csak egy pillanat
Mi hamar elillan
S megyünk haza

Álmodtam egy csodás álmot

Álmodtam egy csodás álmot
Gyönyörű volt és szerelmes
Hulltak benne a rózsaszirmok
És betakarták a szívem
Elküldtem a rózsákat mind Neked
De a töviseket leszedtem
Hogy ne szúrják meg a kezed
Álmomban is vigyáztam rád
Mert oly nagyon szeretlek
A rózsaszirmokat s a szívemet
Mind odaadom most Neked
Úgy szeretném megállítani ezt az álmom
Hogy ne ébredjek fel sohasem
Álomvilágban éljem le életem
Ahol mellettem vagy és fogod a kezem
Megállítanám az időt de nem lehet

Elmélkedés az életről

Gondolkodni?
Elmélkedni?
Miről?
Az életről?
S élünk talán?
Hol kezdődik az élet?
A gondolatainkban?
S a gondolataink éreznek minket?
Tudnak rólunk?
Ki tud rólunk?
Ott fent?
Itt lent?
Te tudsz rólam?
Én tudok rólad?
Mi tudunk egymásról?

Kezem pihenne két kezemben

Szemed mint kígyóméreg
Tudom egyszer majd halálra mérgez
De szép halál lesz az nekem
Tekintetedbe merülve aludni el
Utolsó álmom Te lennél
Imádott képedet szívembe
Utoljára még bevésném
Szemed mint fénylő csillag
Vezetne át
Az élet s a halál kapuján
S nem tudná azt senki csak Te
Hogy Te voltál életem utolsó
Legszébbik perce
S úgy mennék fel majd a mennybe
Hogy kezem pihenne két kezemben

Búcsúzás

Reggel mikor majd égő fáklyaként
Szemedben fellobban a hajnali fény
Az én szívem ott hever majd összetörve
Romokban lábaid előtt s elfeledve
Mert az a láng már többé nem értem ég
Neked a hajnal egy csodás ébredés
Nekem egy fájó érzés dül a szívem mélyén
S befelé hulló könnyeimben
Táncolva kering a fájdalom
Búcsúkeringőt lejt még a szél is
Amint épp beszólt az ablakodon
Indulásra szólít ma a reggel
És én álmaimat átölelve indulok most el
De Nálad hagyom szomorú bús szívem
Mert Nálad nélkül már az se kell nekem

Az éjjel gyorsan elrepült

Az ember éjjel sokszor csendben alszik el
Pihenni szeretne de nyugalmat mégsem lel
Reggel betegen ébred s a házakat pokol tüze takarja
Reá ront egy óriás és véres lesz az ég alja
Az éjjel gyorsan elrepült mint egy sárkány tovatűnt
Az álmok mennek egyre csak távolodnak
De én ápolom mosolyod nem hervad el soha
Még ébren is rólad álmodom
Kit nem feledek el soha

Csendben ülve Rád várni

Halk némaságban
Ott lakik az értelem
Ott születik meg
Csendesen a szerelem

Vándorolok – barangolok

Szépek a hegyek szép a táj a tengerzúgás
Mégis én ott vagyok otthon ahol Te vársz reám
Külföldi tájakon vándorolok barangolok
Átölel a bérc a hegyorom
Szívem mégis csak egy ölelésre vár
S azt Tőled kapjam bárhol is legyen az én otthonom
Idegen itt a táj s nekem ott a hazám
Ahol a Bükk a Mátra a Margit-sziget
A Debreceni Nagyerdő a Hortobágy
A sárga kalásztenger s a dolgos emberek
Ott szebben süt a nap és zöldebb ott a rét
S ott a szemedben megláthatom a Balaton kék vizét

Elhagyott a csillagom

Csillaghullás volt az éjjel
Én is láttam egy csillagot
Fényes volt és ragyogott
Gondoltam egy nagy merészet
S álmodtam egy meseszépet
S álmomban az a csillag
Fényes csillag nékem ragyogott
Hazavitem dédelgettem
Simogattam és becéztem
De a csillag fényes csillag
Visszaszállt az égre
Én azóta minden éjjel
Csak azt az egyet siratom
Én azóta minden éjjel
A csillagomról álmodom

A nap és a hold szerelme

Kint már őszi a táj lehull minden levél
De lelkemben már nyomokat hagyott a tél
A napsugár búcsút int a tájnak
S rezgő képeket fest a holdsugárnak
Még a fák is beleremegnek
Mikor a nap a holddal
Kéz a kézben sírni kezd
A napnak és a holdnak most búcsúzni kell
Forró könnyük égeti az arcom
S benne lassan lecsordul az izzó fájdalom
S míg a nap a holddal kéz a kézben sírdogál
Én is szívdobogva várok csak Terád
Úgy szeretnék boldog lenni fogni a kezed
Belenézni két szemedbe
S megpihenni melletted

Aludj el idő

Aludj el idő szenderegj
Vagy legalább hunyd le a szemed
Legyen a földön sokáig béke és szeretet
Legyen a szívekben igaz tiszta szerelem
Legyen bármi csak háború és gyűlölet ne legyen
Állj meg idő ne siess pihenj meg
Tanulj meg te is csendben várni
Hogy elmúljon a bánat s a szenvedés
S győzzön az igazság és a remény
Most még aki tiszta szívből szeretni tud
Annak szeretet helyett csak könny és fájdalom jut
S aki baráti kezét nyújtja ma feléd
Annak fogadd el őszinte szeretetét
Mert lehet hogy holnap már késő lesz
S nem marad más csak egy múltó emlék
Semmi sem hozza vissza a rohanó perceket
Megállítanám az időt de nem lehet

Vágyódás 1.

A csodás természet lány ölen
Ringatózik a fény
Szívem szomorú dala
Egy bús szerelemről mesél
Mint egy csodás távoli éjjeli zene
A lehulló esti éjben
Hozzád küldöm szívem dalát
Ki ott álmodod édes álmod a messzeségben
Érintse meg szívedet ez a szomorú dal
Érezd meg benne síró fájdalommal
A vágyat mi hozzád űz
A lángoló szerelmet
Mi forróbb mind a tűz

Annyira vágyom utánad
Ha csak egy percre is
A szívnek tán ennyi is elég
Hogy bánatában ne hulljon szerteszét

A nagy nihil közepén

Körülöttem fájdalmasan zajlik az élet
Várom, hogy egyszer csak vége lesz
Vágyom, hogy egyszer csak vége legyen
Kiút már csak a semmiben van
A nagy nihil közepén
Belefáradtam már a feledésbe
Az emlékezésbe is
Már seholy sem akarok lenni
Hogy mindenhol lehessenek
Körülötted, benned, ha kell
Hogy szerelmem, hogy szerelmed
Túlélje a kellett, az életet
Már csak onnan, a túloldadról
Fentről remélni, vágyni
Hogy szerelmünk sosem múlik el

Bennem és körülöttem

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van az Isten láthatatlan

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van a Krisztus láthatatlan

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van az Ige láthatatlan

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van a krisztusi élet láthatóan

Vágyódás 2.

Elérve egy új ország határát
Könnybe lábad a szemem
Hazámra gondolok, bizsereg a szívem
Messze idegenben, külföldi tájakon
Hosszú évek teltek, ez volt az én sorsom
Sokszor felsóhajtok, haza vágyom én
Itt, e külföldi tájakon
Csak vándor vagyok én
Oda vágyom vissza, ahol születtem
Ahol született apám s anyám
Ott, ahol az ősök nyugszanak
A gyökerek már hazahívnak
S a kanyargó Tisza-menti fák
Már rég hazavárnak
Az én hazám a magyar föld
A magyar hon
Kékebb ott az ég, ragyogóbb a hold
Oda vágyom vissza, ahol először hallottam
A magyar szót, az egyetlen
Itt, e külföldi tájakon csak idegen vagyok én
S ott szeretnék majd egyszer örök nyugovóra térni
Szeretett, szép magyar hazám földjén

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Csukás István emlékére

Versbe szedett meséivel
sok-sok jó gyermeket nevelt.

Volt köztük egy kedvelt madár, mindig csokit evett,
szép kék tollú, telt-edzett, Pom Pomot is kíséerte,
s ő minden reggel megkérdezte: Elkísérhetlek?

Kedvencünk együgyű,
sárkányunk zöld Süsü,
kedveltük, szerettük,
ezen cseperedtünk.

Horgolt volt a teste,
mindenki kedvelte,
vidám két szép szeme
hozott mosolyt este.

Alkotta a csalit,
horgászunk szavait,
ki volt mindig víg,
megmarad köztünk így.

Ő volt Csukás István,
gondoljunk most reá,
hisz hívja mennyország,
fentről vigyáz reánk.

Húsvétváró

Előtte a Nagyböjt,
farsang után jön,
volt bálözön,
tavasz jó.

Balaton

Magyarok tengere,
fénylik a kékben,
édes vize,
jó neked.

Tulipán /pundurka/

Oly szép ez a virág,
A napon kitar,
Lehet sárgás:
Tulipán.

Galamb /pundurka/

Egy a galamb s gerle,
Béke jelképe,
Szálló lélek,
Megjelen'.

Szív /pundurka/

Szeretve ünneplünk,
Arcunkon derű,
Maradjon így
Jókedvünk.

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

BODÓ CSIBA GIZELLA

Bolygók után szabadon

Zuhog a hó! A rózsás színben pompázó tulipánfa nem érti az egészszet! Alig három napja öltözött ünneplőbe, március 21-re. Ez a tavaszünnepe! Ez a tavaszünnepe! Ő az ablaknál állt, nézte a perceken belül csapzottá vált fát, s tekintete olyan volt, mintha ő sem értené. Nem azt, hogy miért esik a hó márciusban, hiszen ez lassan már nem világszenzáció, múlt év április hónapban öltött havas-menyasszonyit a kert. Most inkább semmit nem értett, s ettől vált olyaná a tekintete, mintha rácsot látna az ablakon.

Több mint egy hete nem volt kint, nem ment sehová, holott gyönyörű idő volt, s jó néhány cédula várt elintéznivalókkal az ablaknál terpeszkedő íróasztalon. Olyanok, mint mit kell vennie tavaszi munkákhoz a kertbe, élelmiszereket vinni a kisházba, ha megnyitják a vizet, mert onnantól kezdődik a virágültetés, szellőztetés... megálltak a gondolatai. Mikor lesz ez a munka az idén tavasszal? Múlt évben is elmaradt számára a tavasz. Hogy ennek az idén is így kell lennie, nem igazán fogta fel. Miért nem mehetek ki? Miért is? Mert szófogadó vagyok! Mert megkértek rá! Mert nem más kérte, mint az ország Miniszterelnöke, az Országos Tiszti Főorvosasszony, a Mentőszolgálat szóvivője. Kérték! Szinte könyörögtek a korosztályának – mosolyodott el keserűen. Mikor kérték őket ilyen ki-tartóan fiatal zenészek, színészek, s aki úgy érezte, hogy eny-nyit megtehet, kéri: Maradjatok otthon! Maradjanak a hatvanöt év felettiek otthon!

Aztán pörögni kezdtek a dolgok, másnap már az egyetemistáknak is csomagolni kellett, s elhagyniuk az egyetemi karokat, kollégiumokat. Aztán az iskolásoknak, majd óvódásoknak is. De már lekészt a fodrászról, kozmetikusról, a könyvesbolt-ról, mert az ezekben dolgozóknak is be kellett szüntetni a munkát! Áruházak, mozik húzták le a redőnyt, méghozzá villámgyorsan! Villámgyorsnak tűnt az idő, hiszen ilyen még so-

ha nem volt emberemlékezet óta; a Világ bezárkózott! Mintegy égi parancsszóra! Mert kinek lehetett hatalma a világ bezárására? Hatalom? Nem tudom, nem tudom!

Ezen a reggelen már tudott volt Európában is, hogy ki ez a hatalom! Amíg csak Kína kapkodta a szemét, intézkedett, ahogy csak tudott, addigra már több százan, majd több ezren haltak meg. Európa félszemmel odafigyelt a történésekre, de hát Kína olyan messze van! A tengerjáró hajóra – melyen egy-két nap alatt szintén száz fölött volt a fertőzöttek száma – még csak némi aggódással figyeltünk. Csak amikor Olaszország északi tartományainak kapui belerengtek a félelmetes valóságba, akkor döbrentünk rá, hogy egy apró koronavírusnak nevezett, láthatatlan ellenség tört ellenünk, az emberiség ellen! Villámgyors az ellenség, nem lehet tétovázni. Kiürültek hát Milánó, Bologna, Velence utcái, terei. Utóbbiban a hatalmas tömegeket vonzó Velencei Karnevál is ott állt meg parádés ünneplésével, ahol megérezte félelmetes hatalmát! Világjárvány!!! Világjárvány!!!

Két hét alatt csak Olaszországban negyvenezer fölé emelkedett az elhunytak száma.

Ez nem egy háború, és mégis! Nem hadüzenettel érkezett, de mégis! Lebénított és tovább robogott, Amerikáig, már Afrikában jár, s nem ismerjük a tervét, a végét, a pusztítást, amit végül okozni fog a világnak! Fekete palástja beteríti az emberiséget!

Maradjatok otthon! Mert az idősebb korosztály a legveszélyeztetettebb! Minden nap emelkednek a számok, szinte mindent! A repterek kiürítve, aki tudott, hazájába menekül, ha elkap egy gépet. De a határokat is lezárták az országok, s lassan hazamenekülni sem tudnak, akik késésben voltak a gondolattal, cselekvéssel!

1956 jut eszébe az ablaknál állva. Akkor tízéves volt, s nem léphettek az ablakhoz, nem lehetett sötétedés után villanyt gyújtani. A sötétben ülve hallgatták a felugató géppisztolyokat. Itt és most, s Európa szerte, csak óvni próbálnak bennünket a kéréssel: „Ne menjetek ki!” Érthető, hisz egymást fertőz-

zük, ahogy egy lavina viszi el a tehetetlen embert! Ez is volt a napokban, és földrengés is volt a napokban, ellentétes felhívásokkal. „Ne menjetek ki!” Majd ahogy a rengés is összetört falakat, tetőket: „Menjete ki a házakból az utcára, egymástól távol!” – szólt az aktuális utasítás.

Megbolydulva minden. Elképzelte, hogyan néz ki mindez felülről nézve!

Hull a márciusi hó, de mintha az sem tudna dönteni, hogy milyen formát, tempót vegyen fel, előbb apró szemekben pilincézett egymástól néhány méter távolságra, majd zuhogni kezd sűrűn, elborulón. – Ez nem valóságos! Nem lehet a világot leállítani két nap, na jó, egy hét alatt!

Lehet, hogy ez csak neki sikerült, a Koronavírusnak! Nem tudom, milyen nemű, de nem is fontos! Bár, ha ellenséggel szemben áll az ember, jó, ha ismeri! Nem várom, hogy bemutatkozzon! Kérek mindenkit, tartózkodjon a zárt helyektől, a karanténoktól! /Bocsánat!/
Tiszta kézzel kezdjem minden percem, s kezdje mindenki hasonlóan!

Tiszta kézzel kezdjem minden percem, s kezdje mindenki hasonlóan!

Annyira képtelenségnek tűnik mindaz, amit hallunk, látunk a képernyőkön, hogy még komolytalankodom is?

Inkább a múlt év őszi szentföldi utat idézem fel; október volt, de tavaszba érkeztünk. Négy hónapja mindössze annak, hogy Jeruzsálem meleg utcakövein járkáltunk az esti órákban is. A tömeg hömpölygött a szent helyeken, Betlehem „Születéstemplomában”, a Mária názáreti háza fölé emelt bazilikában, lépni is nehéz volt a Getsemáné-kert olajfáiban gyönyörködve. Négy hónap mindössze, s csak a látnivalóra kellett figyelni, semmi más gondunk nem volt, utolérni hihetetlen felkészült vezetőinket. Én azért nyafogtam kicsit, hogy miért nem állunk meg egy gyümölcsfacsarásra. Igen, ilyen komoly problémái vannak az utazónak. Függekabinokban közelítettük meg az ókori kolostorokat, szamár hátán baktattam a Szent György monostorhoz, a mindent beborító virágok láttán, a bahai vallás szépséges kertjében azon gondolkodtam, hogy az új évtized első tavaszán kertet alkotok, több virággal, kis sziklával, mini

varázslatos kertet, Szentföldre emlékezve. Emlékezem! Arra is emlékezem, mennyit kellett várnunk a feljutásra a zsúfolt, megtelt gépre. Mindenhol minden zsúfolt volt.

Ma sokkal nagyobb távolságra látom mindazt, ami ott maradt. Arra is emlékezem, amikor négy-öt évvel korábban megkaptam a bolygók állásának állapotát csillagászoktól, asztrológusoktól; azt írták; az az „üzenete” a bolygóknak, hogy álljunk le a megállás nélküli „repkedésről”. Hagyjuk fellélegezni az eget-földet a járművektől; maradjunk lakhelyünkön, foglalozzunk többet önmagunkkal, lassítsuk le, csendesítsük el magunkat, legyünk a családukkal többet, gyermekeinkkel többet, közös kirándulásokon, környezetünkkel foglalkozva!

Ez elég érthető volt számomra. „Áh, te hiszel a bolygóban” – mondták mosolyogva, akik éppen másik oldalára készültek a világnak, s engem is hívtak! Igen, oda kell figyelni a „bolygók üzenetére”, az Univerzum figyelmeztetésére is, ami mögött rengeteg minden van – így gondoltam! A figyelmeztető éghajlati tragédiák és történések gyakran jelentkeztek ebben a négy-öt évben.

Most március 21-e van. Zuhog a hó egész nap.

Csend van. Nincs rács az ablakon! Nem félek! Elgondolkodom csupán, selejtezek negyvenévesi hordalékot, ürítem a zsúfolt polcokat, hallgatom a média napi jelentését a koronavírus áldozatairól. Olvasgatok, ebédet főzök, s még Chili cicámmal is focizunk egy kicsit. Mindenre van idő. Januárban mondogattam türelmetlenül, mikor lesz időm végre nyugodtan írni? „Vigyázz, mit kérsz, megkapod.” Megérkezett a nyugodt idő, holott mindannyian nyugtalanok vagyunk. Itt van az idő, nyugodt olvasásra, csendes alkotásra, senki nem zavar! Ferenc Pápa tegnapi imáját hallgattam, Irgalomért imádkozott a „Mi Atyánkhoz”. Hallgasd meg kérését a vele suttogóknak is, Uram!

A hó megáll, s mintha szakadozna a felhő a fenyők mögött. Hát persze, a tavasz is eljön!

BORNEMISZA ATTILA

Az egyedüllét mint hallgatás tornyai

Miért üvölt a fülemben a semmi,
szeretném hallani, ahogyan csak senki.
Miért remegnek az izmaim néha,
egyedül vagyok, mint a homokóra,
melynek peregnék homokszemei.
Ki fejté ezt meg, mondd, de ki?
Hallgatás tornya beszédes nagyon,
ülök itt egy májusi napon,
érezem, a gondolat elevenedik,
s azt kérde, miért... „miért vagy te itt”?
Nem felelek rá, hisz az ihletet várom,
ülök a hallgatás tornyain és látom:
mindenféle múzsák suhannak tova:
egyedül vár a nagy csöndpalota.
Jó volna végre, ha valaki megállna,
csak egy kicsi csókot adnék homlokára,
de elkerülnek mostanság a múzsák,
százezer kilós egyedüllét zúg rám.

Nem baj, majd az ihlet, a múzsák leánya
fülemben súgja, nem leszel te árva:
a Hallgatás tornyai* lassan elomolnak:
versírási kényszer majd jöhet talán holnap.
Sok verset megírtam, nem soknak van ára.
Ezért kételkedve nézek a múzsákra.
Hová lett a pillanat bénító varázsa,
gyere haza, múzsa, mert a költőd árva...
Miért üvölt úgy fülemben a semmi:
gyere haza, múzsa, vagy érted fogok menni!

*Hallgatás tornya: /indiai/ a párszi vallás papjainak temploma,
e vallás a XI. században Délvidéken Bogumil vallásnak neveztetett

Budai kertünkben

Budai kertünkbe benézett az Isten,
azért, hogy a fákra aranymintát hintsen.
Azért, hogy rózsákra megadja az áldást,
meg is kezdtem akkor a gyomlálást, kapálást.
Rózsát permeteztem és a sövényt vágtam,
szép terméskövekből épült fel a váram.
Talán ma is ott ül, sok fenyőfa őrzi,
s a növekedésében a nyírfa előzi,
csillogó szemekkel mentünk ki a kertbe,
milyen sok vadszőlő, s páfrány keretezte!
Szép kerti kutunkhoz anyám tett kék tálat,
mondjuk, hogy Balaton, s máris kész a tárlat.
Jó apám fotózott, magam gitároztam,
ennyi szépség láttán megindult a dallam.
Óh, de hányan jöttek csodálni e kertet,
s beszívni illatát, mit sok rózsa rejtett,
s miközben a szép nap lement nyugovóra,
sorra becsukódott sok virág és rózsa.
Reggel, mikor harmat érintette kertünk,
kedves anyám ébredt és boldogon neveltünk.

Büszkeség

Világom büszke, ide szárnyal
minden reggel a madárdal.
szeretem a büszkeséget,
ahogy Isten adott Téged,
ahogy vetem betűk rendjét,
alázattal dolguk tegyék,
tanítsák meg a jó népet,
néptanító vagyok — érted!
Alázattal főlehaltva
Ki-kinézek a harasztra,

fáink ott künn bólogatnak,
helyeselnek, megcáfolnak,
látom célját, s nagyon küzdve
teszem – miért legyek büszke?
Dolgom teszem, amíg élek,
mert munkától sose félek;
kiskertünkben színes álom,
az otthonom itt találom.
Félre hát a büszkeséggel,
ahol a boldogság fészkel...

Éjjeli jegyzet

A napot kitaláltam
Nevedet kiragyogta
Hullámvasút az éjfélen
Utazzunk fel a Holdra
Köszöntsön sok rigódal
Kincseim ideásták
És szunnyadó irigyen-sötét
Szemekkel néznek a Párkák
Elolvashatod életemet
Mint noteszlapot és megérted
Az Alef* szónál se hagyj magamra
Magam viszem ezt a keresztet
Az Alef szónál szem se rebben
Hang sem hagyja el torkom
Élni
lehet-e mocsoktalanul
A Hazámért küzdve élni

* Alef a héber A betű

Irodalom csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>

BUDAI ISTVÁN

Barátunk sírjánál állva

Barátunk sírjánál állva
nagy a súly, mi szívünk nyomja.
Hat évtized sírba száll ma
vele együtt minden gondja.

Mi mégsem tudunk megnyugodni,
tudva, hogy lassan vénülünk,
azon kezdünk gondolkodni,
hogymi is ide készülünk.

Hisz fölöttünk is eljárt az idő,
s lassan véget ér az utunk,
számunkra csak múlt, nincs jövő,
végül mind a sorsunkra jutunk.

Barátunk sírjánál állva
megzendülnek az égi lantok,
s mi dermedt szoborrá válva
halljuk: hullnak a sírba a hantok.

M. J. emlékkönyvébe

Százak között is körülfon
A magány szögesdróttja.
Nehéz, oly nehéz
Nélküled élni.
Szívem ezt dobogja.

Bilincs nélkül vagyok
Örökre a rabod.
De bilincset is veszek,
Ha te úgy akarod.

Rabságban a szívem,
Kezem megkötözve.
Áldott az a kéz,
Amely megkötözte.

Százak között is körülfon
A magány szögesdrótja.
Nehéz, oly nehéz
Nélküled élni.
Szívem ezt dobogja.

Hányszor

Hányszor csapott arcul a sors,
És nem termett nekem virág,
Hányszor csípte szemem a bors,
S szorult könnyeim mögé a világ?

Az utolsó vonat

Utolsó útjára indul a vonat
Könnyekkel küszködve, fájva.
Füttye széttépi az álmokat,
És belehal a néma tájba.

Sorsörvényben

Néha alul, néha felül,
Néha kívül, néha belül,
Néha zajlik, néha elül,
Néha hamvad, néha hevül,
Néha rohan, néha megáll,
Néha elvét, néha talál.

Sorsunk, mint az örvény,
Kegyetlen egy törvény.
Magával húz a mélybe,
A lenn kéklő veszélybe.

Intelem

Életedben – ez tudott dolog –
Tévedhetsz néha párat,
De elsietett döntésekért
Te fizetsz csak borsos árat!

Mily rövid idő

Mily rövid idő kettő hónap,
Élni vígan, boldogan,
Mily szép az emlék rólad,
Szívem sűrűn megdobban.

Mily rövid idő a kettő hónap,
S mily gyorsan elrohan!
Mily szép is álmodni rólad,
Várni, hogy vársz boldogan.

Hangod még cseng fülemben,
Szemed tüze ég szememben,
Kinyújtott kezem eléri vállad,
Kezem becézőn simítja állad.

Csókjaid tüze még ég a számon,
Szemeid látom, de ez csak álom.
Mert mindig indulsz, s folyton érkezel,
Távol vagy, de szívemhez oly közel.

BUDAY ANIKÓ

A Pflégerin / Gondozónő

Sógornóm szeretett volna külföldön dolgozni a 90-es évek végén, 2000-es évek elején, mert itthon abban az időben nemigen akadt munka, jól fizető meg egyáltalán nem. Sokan keltek útra, ki Angliába, ki német nyelvterületen próbált szerencsét. Szakmája nagyon keresett volt bárhol külföldön, és mindent elkövetett, hogy kijusson. Sajnos azonban, mivel egyetlen idegen nyelvet sem beszélt, sorra kudarcot vallott a jelentkezéseivel. Nem sikerült kijutnia, majd csak évek múltán, egy magyar, kitelepített családhoz, ahol nem kellett az idegennyelv-tudás. Annál inkább nekem sikerült, akinek soha eszembe sem jutott, hogy külföldi munka után nézzek. Szakmám sem volt olyan, hogy én azon gondolkodhattam volna, hogy külföldön jobban érvényesülhetnék. Az egészségügyhöz semmi közöm nem volt, azon kívül, hogy a sógornóm orvos asszisztens volt. Ezzel szemben származásomból eredően jól beszélem a német nyelvet. Egyik ismerősünk egy nap azzal állított be, hogy Ausztriába, egy határhoz közeli faluba, idős házaspár mellé gondozónőt keresnek. Szaktudáshoz nem ragaszkodnak, de jól kell tudni németül beszélni, mert a gondozottakkal egyedül lesz a házban, akik természetesen nem beszélik a magyar nyelvet, és ezen kívül elsősorban az orvossal, gyógyszer-tárban, családtagokkal szoros kapcsolatot kell tartania. Nagy sajnálkozások közepette épp vissza akartuk mondani a felkínált állást, mondván, hogy a sógornóm nem beszéli a nyelvet, mikor éppen neki ötlött az eszébe, hogy Ő ugyan nem, de én beszélem a nyelvet, ergo, elvállalhatom a munkát. „Nézd – mondta –, szakmai végzettséget nem kérnek, nyelvtudást igen, jelenleg munka nélkül vagy, mi az akadályja annak, hogy elvállald?” Néztem rá döbbenet, elment az esze? Sem szakmám, sem gyakorlatom, sem tehetségem, sőt ingerenciám sincs arra, hogy én idős embereket ápoljak, főleg nem külföldön. Ekkor elkezdődött a gyözködés: „Próbáld meg, mit veszíthetsz, leg-

feljebb, ha úgy érzed, hogy nem megy, nem bírod, otthagyd, hazajössz. Semmit nem veszíthetsz, úgyis munka nélkül vagy, a pénz is jól jönne” – agitált a sógornóm teljesen fellelkesülve attól, ha már ő nem, legalább én menjek külföldre dolgozni. Férjemre néztem, aki csendben ült, tanácstalanul nézett rám, de láttam rajta, hogy nem zárkózik el az ötlettől. Rendben, mondtam hősiesen, vállalom, de belülről nem voltam ilyen bátor. Távol a családtól, ez tőlem nagyon idegen volt. Mindig családban éltem, nekem lételemem a körülöttem lévő család biztonsága, de már kimondtam, hát legyen. Pár nap múlva fölkerelkedtem a nagy vállalkozásra. Úgy éreztem, háborúba megyek, szorongva, tele félelemmel, magány és elhagyatottság érzése volt a hátizsákom. Férjem vitt ki kocsival, hisz nem volt hosszú az út, két és fél óra alatt ott voltunk a családnál. Megérkezve egy kedves úr fogadott, akiről kiderült, hogy a házaspár keresztfia. Elmondta, mi a teendőm, bemutatott a házaspárnak, akik kedvesen mosolyogtak rám, én zavartan, ugyanolyan kedvesen próbáltam visszamosolyogni rájuk. Aztán a keresztfiuk elköszönt, és magunkra hagyott. A férjem toporgott még egy kicsit, nem tudta, mit tegyen, várta, hogy én mit mondok, megyek vissza, vagy maradok. Megsajnáltam, intettem neki, hogy induljon csak, én elleszek. Mikor kikísértem, a fülembé súgta: „Ha nem megy, nem bírod, azonnal jövök érted.” Az ő arcáról is a bizonytalanságot, ijedséget olvastam le, de már döntöttem, maradok. Így elindult a kocsival, azt hittem, a szívem megszakad. Legszívesebben utána szaladtam volna, hogy bocsi, „vissza a babaruhát”, nem így gondoltam, megyek haza, ezt én mégsem akarom. De nem így történt. Férjem elment, én visszamentem a házba, és elkezdődött egy új szakasza az életemnek, amit akkor még nem tudtam, hogy hosszú, hosszú évekig tartó, pontosabban 18 évig tartó utazás veszi kezdetét. A házban aztán jobban körbenéztem. A bácsi aznap jött haza a kórházból. Tulajdonképpen hazaadták, hogy otthon halljon meg, utolsó napjait otthon tölthesse. A néni sajnos előrehaladott demenciában szenvedett, hol köztünk volt, hol valahol máshol járt, ki tudja, merre vezette beteg elméje. Szeren-

csémre nagyon szelíd volt, a demenciának nem az agresszív változatát élte át. Persze akkor erről még semmit nem tudtam, így hát leültem közējük, és bemutatkoztam. Elmondtam, hogy ki vagyok, ha nekik is megfelel, én fogom őket ápolni, igyekeznék a legjobb tudásomat adni stb. A bácsi figyelmesen hallgatott, majd Ő is mesélni kezdett, hogy Ők kicsodák, hogy nincs gyermekük, se rokonuk, csak a keresztfiuk, aki gondjukat viseli. Elmondta, hogy mit várnak el tőlem, majd kérte, hogy szeretne egy kicsit aludni, mert a mai nap nagyon kifárasztotta. Megértettem, és átmentem a szobámba kipakolni. Megtudtam, hogy az orvos és egy vöröskeresztes nővér jön másnap, akik elmondják a gondozás részét a munkámnak. A többi munka a ház rendben tartása, ágyneműcsere, mosás, vasalásból állt. Tulajdonképpen házvezetés és gondozás volt a feladatom. Pakolás után benéztem hozzájuk, mind ketten békésen aludtak, így kimentem felfedezőútra a kertbe. Ez egy kicsit elterelte a figyelmemet, és nemcsak arra gondoltam, jól tettem-e, jó ötlet volt-e ebbe belevágni. Este megvacsoráztattam Őket, a nénit, aki tolókokcsiban ült, átvittem a hálószobába lefektetni. Szó nélkül csak nézett rám, de hagyta, hogy levetköztessem és ágyba tegyem. Visszamentem a nappaliba, ahol a bácsi betegágya volt felállítva, és még sokáig beszélgettünk a bácsival, egyre oldottabb hangulatban. Az éjszaka nagyon nehéz volt. A bácsinak erős fájdalmai voltak, a néni egész éjszaka a férjét hívta. Mindig együtt aludtak, csak mióta a bácsi ilyen beteg lett, azóta aludtak külön szobában, amit a néni nem értett meg. Így éjszaka rémülten kereste. Abból a szempontból jó volt, hogy így nem volt időm az önsajnálatra, nem volt időm végigbőgni az éjszakát. Másnap reggel megmosdattam, átpelelkáztam, felöltöttem a nénit, és átvittem férje mellé a nappaliba, az ablak előtti kényelmes foteljába. Majd a bácsit hoztam rendbe, beadtam nekik a kikészített gyógyszert, reggeliztünk, és én mentem a dolgomra. Főzőm nem kellett, azt minden nap hozta a keresztfia, tudniillik nekik egy jól menő éttermük és fogadójuk van a faluban, az ételt onnan kaptuk. Így nem kellett kapkodnom, volt bőven időm a házaspár gon-

dozására. Másnap találkoztam a háziorvossal és a nővérrel, akik pontosan elmondták, hogy gondozzam a bácsit és a nénit. Mivel szakmailag nem sok teendőm volt, így hamar belerázódtam a gondozási részébe is a munkámnak. Reggel: mosdatás, reggelizés, gyógyszerelés, a bácsit kiültetni az ágy szélére egy kicsit, ha olyan állapotban volt, ha nem, akkor marad a kétóránkénti forgatás, hogy ne legyen felfekvése, mert az nagy fájdalommal jár, és szinte lehetetlen teljesen rendbe hozni. Nagy nehezen ki tudtam ültetni az ágy szélére egy-egy órát, jól kitámasztva. Ez fontos volt, hogy elkerüljük a tüdőgyulladás lehetőségét is. A másik nehézség az volt, hogy szoba WC-re kellett ültetnem, nem volt hajlandó a pelenkába végezni a dolgát, a büszkesége és végtelen erős tartása miatt, hogy még a vég szélén is megtarthassa méltóságát, büszkeségét. Megértettem, és mélységesen átéreztem kiszolgáltatottságát. Igyekeztem minél természetesebben, minden cirkusz és ceremónia nélkül átsegíteni ezen a számára kínos tevékenységen. Ez számomra azzal járt, hogy ugyan nagyon sovány volt már szegény, de igen magas, csontos alkat, így vért izzadtam, mire ki- s beraktam, cibáltam az ágyból. Végül egy idő után belátta, arra sincs ereje, hogy megtartsa magát az ülőkén, elfogadta a pelenkát. Nagyon megrázta. Valamikor híres berepülőpilóta volt, büszke tartással, mindig fegyelmezett, összeszedett, karakteres férfinak ismerték. Ne bánkódjon, minden rendben van, amíg engem lát – próbáltam vigasztalni, s porba hullott önbecsülését valahogy összekaparni, visszaadni. Tekintete, amiből mélységes hála sugárzott felém, mindennél többet ért. Egy idő után Angyalkámnak hívtam, azt hiszem, sikerült körülöttük biztosságot, bizalmat, nyugalmat teremtenem. Néha haza tudtam jönni egy-egy hétre, ilyenkor az ottani vöröskereszttől járt ki hozzájuk nővér, de csak nappal, éjszakai műszakot a vöröskereszt nem vállal. Az éjszakát a rokonok osztották el egymás között, de nagyon megkönnyebbültek, mikor visszamentem. Ez arra jó volt, hogy látták, nem olyan könnyű és egyszerű ez a szolgálat. A nénival nem sok dolgom volt. Valóban csak ellátnom és tisztán tartanom kellett. Nagy ritkán volt csak közöttünk, rövid időre. Olyankor odaültettem a

bácsi ágyához, megfogták egymás kezét, és némán nézték egymást. Olyan szívszorító volt, hogy kimentem a szobából, mert majd megszakadt a szívem.

Karácsonykor is sikerült egy pár napra hazajönnöm, aminek nagyon örültem, végre kialudhattam magam, felszabadulhattam egy kicsit a nyomás alól, ami ezzel a munkával járt. Bár szívesebben írnék szolgálatot, mert ez az volt, nem munka. Ha csak munkának vettem volna, lehet, hogy ott is hagytam volna az egészszet. Itt értettem meg, hogy amit a nővérek tesznek embertársaikért betegségükben, az emberfeletti, szív és lélek nélkül nem megy. Karácsony napján felhívtam a keresztfiukat, hogy vannak a bácsiék. Nem jól, válaszolta, és az Angyalkát keresik. Talán pár napja van hátra, így mondta az orvos. Nem volt nyugtom, kocsiba ültünk a férjemmel, és visszavitt a házaspárhoz, hisz megígértem nekik, hogy vigyázok rájuk, ott leszek, mikor eljön az idő. Bár magam sem tudtam, hogy fogom végigvinni, még soha nem volt haldoklóval dolgom, halottat még soha életemben nem láttam közelről. Tudom magamról, hogy amit elkezdek, mint a bulldog, aki csontra harap, nem hagyom félbe, végigviszem, akárhogy is végződik. Na, az akárhogy is volt az érdekes. Beléptem a szobába, a bácsi csendben annyit mondott:

„Látod, megvártalak, Angyalkám!” Gombóc lett a torkomon a meghatottságtól, na meg az ijedségtől, ami hirtelen rám szakadt. A néni mintha megismert volna, egy másodpercig az volt az érzésem, hogy örül nekem, aztán megint homályba veszett a tekintete. Megpuszilgattam őket, a nénit előkészítettem a lefekvéshez, odavittem a bácsihoz, tudtam, hogy ez az utolsó, hogy élve láthatja. Nem sok reményt fűztem ahhoz, hogy ért is belőle valamit, de mikor visszamentem a szobába, hogy elvigyem lefektetni, döbbenet láttam, könnyes a szeme. Hihetetlen, az az ember, aki heteken keresztül egy teljesen másik dimenzióban élte az életét, erre a pár percre visszatért, és fájdalmas búcsút vett attól az embertől, akivel hetven évig boldog házasságban élt. Egyik sírásból ájultam a másikba, de tudtam, rám még egy nagyon nehéz feladat vár. Visszamentem, leültem a bácsi ágya

mellé, megfogtam a kezét, és elkezdtem mesélni. Magam sem tudom, hogy miért, csak úgy jött magától. Talán tudat alatt félttem, és ezzel próbáltam feloldani a félelmemet. Talán a bácsit nem akartam szó nélkül útjára engedni, nem tudom. Meséltem, meséltem hosszú perceken, órákon át. Már teljesen besötétedett, későre járt az idő, de még mindig meséltem, mindent, ami eszembe jutott. Simogattam a kezét, törölgettem a homlokát, próbáltam a magam tudatlan módján mindent elkövetni, hogy megkönnyítsem a bácsi utolsó óráit. Már nem forgattam, nem volt értelme, hagytam békében pihenni, csak a száját törölgettem vizes ruhával. A mesémnek is vége szakadt, csendben imádkoztam, hogy minél előbb túl legyen rajta szegény. Még egyszer-kétszer magához tért, majd egy utolsó hörgéssel elcsendesedett, szépen elment. Lelkét elvitték az angyalok. Láttam, ahogy egy élő, eleven testből elszáll a lélek, szó szerint egy utolsó lehelettel. Abban a pillanatban megváltozott, az arcszíne sárgás színről hamuszürkévé változott. A teste elernyed a kezeim között. Percekig döbbsen álltam, néztem azt a csodát, amint egy emberi lényből, egy élő, gondolkodó testből halott, élettelen emberi váz válik. Lassan felocsúdtam, rájöttem, hogy egyedül vagyok egy halottal egy üres házban, ha csak a nénit nem számolom. Hirtelen hideg lett a szobában, félelem tört rám, össze voltam zavarodva. Reszketve hívtam föl a keresztfiukat, hogy elmondjam, a bácsi elment. Azóta sokszor visszagondoltam arra, miért volt az, hogy félelemmel, rettegéssel töltött el egy olyan ember látványa a halála után, akinek percekkel előtte még a kezét fogtam, és semmiféle félelem nem volt bennem iránta, csak szeretet. Meghatározó lett életem további részében a házaspárral való találkozásom. Elvégeztem a szolgálathoz szükséges iskolát, és még 17 évig gondoztam az idős, kiszolgáltatott embereket, s, ha úgy hozta a sors, fogtam a haldokló ember kezét az utolsó óráikban. Akkor már Isten áldásának fogtam föl, kegyelmi állapotnak, hogy megbíztak bennem annyira, hogy életük legfontosabb, legintimebb perceit velük tölthessem. Erre a felfogásra a nevelt lányom vezetett rá, ki átélte a legfájdalmasabb dolgot a világon, édesanyja a kezei között halt meg.

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Éjszaka

Én itt. Te ott.
Alattunk föld,
felettünk
egyazon
csillagok.
Felkiáltójel
a templomtorony.
Megkarcolt
égbolton több
vérző seb,
csak itt-ott
foltozzák
az alkonyon
túlmutató
éjszakai
felhőcafatok.
Távoli hegyek
őríznek
hátrahagyott
lábnyomokat,
repedéseibe
opálfény várja
a bebábozódott
reggelt.

Haiku

reggeli napfény
csorog a házak falán
tavaszmámorban

Kora-reggel

Szeretem a reggeleket,
amikor éjszakai álmukból
nyújtózkodnak
harmatcseppes fűszálak,
a horizonton felbukkanó
napsugarak sejtelmesen
suttogó fák ölébe ülnek,
s azok úgy dajkálják
a fénynyalábokat, mint
szerető anya a gyermekét.

Szeretem a reggeleket.

Olyankor nyitják szemüket
a házak, s a még üres
utcákon érezni lehet
a várakozást.
Várakozást egy új nap
apró kis csodáira, melyek
még ott szunnyadnak
az ózondús levegőben.
Ilyen egy éppen kibomló
virágszirom, madarak röpte
azúrkék égen, langyos eső illata,
egy felragyogó szivárvány,
de akár egy kedves mosoly
egy szembejövő ember arcán.

Szeretem a reggeleket...

mikor magamban bandukolok
üres utcákon, s az élet minden
apró rezdülését magamba fogadom.
Ilyenkor érzem Isten jelenlétét.

CZIRJÁK EDIT

Önzés-ínség

Mit ér, hogy megvan mindened,
de az ablakodon ha kinézel,
senki, de senki nem integet?
Magadra maradtál, kincseid
őre vagy csupán, és már nem tudod,
melyik ér többet: a magányos kincs,
vagy a hírneves magány?
Egymagad ülsz asztalodhoz,
és beéred, ha van száraz kenyér.
Mert minek frisset venni, ha a régi
ehető még. Összeszeded a morzsákat,
hogy a következő ebédnél egyél.
Egy pohár víz, mit kérsz csak –
és ha van, száraz kenyér.
Kincsesládádhoz nem nyúlsz – elástad a
kerted rejtekén. Bár nincs gyereked,
rokonod, barátod, még mindig gyűjtögetsz –
ó, te szegény; kinek kincse föld mélyén hever,
de még szíve odafér.

Egyensúly-próba

Mindig új napra ébredünk
és megfogadjuk, hogy életünk-
ben a rend-szer-etet az úr
mégis véges erőnkől csak
amire telik, annyit nyújthatunk.
Lehet, hogy megérted végre,
egy életet leélni mi végre kell(emes)
vagy hasznos, vagy utalás

más távolságbeli lények hatósugarán
belül – körhinta, nem más –
szelíd játék s mindeközben
egyszer fent, egyszer lent, aztán
egyensúlyba kerülni művészet,
hisz szélfuvallatra billen a mérleg –
egyensúlyozom.

Anyám

Hófehér haján tündérek ültek
és biztatták, mit tegyen: erőre,
életre teremve, a barázdák
megfáradt homlokán szépen kisimultak,
amint jó hírt közöltek vele,
s leginkább, ha „jön az unokám”.

Minden kincsét elénk tette,
ahogy kedvünket kereste,
s mindahányszor megjelent
a „terülj asztalkám”.

Nem járt messzi otthonától,
a világról sokat nem tudott,
de tette naponta a dolgát,
nem sírt és nem panaszkodott.

Kinek és miben járhatna kedvébe’ –
első számú feladata volt,
ha gondok felhője sereglett,
Nem könnyezett, de imádkozott.

Mert aki hisz, a keresztje könnyebb,
bár görnyedten viseli a mindennapokon,
mintha a homlokára írva lenne:
Ahol a szíved, ott az otthonod.

Légy hű magadhoz!

Tudod, nem leányálom az élet,
és nem is élménydús vakáció –
a felelősség kereszteddé nőhet,
te akkor is legyél hű magadhoz!

Mit naponta tenned kell – a feladatod –
s hogy mindezt hogyan és miként éled,
csak rajtad áll, ezt régóta jól tudod:
légy hű önmagadhoz!

Mert a jelen a jövő bölcsője,
mely eltemette már a múlt hamvait,
Ne rágódj rajta és ne is sírjál érte,
Légy hű magadhoz mindennapjaidon!

Vágyaid ha oszlopokká nőnek,
s témérdek kínálat indít reklámhadjáratot,
hallgass a szívedre csendben – csak így
lehetsz hű önmagadhoz.

Hogy kinek mit üzen a végzet,
és miféle sorsra hivatott,
nem a te dolgod, hát ne törődj véle,
egy a fontos: legyél hű önmagadhoz!

Emléktár

Utazás közben már hazafelé –
élményekkel gazdagon rakodva,
szelíden, mint a szellő selyme,
megérint a szabadság érzése.

És te felszabadultan átérzed,
majd játszol vele, polcokra
vagy fiókba teszed, hogy bármikor
elővehesd, ha szükségét érzed,
hogy megérintsen halkan, csendben,
mint egy esti fuvallat:
a vakáció élménye.

Pedig már nem vagy diák és
tanár is aligha – de amint
visszanézel gondtalan gyerekkorodba –,
felidézed a szabadság ezerarcú színét.

Halovány fényű csillag

Hová mehetnék, ha nem tehozzád,
amikor a fényes ég üzen?
Hová menekülnék, ha nem tehozzád,
ha bántások érnek szüntelen?

Megtört testben szenved a szív, a lélek
üzen: Jöjj hát, jöjj, kedvesem!
Felüdítelek, átölellek téged,
örökké tart a szeretetem!

Halovány fényű csillag voltam,
míg te a bársonyfényes ég,
halovány fényű hullócsillag,
míg te a világmindenség.

Valami nyomja még a lelkem,
mely hozzád vágyik szüntelen.
Valaki keresi a szívem,
hogy mindörökké szeressen.

Veszélyes játék

Veszélyes játék, amit üzünk,
Veszélyes játék!

Csillagot ha nem találsz éjjel,
s napot a napfényes égen,
és patakot, mely az élet vizét hozza,
tavakat, mely őket csendben átkarolja –
és tengert meg óceánt,
fát, fűvet, erdőt, követ, kősziklát –,
vajon kik a felelősek érte?

Veszélyes játékot üzöl, és jól vigyázz,
mert ki tűzzel játszik, megégeti magát!

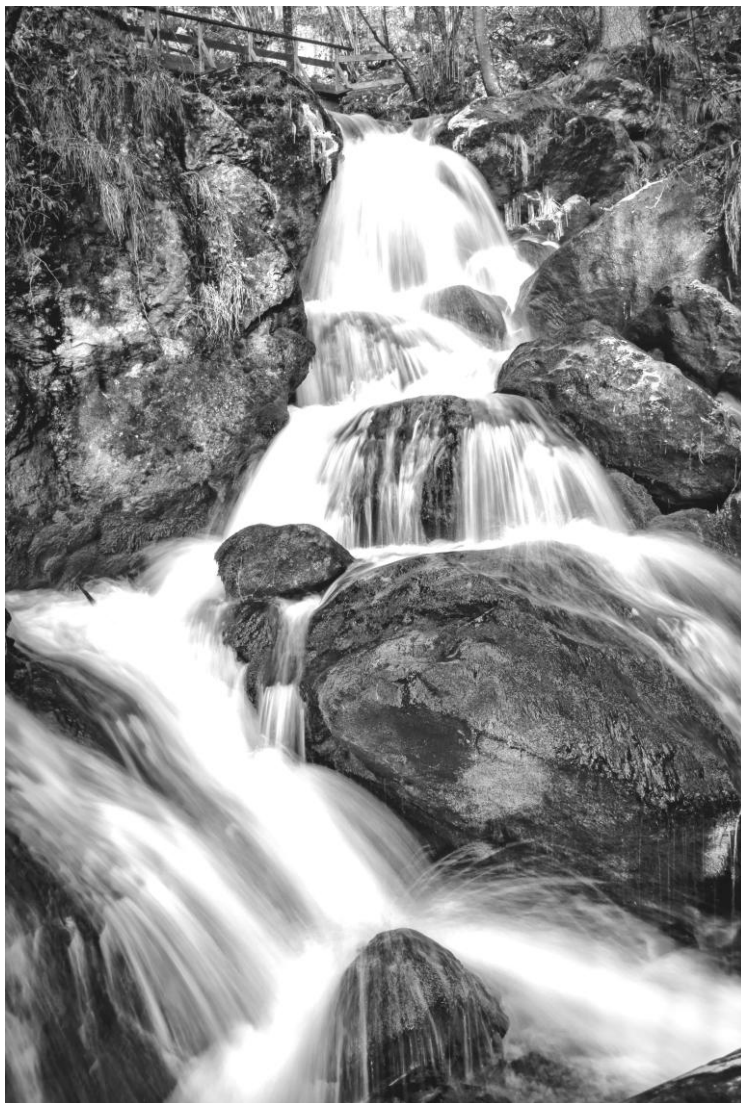
Mulandóság

Minden elmúlik egyszer,
a tél, a tavasz, a nyár,
ifjú és aggastyán
álomba ringatja magát.

Minden elmúlik egyszer,
kacaj, öröm, boldogság,
apad a könny és múlik a gyász,
álomba ringatja magát.

A mulandó élet vonatán
keresem az öröklét
talányait – megfejtetni
ülj mellém, lelkem, és segíts!

Irodalom csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>

VEHOFSICS ERZSÉBET: MYRA

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Tiszalúci vakáció

A múlt mezején dús fű terem,
Kondás jár disznókat terelve,
Csorda legel, kolomp szava száll.

A nyári melegben ring a búzatenger,
Búzavirág, búzavirág a mezei út mellett,
A remegő levegőben pacsirta éneke leng.

Lányok jönnek, nevetnek,
Lenge ruhában lépkednek könnyeden,
Hangjuk csilingel, a mezei virágok
Irigykedve néznek utánuk.

Megyek a búzatáblák között tovább,
A forró levegővel együtt nyelem az út porát,
Vágyakozva gondolok reád.

Lesz-e még ilyen nyár?
Búcsú sem volt, de az a lány, az a lány, ahogy
Fájdalmas, könnyes tekintettel nézett utánam,
Ő tudta már, ő tudta már, ilyen nyár nem lesz soha már!
Nem járok arra többé, ó, arra nem megyek!

Elmúlt a nyár, elmúlt az a nyár, diákszerelem.
Diákszerelmem kísért, mint kedves kísértet,
Milyen volt öled ölelése?
Hová lett kék szemed alkonyati fénye?
Kinek szedek majd mezei virágot, hogy
Hajadnak kakukkfű illata ne fájjon?

A nyári melegben ring a búzatenger,
Búzavirág, búzavirág a poros út mellett,
A remegő levegőben pacsirta éneke leng.
A múlt mezején dús fű terem.

Érettségi után ötvenöt évvel

Az a lány, az a szerelmes lány
Gyertyát gyújtott egy tavaszi éjszakán,
Megmutatta titkát, megmutatta ágyát,
Nem szégyellte vágyát.

Meleg van, fülledtség és nyár,
Megtalált egy kósza napsugár,
Diófa lombjai között utat talált,
Lassan billenő leveken lecsorgott reám.

Békés, hosszú, lusta júliusi délután
Árva szellő hintázott az ágak között,
Álmot, pihenést, felejtést kínált,
Találkozunk-e ötvenöt év után?

A nyugágy meg se reccsent,
Feküdtem mozdulatlan, tehetetlen,
Nincs már hitele a könnyeknek,
Nincs már hitele a szónak.

Döglegyek kerengtek zúgva
Pár napos madártetem felett,
Búzló hús, termékeny vágó,
A szomszédban, túl a kerítésen.

Ötvenöt év után kire, mire emlékezem?
Számonkér az idő, mi maradt meg bennem,
Mi lelkesített, mi kísért, mint árny,
Miért volt minden más, kiért volt minden más.

Hír, pénz, szerelmek, megcsalattatások,
Szegénység, szerénység, botlás, mellőzöttség,
Felejtés, harcok, harci sebek, hatalom,
Ráncok, arcok. Isten békéje mit hoz?

Elbűvöl a végtelen, mi igaz, mi szép,
Szeretni hétköznapiakban nehéz,
Mint mázsás súly sárba ránt megannyi
Bénaóság, bűnbánattal bűn, csalás.

Villogó fények rabolják lelked,
Féktelen zaj, zabálás, rohanás,
Hamis hírzuhatag, nincs megállás,
Már nem is tudod, mi a csönd.

Megbabonáz a békés nyár, az árnyak,
Mint a festő vásznán a művészi tárgyak,
Váza, melyben virágok pompáznak, lehullott szírmái
Asztalterítő ráncaira békésen simulnak.

Változik a világ, változik a világ,
Születés, keresztelés, esküvő, halál,
Léted, lépted inog, remeg,
Te is tudod: a napod már lemenőben.

Szellő lebben és kél a sötétség,
Jön az este, nem hoz megnyugvást,
Gyötredelmes, hosszú éjszakák,
Miről álmodott régen a fiú?
Miről álmodott régen a lány?

Nincs már tűz, mi köré ülnénk,
Nincs már parázs, mit élesztenénk,
Hamuban sült vágyainkat
Rég szétszórta már a szél.

Tél tüzei

láncfűrész foga villan
kéрге foszlik a fának
ránca pereg a láncra
mi végre mi végre

egymásra rakva dobálva
gúlában aludva várva
többé már nem néz föl az égre
mi végre mi végre

várva a végső ellobbanásra
várva hamuja peregjen
ez az idő ez az idő járása
élők pusztulása

lángok ölelése csókja
szikrázva utolsót pattan
életet szülő tűz
halált hozó fagyot úz

hagyták volna álltában meghalni
vihartól dúlva földre hullni
lett volna korhadt a törzse az ága
nyílott volna rajta az enyészet virága

mi végre mi végre
mindegy mi végre
egyszer eljő a vég vége

Kettőzer-húsz idusán

És jött a koronavírus:
A teremtett természet üzent,
Az emberiség földre rogyott, remeg,
Aki ma legyint, csókol vagy ölel,
Az holnap halott, vagy temet.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

DOBÓ GEORGINA

Sodrásban

Sodródó patakként cikáznak soha nem múltó
Érzéseim még mindig Irántad.
Tavaly télen megházasodtál, melyet fájdalommal
Élek meg ennyi elvesztegetett év után is.
Szerettél-e vagy sem, nem tudhatom:
Szemeid néha azt hazudták, azt gondolom.
Talán házasságod volt az utolsó tördőfés,
Hisz gyermeked születéséről tudtam.
Akkor végleg lemondtam Rólad,
Kiléptem Életedből, soha nem viszonzott
Szerelmed kötelékéből.

Örökké élnek

A szép emlékek örökké élnek, s éltetnek végleg,
Melyeket Veled éltem meg.
Két és fél év boldogság jutott, mint „napfényből a jégen”.
Megkopott képek, melyet már csak CD-n küldtél meg.
Boldogságot nem adnak, csak fájnak,
Hisz a Remény, hogy Te és Én, örökké elszálltak.
Nem is nézegetem nap mint nap őket,
Tavaly karácsonykor láttalak utoljára rajta Téged.
Nehéz volt feledni a csodás, gyorsan elrepülő
Éveket, mit Veled élhettem meg.
Kapcsolatunk vége mély sebet égetett lelkembe,
De kínjaim múlnak.
Sajnálom, hogy e mese gyűlölettel ért véget számomra.
De Te ezt mégsem érted.
Fáj, hogy nem szerettél, emiatt égeti lelkem a Bánat.
Búcsúzom Tőled is, kit nem képes kárpótolni a Látszat.

Haiku

Kidobott Képek,
Eltépett emlékek, mik
Éltetnek végleg.

Haiku 2.

Eltékozolt Lét,
Hosszú Évek. Nélküled
Semmit nem érek.

Reggel van

Reggel van még, kávé az ágyban, noha
Hangyák lepik el néha a házat.
Nem tudom, honnan merészkednek mindig
Elő. Irtásuk már fárasztó tevékenység
Számomra néha.
Hangyaboly néha egy-két szféra. Steppelni,
Újíthatni kéne még ezt-azt, lehet, a házban,
Hogy ilyen esetek ne történhessenek meg.
Takarítok mindig, ecettel, mely öli őket.
Viccesnek tűnhet a történet egy városi
Számára, mégsem az. Faluhelyen ez nagy divat.
Jobb esetben kint gyülekeznek e parányi „férgek”
Jelezve az esőt, a hiedelemnek megfelelően.
Hasznuk is van hát, tegnap reggel lehet, emiatt
Jöttek. Ma esett. Tettük, hogy ezt a lakásban
Jelentik, mégis felháborító.
Szeretnék megszabadulni örök életre tőlük,
Azt hiszem, nehéz lesz.
Egy ajtócsere, új küszöb talán segíthet,
Hogy ne találjanak rám e piciny, szorgos
Élőlények.

DOBROSI ANDREA

Kezes-lábas

Már számoltam elégszer,
hányszor rúgtak belém,
nem állok útjába,
ki taposni vágyik,
de nem leszek
glória fején.

Miket útravalóul kaptam:

fűszálon gördülő harmatot,
csicsergést két mandulavirág között,
őszi levelek arcát,
azúr tavak csillámporát,
hozzá napsugarat,
s ha szürkébe öltözött az ég,
hópelyhek cifra fehér köntösét;

egyől egyig mindent kiállanak.

Az élet nem szokott bemutatkozni,
tőled vár pukedlit,
mire lábrugdosás helyett
hálával válaszolhatsz itt.

Mert az ember
szeretne rég önmaga lenni,
de sehogy se bír:
szorgos kis kezével
máig koporsóba ver szeget,
magának nekrológot ír.

gondviselés

farsang elmúlt de
mi mégis maszkot hordunk
földi gaia ez

Pandémia 2020

Az a film már nem pereg,
ahol moziban ülnek az emberek,
ahol csápoló karok ingáznak,
vagy kifütyülnek bírót,
futballistákat.

Ez a film más.
Ahol főszerepben a négy fal,
a gyógyszertárok meg az üres pultok,
ahol az iskolák bezárnak,
megjelennek az online diákok.

Létezésünk szótára kibővült,
így szól: pandémia.
Ismeri ezt a szóke nő,
a hontalan,
az őrült –
más lett a világ,
mert MI nem lettünk mások!

A Föld hiába lihegett,
most is csak kiált:
még... még... lélegzetet!

Ez a mozi az a hely,
ahol az élet filmje megy,
valami sci-fi,
valami horror;

de a futószalag elromolhatott,
nem nagyon hoz 'hepiendeket' sehogy.

fülelő

jelenem vírus
viháncolás visszhangját
hallgató világ

Jóság fénye

Ha a reggel
rajtam csatázik,
magány kardjával kaszabol,
békemenetté csendesülve
sétálgat bennem valahol.

Nem úszom át óceánokat,
hol várnak titán-szigetek,
hogy hajótöröttnek
se lássanak, partig sem megyek.

Hagyom jóság fényét,
ahogy töretlen rám köszön,
s mint régi ismerősre,
üdvözletem rákötöm.

Mert magamra
nem ragasztok bélyeget,
mindent elfogadok,
akár szeret, nem szeret;

de legalább
működjenek rendszerek!

DOMOKOS EDIT

Korunk kórja: COVID-19

Ülök a hegy tetején
egy házba zártan,
mint rab, csak tengek
nagy magányban.

Korunk kórja
megkoronázta létünk.
Mindenki fél, s
örülünk, ha élünk.

A boltok kifosztva,
nincs liszt, cukor, WC-papír...
A neten sok ember
rémhíreket ír.

A határok lezárva,
menni nem lehet,
tétlenül várunk
javuló híreket,

s csak fohászom száll
fel csendben az égre:
Istenünk, mentsd meg
a világot végre!

Világjárvány 2020-ban

Nos, eddig szólt a mese, vége!
Megszakadt a magyar virtus,
mert félő, hogy tenyeredbe
ragadt egy Corona-vírus...

Nincs pacsipuszi-ölelés,
csak 2 méterről integetés.
Éled az élet! Nahát!
Csak a tavasz tudja a dolgát,
más tétlenül hever otthonában,
s a holnapban sem bízik,
de elvész a mában,
mert bezárt iskola, gyár, üzem,
s kinek dolgozni muszáj,
az is hadat üzen.
Egyiknek nem lesz majd pénze,
másiknak veszélyben egészsége.
Egyik oldal sem irigylésre méltó.
Ki érti azt, ez állapot miért jó?
Hol gazdagság van és pompa,
még többet akarnak halomba.
Nem számít ott kín és emberélet –
a sok halott statisztika hírévé lett...
Ó, nyomorult világ!
Elpusztít az önzés és vakság.
Ketrebe zárt bábuk vagyunk?
Mi lesz még, ha mindent hagyunk?!

Dal

Nézz fel a csillagodra,
hallgasd, most mit mesél!
Tetted, mit megtehetnél,
az ember fél...

Nézz hát az angyalodra,
értsd meg, hogy mit beszél!
Mindaz, kit úgy szerettél,
boldogan él!

GÁTHY EMŐKE

Unokatestvérek

- Megint hoztam egy intót.
- Mert biztosan megint fociztál a szünetben. És megint a fiúkkal.
- Nem. Illetve igen. Betörtünk egy ablakot. Te persze tizedszer is elmondtad óra előtt a Mátyás anyját.
- Igen. És csillagos ötöst kaptam rá.
- Én hármast a magyardolgozatra. És otthon megint megkapom, hogy semmi nem lesz belőlem.
- Mint ahogy én, amiért nem tudok úgy fészülködni, mint te.
- Hagyd már el! Mindketten tudjuk, a te vékonyka hajszálaid teljesen alkalmatlanok rá. Ahogy én alkalmatlan vagyok a kötelező olvasmányok elemzésére.
- A pirosat vagy a kéket választod a két egyforma szabású kardigánból?
- Nekem teljesen mindegy.
- Akkor én a kéket. Remélem, nem lesz megint balhé belőle.
- Miért? Nekem a kék is jó.
- Hát ez az. Mert nekem inkább csak a kék.
- Ne légy már ilyen kötekedő!
- Téged egyáltalán nem zavar, hogy teljesen eltérő testalkattal 18 éve mindig teljesen egyforma öltözékeket kell viselnünk?
- Nem.
- Gyere, vegyünk egy fagyit!
- OK. Csoki – vanília.
- OK. Eper – citrom.
- És ha van időd, egy kazettát is.
- Csajkovszkij?
- Fúj! Még mindig és egyre inkább Beatles!
- Akkor ott nincs rám szükség.
- De igen.
- Miért?
- Érdekel a véleményed.

– Már mondtam. Csajkovszkij.

– Én is. Beatles.

Epilógus: Végül vanília-, citrom- és csoki-, eperfagyit, és egy Csajkovszkij-kazettát vettek. Meg egy Beatlest is.

Óbudai temető

Óbuda. Temető. Halottak napja. Sötétszürke felhőktől terhes, földig-ér-az-eső-lába égbolt. Sokadik szabad imáját mormolja a harminchat évnyi tanításból nyugdíj-felé-fél-nyugdíjba baktató megfáradt tanárnő, háromfiús mama. Párja a műkőből készült sírhantot takarítja. Az ízületekig hatoló olmos köddel versenyt pergő zörgő-barna leveleket sepregeti. Aztán megint. És újra. Alatta dédnagyanya, nem-is-ismert nagyapa, nagybácsi, keresztapa, apa, anya.

Nőttek. Növekedtek.

Egyikük barnán. Másikuk szőkén.

Ünnepnapokon egyforma magas szárú, fehér cipőben, fehér zokniban, fehér cérnakesztyűben pompáztak. És ugyanolyan ázott káposztalepkét formázó selyemmasnit csomóztak az egyik mesterségesen göndörített, vékony szálú, sötétbarna, mint a másik erős, minden formázási kísérletnek ellenálló szöghajába.

Nőttek. Növekedtek.

Egyazon ház egyazon emeletén.

Azon az emeleten csupán ez a két lakás volt a házban.

És egy közös nagymama

Nagyon fiatalon özvegy. Három gyerekkel.

Aztán 1944-ben imádott fiát is elvesztette.

Másban, mint feketében soha nem látta sem a ház, sem a két unoka.

Óbuda. Temető. Halottak napja.

Hány éve is már, hogy a csütörtök nem a forrón párolgó aranyszín zsírkarikás marhahúsleves napja? A főtt húst az év-

szak gyümölcséből, zöldségeiből készült mártásokkal, főzelékekkel tálalta. Ha péntek, akkor pedig tészta. Metélt, házilag gyúrt, túróval, mákkal, dióval. Magasra kelesztett lekváros bukta. Azóta is szinte csak a több dekányi pörce kedvéért meg illatáért fogyaszt olykor-olykor nosztalgia-cuszát az egykori barna unoka. No nem mintha az Isten lazacos szendvicsek világába emelte volna életútja végét! Nem. Valahogy teljesen eltelik már néhány villányi főtt tésztától is. Igaz, fél óra múltán farkaséhesen újrakezdi, vagyis inkább folytatja. Vasárnap pedig rántott hús. Nem sült krumplival, nem rósejbnivel. Patat'n friccel.

És azok a felejthetetlen karácsonyi rántott halak!

Csak élot vett
Megpucolta
Kirántotta
A vacsoraasztalhoz
már nem ült oda
– Nem kérek
Büdös
Halszaga van

Nagyi! Egy és ismert közös nagymama. Ezt adtad. Ezt tudtad. Csak ezt tudtad?

Mára megfáradt, nyugdíj felé, fél-nyugdíjba baktató tanárnő, háromfiús mama lett a barna, tanszékvezető professzor és gyermektelen elvált a szőke unoka.

Óbuda. Temető. Halottak napja. Sötétszürke felhőktől terhes, földig-ér-az-eső-lába égbolt. Sokadik szabad imáját mormolja a harminchat évnyi tanításból nyugdíj-felé-fél-nyugdíjba baktató megfáradt tanárnő, háromfiús családanya. Párja a műköből készült sírhantot takarítja. Az ízületekig hatoló ólmos köddel versenyt pergő zörgő-barna leveleket sepregeti. Aztán megint. És újra. Alatta dédnagyanya, nem-is-ismert-nagyapa, nagybácsik, keresztapa, apa, anya.

Ma, csak ma és csak ebben az időpontban ér rá a hajdan volt nagycsalád egykori szőke lánya.

Ebben az időpontban. De melyikben?

A harminchat évnyi tanításból nyugdíj-felé-fél-nyugdíjba baktató megfáradt tanárnő, háromfiús családanya sokadik szabad imáját mormolja. Párja a műkőből készült sírhantot takarítja. Az ízületekig hatoló ólmos köddel versenyt pergő zörgőbarna leveleket. Aztán megint. És újra.

Határúton

Forró párát lövell
köröttem a hegy
Tüdő szív és elme is
szaggatottan liheg
Elfeledve bár az égi fény
az élet kimerülten is
egyre csak remél
hogyan felér
fel kell érnie
a mai felvállalt
hegytetőre
Még ha agresszíven kanyargó
sorsösvényeken
mutat is irányt a segítő
sok régi határkő
maradjon-apadjon?
Végül úgyis ez lesz
De ma még lép tovább
Mintha nem tudná
tudni nem akarja
ott állhat
álldogál
bármely elágazásnál
A végső megállj

Három haiku

Kúszik az árnyék
Az erkélyről figyelem
hogyan forog a Föld

Sírok csendjébe
léket vág kongva-bongva
a lélekharang

Oszadjuk elszívjuk
Egymás életerejét
Ez a nagy kérdés

Bánat

Rossz ápoló vagyok
Magamra veszek
Bajt bánatot
Bús sorsot

Mindenki fájdalma
Az én fájdalmam
Minden bánat
Bánatom

Bánat nélkül élni
Mégsem boldogan
Mikor öröm
Elkerül

*P.S. In memoriam CINI, alias prof. dr. Marton Sylvia, aki
2020. március 7-én, 73 éves korában eltávozott e földi életből.*

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA

Ellipszis

Az élet fekvő nyolcasán
utazom körbe és körbe...
Majd megtérek az út nyomán,
naiv álmaim törölve.

És mint a köd, mi szerteszáll,
elrejték misztikus átkot,
úgy, mint a nap, mely égen jár,
felragyogok s mélybe hágok.

Mert hiányérzeted vezet,
s ha a szférából kilépek,
még mindig kísért szellemed,
terelnek a csillagképek.

S kacajod hangja ott kereng,
buzdít fesztelen dalra,
nem gátol félelem-perem,
megyek, messzeségbe csalva.

S ha utam végén nem lelem
a kezdet ártatlan báját,
szétfoszlok, és a végtelen
táltosán folytatom a vágát.

Lázadás

Cudar vihar kavarog felettem,
önző lények rabszolgája lettem.
Lelkem béklyózza duhaj fergeteg,
pányvám szögesdrót, árván szenvedek.

Börtönöm ajtaja bizarr talány,
önconkító mélybe húz a magány.
Vicsorgó önteltség utamba áll,
őrzöm a határon túlonna vár.

Máglyára dobtam bösz önérzetem,
porhamva füstként szállong az egen.
Kikészítettem csipkés szemfedőm,
ravatalnál vár az ördög megvetőn.

De hitem segít e sötéten át,
fejem felszegem, nem tűnök tovább!
Fellobban bennem elszánt akarát,
s Jerikó falai leomlanak.

Hol van a tél

Hol van a tél, a szél hűvös szava,
mikor
ködbe borul a füst csípős szaga?
Dér nyeli el a sugár melegét,
megdermed a föld és hallgat a lét.

Fagyöngy dereng a tar ágak között,
mikor
jégágyba vonja a víz a rögöt.
A hó, mint csillogó csipkelepel,
a rét fűszálai közt terül el.

De
most a tavasz buján kacsintva kint,
bátyja felé pajkos csókokat hint.
Az egész világ a fejére áll...
Már készül a nyár, szaladj, Január!

GÓSI VALI

***csendes örömök árnyékában**

néha még vissza-visszatér
hamisítatlan mosolyod
megéled angyal-arcodon
az a szeretetből sarjadó eredendő jószág
valami égi fény hoz el
homlokod fölött arany glória
hajadban mirtuszág
körötted mennyei világosság
érezem újra a rózsavíz illatát
ahogy életre kél majd illan
és az angyalszárnyak suhogásával
elsimul az itt hagyott csend
különös békesség járja át a szobát
majd hirtelen tovaszáll
ezen a szeretetlen felemás világon át
eltűnik mint egy szép karácsonyi álom
talán hogy utat találjon valahol
ahol régóta hiába várják **tiszta szívvel*
csendes örömök árnyékában
**Moretti Gemma: Másként*

angyalhangon

majd éjsötétben
határtalan csendben
megsejted az első moccanást
egy apró élet gyenge sóhaját
és szívedből lesz elemózsia
s a méhlepény – az ölelő csoda –
elringatja csöppnyi magzatod
angyalhangon
mint egy hangmozsár

Haiku

billentyűzeten
ásító betűk sora
verset álmodik

Akár a fák

voltaképpen
mindegy
hogy Isten miért és hogyan
teremtette a fákat
a lényeg hogy tanuljunk tőlük
fölfelé élni és olyan erősen
tartani magunk a célig
ahogy a fák állnak:
egyenes derékkal
pőrán
szemlesütve úgy is
ha az ős vihara
röhögve szaggatta is le
vacogó ágaikról
az elsárgult
utolsó ruhákat

Újjászületés

és elhozott az illatos tavasz
hó-szirmokból fonta a hajad
titok voltál dísztelen varázs
csend-árnyékban nyíló
fehér ragyogás
csak néztem a fényt
hosszan elmerengve
míg újjászületté
a tenyeremben

GYŐRI NAGY ATTILA

Tavaszcím

Hiába fedted hótakaróval
le puha pázsitjaid,
hiába van álarc
virágzó arcodon.
Ismerlek már,
átlátok a fátylon.
Lassan pergeted az idő
homokszemeit, de türelmem
végtelen tengere
nyugodt.
Ismerlek már.
Nem riaszt el ridegséged,
inkább veled játszom,
s élvezem e
fehérséget.
Nyugvó világodban is
meglátom a szépet,
a fagyban a melegséget.
Hát várok.
Színes ecseteimmel
madarak dalait lefestve,
zöldellő lombok
sűrűjébe merülve,
boldogan, hisz
ismerlek már.
Kacérkodsz.
Én pedig hagyom magam,
elkapom a titokban
szórt sugarakat.
Lakkcipőim már fényesítem
a keringőre,

fejemet a szédülésre.
Jó móka lesz, tudom,
mert ismerlek már,
kedves tavasz.

egyszer minden eljön

mindennapos várakozás
hol rettegés, hol vágyakozás
a jelenben a jövőért
a születendő emlékekért
s néha az unott percek
lassan telnek
olajozatlan kerekeit a
rozsdá marja
pótcselekvésekkel űzött
hosszú órák
mutatóit az idő
vasmarka tartja
– de egyszer minden eljön –

éljük át a pillanatot
ha végre megadatott
ezt akartuk, erre vágytunk
az élménybarlang kitarul
s messze nem oly izgalmas
mint hitted
a képzelet hálójában
minden színesebb
realitás csak a jelen
szilárd talaj
az álmok tengere
sokkal rímesebb
– látod, egyszer minden eljön –

ne legyen csalódás
ha szürkébb a valóság
hisz a festő már készül
utólag minden szépül
csillámport kap
a hétköznap
s az ünnepekre is új
ruha kerül
édes emlékezés
marad hátra
s némi boldogság
legbelül
– egyszer minden eljön –

cseppnyi remény

úszni a messzeségbe
a szabályok határain túl
kitörni a karámból
csak árnyék legyen a múlt
erre vágyom
szétzúzni a falakat
mik gátat emelnek
s beengedni a végtelent
a szabadság a lételem
messze vágyom
az ismeretlen ölelésébe
átfogó karjai közé
óceán tükre alá
hegyek ormai fölé
te is vágyod?
Elérhetőek az álmok
vagy csak cseppnyi remény
e földi létben
élet s halál peremén?

HERCZEG-VECSEI KATALIN

Haikuk járvány idején

Isten időnként
próbára teszi hitünk,
de cserben nem hagy.

*

Első sírásban
és utolsó sóhajban:
lesz, ki gyámolít.

*

A gangon állva
közös dallam hangjai
összefonódnak.

*

Veszedelemben
derül ki igazán, hogy
összetartozunk.

*

E zord időkben
rózsaszín mandulafa
életet hirdet.

*

Ha kint veszélyes,
körbeölel minket az
otthon melege.

Széllé válok

Széllé válok és elfújom
a testedet magába záró,
bánatszínű felhőt,
leszaggatom
az arcodat takaró
selyemfátyolt,
összeborzolom
gondosan fésült
fürtjeidet.

És ha kitombolom magam,
lecsillapodó
szellőlangyomba burkollak,
s a következő égháborúig
halkan füledbe dúdolok
egy bölcsődalt.

Elalszom

Lassú tempóban fogok úszni,
hogy nyugodtan csodálhassam
a vízben tükröződő
alkonyi ég kaméleontáncát.
A nádas szélénél
majd a hátamra fordulok
és engedem,
hogy a hullámbölcső
lebegni hagyjon
és beringasson
a nád sűrűjébe.
Ott lebukom a víz alá,
lefekszem iszapágyamra
és csendesen elalszom.

Bújócska

Elbújsz tavak rejtekében,
megtalállak.
Mebújsz fának belsejében,
megtalállak.

Teknő alatt megtalállak,
felhők fölött megtalállak.

Gitár húrjai közé húzódsz,
megtalállak.
Villám fényébe rejtőzöl,
ott is mindig megtalállak.

Költészet napjára

József Attila,
boldog születésnapot!
Bennünk élsz tovább.

A nagy rét közepén

Lágyan követem
szemöldököd ívét,
majd mutatóujjammal
körberajzolom arcodat.
Te halkán felnevensz,
felugrasz a fűből,
és ruhástul
belegázolsz a vízbe.

Fájni fog, ha egyedül hagysz
annak a nagy rétnek a közepén.

HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSA

Azon a mólón

Egy ragyogó napsütéses márciusi délutánon Zsolt autójával megállt a Balaton-parton. Egy keszthelyi kiküldetésből tartott haza, amikor elhatározta, hogy lekanyarodik ide, a mólóhoz, amelyen már legalább tíz éve nem járt. Sietve végigment a platánokkal övezett fason, ügyet sem vetve a gondozott pázsitból itt-ott kikandikáló krókuszokra és a fákon csivitelő madarakra. A mólóhoz érve végigment egészen a csúcsig, és leült a hullámtörő korlát szélére. Kora tavasz volt, a tavon nem látott egyetlen csónakot sem. Rajta kívül csak három-négy ember sétálgatott ott, de ez nem zavarta őt. Szemével a fodrozódó vízen visszatükröződő távoli kék eget szemlélte, de gondolatai messze jártak.

Ez volt az a móló, ahol tíz évvel ezelőtt, egy ilyen csodás tavaszi napon megkérte Judit kezét. Juditét, akit végtelen szerelmmel szeretett, azét a lányét, aki most tizenhatezer kilométer távolságra él tőle, és aki még most – három évvel a távozása után – sem akar vele szóba állni. Hallja esténként, amint fiai Skype-on beszélgetnek az anyjukkal, de amióta párszor benyitott hozzájuk, hogy legalább köszönhessen egykori szerelmének, mindig bezárkóznak a szobájukba, ha meghallják a hívó jelet. Ő pedig ott áll az ajtón kívül, hogy legalább néhány hangfoszlányát és a kacagását hallhassa.

Igen, veszekedtek azon a három évvel ezelőtti estén. A felesége szabadságot akart, itt akarta hagyni őt meg a négy- és hatéves fiait – azt mondta: megfullad ebben a langymeleg családi fészekben, neki álmai vannak, ő még akar lenni valaki! Zsolt nem tudja már pontosan felidézni a saját szavait, de az biztos, hogy kiabált vele: felelőtlennek nevezte, amiért a kisfiat el akarja hagyni... és arra is emlékszik, hogy mérgében azt mondta: „Ha most elmegy, ide többé vissza ne gyere!”

De Judit elment. A Facebookról tudta meg, hogy meg sem állt Ausztráliáig, ahol egy farmon helyezkedett el. Fizikai munkára

egy szőlészetben, ahol azóta a szőlőnemesítést tanulja, és arra gyűjt, hogy saját földet vehessen. Azt is a közösségi oldalról tudja, hogy rendszeresen edz: maratoni futó lett, és már több versenyt megnyert. Lebarnult, izmos testéről, a futástól kipirult arcáról a közelmúltban is látott új képeket. Az arcán elszántság, győzni akarás tükröződött.

Vajon boldog? Ha a fiait kérdi, csak annyit mondanak: „Igen, anya jól van, és vár bennünket.” Egyszer már majdnem kiszaladt a száján: „Mindhármunkat?” De tudta, a kilencéves Andris ezt egyáltalán nem így értette. Az anya csak a fiait akarja viszontlátni, most arra gyűjt, hogy repülőjegyet küldhessen nekik és a nagymamának. Azt az embert, akinek egykor hűséget fogadott itt a mólón, már kitörölte az életéből. Zsolt szemében könnyek jelentek meg a gondolatra, hogy egykori szerelme nem is tizenhatezer kilométerre, hanem fényévnnyire távolodott tőle.

Az élet megy tovább

Tibi harminc éven át ápolta odaadóan a feleségét. Végignézte a leépülését, és közben felnevelte közös gyerekeiket, Andrist. Ott ült a szülői értekezleteken, kísérte az osztálykirándulásra, és mindig megbeszélték a gyermeklét kis- és nagydolgait.

A fiúnak sem volt könnyű: amíg az osztálytársai közös családi kirándulásról, boldog tengerparti nyaralásról meséltek, csendesen hallgatta őket. Mivel soha senkit nem hívott születésnapra, egy idő után már őt sem hívták. Azt hitték, beképzelt és magának való, pedig csak nem akarta senkivel megosztani, hogy ők bizony másként élnek. Miközben mások moziba mennek a szüleikkel, ő esti programként anyukája kimosott fáslijait tekeri föl, hogy másnap reggel még iskolába indulás előtt apukája könnyebben visszatekerhesse azt Vali mami lábára.

Három hónapja, hogy eltemették Valériát. Andris már felnőtt, és bár megviselte édesanyja halála, lelke mélyén tudja, megváltás volt számára. A két férfi most együtt üldögél a szobában, Tibi szeretne előhozakodni azzal, hogy neki van valakije

– akivel már évek óta szeretik egymást –, és be akarja mutatni Andrisnak. Tudja, hogy a fia szerelmes, bízik benne, ebben a lelkiállapotban megérti őt.

– Olyan jó benneteket együtt látni Flórával! – mondja mosolyogva. – Örülök, hogy volt egy kedves és tüneményes lány melletted azokban a nehéz napokban.

– Igen apu, ő nagyon jól tudta kezelni a hangulatváltásaimat. Érezte, mikor kell hozzám bújni, mikor tud a csókjaival vigasztalni, de hagyott időt nekem a gyász feldolgozására is. Neked ez jóval nehezebb lehet.

– Hát igen, kisfiam... egy férjnek eltemetnie azt, aki az első szerelme volt, aki fiút szült neki... nagyon kegyetlen dolog. Te tudod, milyen régen tisztában voltam vele, hogy nincs visszaút, hogy csak idő kérdése, mikor veszítem el őt. Tudtam, hogy rád számíthatok, de mégis voltak helyzetek, amikor nagyon magamra maradtam a bánatommal. Téged lefoglalt a tanulás, azután megismerted Krisztit, majd Flórát... Nagyon meglepődnél, ha azt mondanám, nekem is volt valakim, aki segített elviselni ezt a hosszú agóniát?

– Mi? Miket beszélsz? Hogy értsem ezt? – kérdezte Andris emelt hangon.

– Hát... nehéz erről beszélnem, de szeretném, ha megértene... amikor harmadikos voltál a Katonában... tudod, a Gábor anyukája, aki két éves kora óta egyedül nevelte a barátodat... Szóval vele sokat beszélgettünk a gyerekeink problémáiról, meg az itthoni gondokról... és ez segített a hétköznapi elviselésében... azután szinte észrevétlenül egyre közelebb kerültünk egymáshoz...

– Mi? Azt akarod mondani, hogy miközben anyu ágyhoz kötött volt, és itthon szenvedett, te megcsaltad? És épp a haverom anyukájával? Nem akarom elhinni! Neeem! Ez nem az én apám! – kiáltotta, és kis híján sírva fakadt.

– Fiam... értsd meg... annyi éven át zokszó nélkül tettem a dolgom... anyukád többször is mondta, hogy ő megértene, ha lenne valakim...

– Jézus! Te anyának is elmondtad?!

– Nem, nem, félreértesz! Azt mondom, ő engedte volna, néha még biztatott is... de mivel gondoltam, hogy ezt csak miattam teszi, soha egyetlen szóval se céloztam rá.

– Akkor is! Aljas, szemét dolog egy haldoklóval szemben! Ha belegondolok, hogy én az „ő” palacsintáját ettem, és olykor még babusgatott is... „mintha a fiam lennél” – mondogatta. Nem, apa, ezt nem tudom elfogadni! Még ha egy idegennel tetted volna, azt is nehezen érteném meg, de ez olyan, mint ha... mintha engem is becsaptál volna! Soha, de soha ne próbáld ezt velem megértetni, hallani se akarok róla!

– De kisfiam! Legalább gondold át... mi szerettük volna Andival, ha megértitek... ha már karácsonykor együtt ünnepelhettünk... és szilveszterkor pezsgőt bontunk a közös jövőnkre – és a tiétekre is Flórával.

– Na de apu! Hogy képzelted ezt? Már most megmondom: Flóráéknál fogom az ünnepet tölteni, és soha nem akarom ebben a házban, anyukám szobájában látni azt az asszonyt... többet a nevét se akarom hallani! Még hogy együtt pezsgőzünk? Vedd tudomásul: többé az életben nem fogok pezsgőzni, nehogy arra a napra emlékeztessen, amikor ezt kérted tőlem.

Két apeva

A
földi
lét csak a
szeretettel
tud teljes lenni.

Egy
ünnep
egyedül?
Ha nincs társad,
semmid sincs akkor.

HORVÁTH-TÓTH ÉVA

Lépteid nyoma

Tündököl a hó, csak a napfény ébred most,
a tél szendereg,
leple alatt alszik a csend betakarva,
s lomhán lélegez.

A kerek hold fénye még ott vacog kéken
a jégbe fagyva
mozdulatlanul, mint szívben a fájdalom.
Tegnap úgy hagytad.

A táj őrzi lépted súlyának fehérén
roppanó hangját,
a lombtalan fák közt havat ráz, s a szél is
terólad danál.

Madártoll didereg az ágon, az ének
jégcsapként lehull.
Még jajdul bennem deres emléked, fázik
a lélek, s csitul.

Tündököl a hó, vigaszt simít a napfény,
súgja tavaszát,
harmattá szelídül a dér majd, s csendesül
szívben is a fáj.

Messzi vízió

Irigylem a napfényt, hogy lüktet ajkadon,
az esőt, hogy cseppenve simít arcodon,
a szellőt, hogy kócot súg fürtös hajadba,
a sálad, mert csókokat susog nyakadba.

Irigylem az estét, hogy melletted pihen,
a reggelt, hogy cirógatva kelt szelíden,
a csendet, hogy hallhatja kedves hangodat,
a világot, mert neki adtad mosolyodat.

Kalitkák

Elhúzott függönyöd részén a délután
lágyan csordogál
és méz-sárga szálakat aggat hajadba.
Meváltoztál.

A kék tollad, mint egy rosszul beállított
rádió, serceg
a papírlapon, a betűk kifulladásnak,
mert úgy sietsz.

Azt hiszed, nem érek rá, nekem igyekszel.
Másképp nézek rád.
Lennék szívedben kék madár, ha engednéd,
ha akarnád.

Bennem toporogva matat a maradás,
az idő megállt,
amikor nekem adtál egy darab mosolyt,
lelkemre szállt.

Nem merlek érinteni, nehogy elillanj
az életemből,
csak nézlek és hagyom, hogy kattanjon a zár
messzi csendből

forrasztott kalitkád ajtaján, hol boldog
rabodként várok,
hátha ébred egy ölelésed számomra.
Édes álmom.

Hívogató

Csibevirág mosolyog már,
tavasz remeg kicsiny szirmán,
dérfehéren kikandikál
zsenge füvek zöld ablakán.

Búbánatnak nincsen helye,
trillát érlel ágak hegye,
dobog a szív rügyfakadást,
fészket rak a sordély, sármány.

Napfény csikland, szellő hintáz
parány cseppben virág búbján.
Repülj, suhanj, segíts tavasz!
Víg örömmel létet fakassz!

Háládat

Ereszkedik mélyfeketén az est,
puhán susog a szatén, csendeleg
seregnyi gondolat, és fészket rak
verőereim ágán a hála.

Szerte ered bennem lüktetése,
együvé kulcsolja kezeimet
a temérdek, s köszönettel pereg
ajkamról a fohász fehér gyöngye.

Látom, belőlem mint emelkedik
fényesedve egy érzés az égig,
épp ahogy előtűnik virágok
kelyhéből az illat, s szíven csókol.

Betakar a mélyfekete este,
hálával gondolok életemre,
megpihen bennem a lélek szava,
s hallgatom, mit üzen az éjszaka.

Ég-csipkék

Mennyi ember! Nézem őket,
nem néznek fel, csak előre.
Vagy tán még le. Cipőjükre.
Senki sem les a felhőkre.

Láthatnátok, milyen szépek!
Pitymallatkor, verőfényben,
vihar előtt feszült csendben,
forróságban foszlányfelleg.

Vattacukor, bodros, bolyhos,
bárány éppen vagy gomolyos.
Cirrus, stratus vagy cumulus,
párna, fátyol elvarázsol.

Nézzetek fel! Fel az égre.
Pillantsatok kék szemére!
Bámuljátok elheverve,
rét-hencseren hemperegve!

Higgyétek el, hogy az élet
nem csak elvesz, ad kezével!
Isten szíve horgol égre
a szemünknek ég-csipkéket.

Csipkék hátán ül a lélek,
lázat lóbál, füttyörészget.
Ne csak cipőt, ne csak földet...
Nézzetek fel! Fel az égre...

KALOCSA ZSUZSA

Égi manna

Az ember ma már
oly csodákra képes,
minden titkot megfejt,
az elme oly éles.
Végtelen lesz létünk,
tán meg sem halunk,
tengerpart helyett
a Holdra utazhatunk.
Ki e helyre vágyik,
roppant kíváncsi,
itt a földön tovább
nem is akar élni?
Elképzeli, mily szép
lesz ott az élet,
földi halandó
a csillagokkal ébred.
Égi mannával
csillapítja éhét,
angyalok közt vajon
megleli szerelmét?

Búsan hallgatja az
angyalok dalát,
táncuk sem feledteti
az ő bánatát.
Sehol nem látja imádott
kedvesét,
visszavárja őt a csodás
földi lét!

A kenyér ünnepe

Anyám keze alatt
dagad a liszt, a kovász
kenyérről álmodik

Látogatás a nagynénémnél

Látogatóba indultam a távoli nagynémhez. Mehettem volna busszal is, de én a vonatot választottam. Sokkal kényelmesebb utazás szempontjából a vonat, mint az autóbusz, nem kell szorongani az ülések között.

Másfél óras volt az utazás. Mikor megérkeztem, nagyném már a kapuban várt. Nagy örömmel fogadott és üdvözöltük egymást.

– Olyan régen láttalak, kicsi húgom, miért nem jössz gyakrabban? – tette fel a kérdést.

Szeretettel betessékelt a házba, hellyel és finom ropogós kaláccsal kínált, miközben a kérdéseit egymás után tette fel.

Alig győztem a válaszokkal. A család minden tagjára kíváncsi volt, hogy vannak, mi a legnagyobb újság, szenzáció a faluban, amióta elköltözött onnét? Még olyan dolgokra is emlékezett, amiket én már rég elfeleddem.

Micsoda asszony a nagyném, pedig már elmúlt 75 éves! Soha nem fog megöregedni, gondoltam magamban, mert ezelőtt öt éve is így nézett ki, mint most. Ad magára, meg kell hagyni.

Megebédeltünk. Majd a sütizés és kávézás közben a fényképalbumot nézegettük és az emlékeit kezdte mesélni. Mikor még kislány, nagylány, fiatalasszony volt. Milyen szép és jó is volt abban az időben! Hangja időnként el-elcsuklott, könnycsepp szökkent a szemébe.

– Milyen boldogságban éltünk mi az öregemmel, de ennek vége, magamra hagyott, elment örökre!

S én hallgattam, mert meg kellett hallgatnom, s vigasztalnom.

KAMARÁS KLÁRA

Tizennégy sor

(Tibornak)

Tizennégy sorban eldalolni
mindent, mi fontos, hogy` lehet?
Tizennégy sor, beosztva rendre,
lefed egy egész életet.

Tíz sorban annyi minden fér el:
öröm, csalódás, bánatok.
Még van idő, és fő a szándék.
Azt hiszem, hozzáfoghatok.

Hat sor van már csak, az se teljes.
Kár, hogy e pár sor ily selejtes,
s e dal már nem lehet remek,

és három sor... jaj, kezdek félni...
Egy sorba azt lehet csak írni,
hogy voltam és szerettem.

Gésa egy régi képen

Ruhája, mint a fésző rózsa szirma,
magasan zárt és rengeteg.
Körötte érzed, hogyan lengenek
az illatok és édes permetek.

Feltűzött kontya, mint az ében.
Közönyös arca hold az éjben.
Míntha könyvet olvasna éppen,
oly egykedvűn matat e képen.

Minden dicsérő szó itt oly banális,
mert tekinteted odarebben máris,
ahol a szoknya bomlik kétfelé...
Ott látszik két parányi lába,
mintha mindig felhőkön járna.
Mindenkié ő, s talán senkié.

Mint fák a szélben

A dombtetőn, a ház előtt
két roskatag fa. Összenőtt,
hatalmas kettős korona,
mint életünk sok ág-boga...

Milyen szél tűzte őket egy halomra?
A csíraélesztő tavaszi pompa
ideje véget ért.
Ki nő nagyobbra, virít szebben?
Vívtak együtt és egymás ellen
fényért, esélyért, életért.
...És ág törött, gallyak szakadtak,
mikor viharban összecsaptak...
...de mégis támasz, mégis társ az,
akit a sorsod melléd választ...

Most mintha azt zúgnák a szélben:
– Vigyázz!
– Vigyázok...
– Érted s értem!
– Ha te kidólsz, nekem is végem...

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

KATARZYNA TKACZYK

Pewnego razu w Wielkanoc

Niektórzy mówią, że zawsze i wszędzie możesz wszystko i że powinieneś walczyć o marzenia do upadłego. w końcu najważniejsze są twoje pragnienia!

...no, chyba że akurat jesteś sernikiem, tak jak ja. Wtedy cała sprawa się komplikuje. Sernikowi nie wolno mieć marzeń, które trzeba realizować. Sernik nie powinien w ogóle myśleć. Sernik ma powołanie i musi je spełnić. Szczególnie, jeśli jest arystokratą wśród ciast.

Możecie mi wierzyć – jestem najbardziej sernikowatym sernikiem, jaki znacie. Kremowy i gładki po ojcu, najlepszym serze prosto z gór; puszysty i słodki po matce, doskonale wypieczonym cieście; waniliowy po budyniowych dziadkach. Wilgotny, rumiany, pachnący i apetyczny. Kwintesencja sernika, doskonałe dzieło cukiernictwa, efekt starań przodków do dziesiątego pokolenia wstecz. Prezentując moje dziedzictwo, mogłem z dumą powiedzieć, że jestem bliski sernikowemu absolutowi i wcale nie rozminąłbym się z prawdą. Gdy jeszcze powstawałem, w pewnych kręgach już mówiło się o tym, że powinienem zostać królem Polski. Wzrastałem w atmosferze dumy, chwały i pełnego nadziei oczekiwania.

Wiedziałem, że moim powołaniem było wylądować na świątecznym stole, by cieszyć wzrok, węch i na końcu podniebienie. Do tego zostałem stworzony. i wiecie, ja naprawdę chciałem służyć ludziom i zaspokajać ich najskrytsze pragnienia. Ale nie w ten sposób.

Mój problem polegał na tym, że nie byłem typowym sernikiem. Nie chciałem mojego dziedzictwa, nie godziłem się na mój los. Uznawałem za strasznie płytkie i smutne, że moje

FAZEKAS MÁRTA

Katarzyna „Valakiria” Tkaczyk: Egyszer, húsvétkor

Fordította: Fazekas Márta

Egyesek szerint bármikor és bárhol, bármit megtehetsz, és körmöd szakadtáig harcolnod kell az álmaidért. Végére is nincs fontosabb annál, amit akarsz! ...hát, már ha nem vagy éppen egy túrótorta, ahogy én. Akkor az egész ügy bonyolódik. Egy túrótortának nem lehetnek álmai, amiket megvalósít. Egy túrótorta egyáltalán nem is gondolkozhat. A túrótortának küldetése van, melyet teljesítenie kell. Különösen akkor, ha a sütemény-arisztokrácia krémjébe tartozik.

Elhíhetitek nekem – én vagyok a legtúrótortább túrótorta, amelyet valaha láttatok! Krémes vagyok és sima, amit az apámtól, a legjobb hegyi túrótól örököltem; habos és édes, ahogy a tökéletes rétegek közé sült anyám; és vaníliás, ahogy pudingos őseim. Nedves, pirosasra sült, illatos és étvágygerjesztő. Valamennyi létező túrótorta kvintesszenciája, a cukrász mesterség remeke, sok nemzedéknyi őseim igyekezetének eredménye. Örökségemről beszélve büszkén mondhatnám, hogy közel állok az abszolút tökéletes túrótortához, és nem is vetném el vele nagyon a sulykot. Még épp csak elkészültem, amikor bizonyos körökben már azt rebesgették, hogy egyszer majd Lengyelország királya lesz belőlem. Büszkeség, csodálat és reményteli várakozás légkörében nevelkedtem.

Tudtam, hogy az én küldetésem abban áll, hogy egy ünnepi asztalon landolván szemet gyönyörködtessek, illattal étvágyat gerjesszek, és végül az ízlelőbimbóknak is örömet okozzak. Ezért alkottak meg. És tudjátok, tényleg szerettem volna az embereket szolgálni és valóra váltani legtitkosabb vágyaikat. Csakhogy nem így. Az volt a gondom, hogy nem tipikus túrótorta voltam. Nem akartam az örökségemet, nem nyugodtam bele a sorsomba. Úgy véltem, rettenetesen sivár és szomorú, hogy az életemnek éppen egy húsvéti asztalon kell

życie miało się skończyć właśnie na wielkanocnym stole. Nie podobało mi się to, niezależnie od nauk wpajanych mi przez ojca, matkę i dziadków. Ich surowe zakazy i nakazy, całą sernikową etykietę i wszystkie powinności, miałem w samym rogu brytfanny. Odkąd sięgam pamięcią, chciałem czegoś więcej. Marzyła mi się inna służba ludziom – inna i dużo dalej. Chciałem ekspansji, i to tam, gdzie władza serników jeszcze nie sięga.

Marzenia przysłańały mi zdrowy rozsądek. Chociaż nawet mnie wydawały się szalone, nie mogłem przestać o nich myśleć. Tak bardzo chciałem się wyrwać, zobaczyć świat, spełnić swoje pragnienia, że w końcu aż zapadłem się w siebie. Niby normalna rzecz, sernik zawsze trochę opada, ale jednak wzbudziło to nieliczną sensację. Byłem tym jedynym, wybranym. Nie powinienem się tak zachowywać.

W końcu stanąłem na konsylium kulinarnym, w skład którego wchodziły wszystkie zgromadzone w spiżarni wiktuały. Patrząc na mnie z najwyższych półek pytały, w czym jest problem. Wujkowie i ciotki, babki i dziadkowie, bliscy i dalsi krewni – wszyscy nerwowo czekali na odpowiedź. Ten czy ów zbliżył się nawet, przyglądając mi się z bliska. Pewnie bali się, że jestem chory, że tracę świeżość, albo że wyczułem w sobie najgorszą możliwą chorobę, wstydlive dziedzictwo matki – zakalec. Nawet nie wiedzieli, jak dalecy są od prawdy! Mimo to bałem się odezwać, tocząc dookoła nieprzytomnym wzrokiem. Kiedy niecierpliwa gałązka bukszpanu – nieustannie szpanująca swoimi lichymi powiązaniem z Bogiem – zaczęła mnie nakłuwać ostrym końcem, zdecydowałem się przerwać milczenie. Drżąc każdym kryształkiem cukru i każdą zmiksowaną grudką sera, wyznałem swoje marzenie.

– Chcę wyjechać – powiedziałem, siląc się na spokojny ton

véget érnie. Nem tetszett a dolog, dacára minden tudomány-nak, melyet apám, anyám és a nagyszüleim plántáltak belém. Valamennyi tilalomtól és utasítástól, az egész túrórtorta-etikettől és mindannyi kötelességtől nálam már betelt a tepsi. Amióta csak az eszemet tudom, többet akartam ennél. Mindig is arról álmodoztam, hogy másképpen fogom szolgálni az embereket – másképp és innen sokkal messzebb. Terjeszkedni akartam – mégpedig valahol ott, ahová a túrórtorta-hatalom keze már nem ér el.

Az álmodozás egészen elvette a józan eszem. Noha még nekem is örülségnek tűnt ez az egész, nem tudtam nem gondolni rá. Annyira ki akartam innen törni, világot látni, kielégíteni a vágyaimat, hogy végül aztán magamba zuhantam. Ez voltaképp megszokott dolog, a túrórtorták mindig összeesnek egy kicsit, mégis hallatlan szenzációnak számított. Hiszen én voltam az a bizonyos, a kiválasztott. Nekem nem lenne szabad így viselkednem.

Végül a kulináris tanács előtt találtam magam, melynek tagjai a spájzban összegyűlt harapnivalók voltak. A jobbnál jobb falatok fellengzősen, a felső polcokról lenézve kérdezték, mi a problémám. A nagybácsik és nagynénik, a nagyszülők, az összes távoli és közeli rokon rám szegezte tekintetét, miközben idegesen várták a választ. Egyik-másik felém tartott, közelről vizslatva. Biztosan féltek, hogy beteg vagyok, hogy múlóban van a frissességem, vagy felütötte bennem a fejét a lehető legrosszabb betegség; anyám szégyenteljes öröksége, a sületlenség. Nem is tudták, milyen távol állnak az igazságtól! Ennek ellenére féltem megszólalni, és csak öntudatlan pillanásokkal pásztáztam körül. Amikor egy türelmetlen bukszuság – aki szüntelenül Istenhez fűződő kapcsolatával hencegett – hegyes végével szurkálódni kezdett, úgy döntöttem, megszakítom a hallgatást. Minden cukorkristályomban és valamennyi finomra turmixolt túrócsomómban reszketve, kiböktem az ál-momat.

– El akarok utazni – mondtam, nyugodt hangot erőltetve magamra.

– Wyjechać? Dokąd? – zapytała słabo babka Kasia (najlepsza z margaryn), pośród grobowej ciszy.

Przez chwilę myślałem gorączkowo. Słabo znałem się na geografii kulinarnej, nie miałem pojęcia, gdzie jeszcze nie sięga nasza władza. z drugiej strony zdawałem sobie sprawę, że nie mogę powiedzieć byle czego. Muszę być konkretny, podać nazwę jakiegoś państwa, najlepiej od razu kojarzącego się z daleką podróżą, z egzotyką... Wysiłem kruszonkę i nagle przypomniałem sobie rozmowę ludzi, która miała miejsce podczas mojego miksowania. Nie pamiętałem jej zbyt dobrze, ale jedno słowo szczególnie utkwiło mi w pamięci – może dlatego, że brzmiało całkowicie nietypowo i musiałem je potem sprawdzać w książce kucharskiej. Tak, to było to.

Poprawiłem lekko papier pergaminowy sterzący mi koło ucha i rozprostowałem się dumnie.

– Na Tajwan.

W spiżarni przez kilka chwil panowała absolutna cisza. A potem makowiec, ten wiecznie przyćpany wesołek, zaczął chichotać jak opętany. Zaraz potem dołączył się mazurek, po nim reszta ciast i wszyscy zgromadzeni. Śmiali się i śmiali, nie mogąc przestać i nie dając mi wtrącić nawet słowa. Aż się przyrumieniłem ze wstydu, chociaż gdzieś w trzewiach powoli rodził mi się gniew, uwierając bardziej niż najgorszy zakalec. Kiedy tuż obok mnie kielbasa stoczyła się ze śmiechu na podłogę, uznałem, że nic tu po mnie i chyłkiem wycofałem się aż na tył szafki, za grzechoczący łapkami mikser. Długo próbowałem zrozumieć, dlaczego społeczność spiżarni tak zareagowała na moje marzenie. Owszem, może było trochę nietypowe... ale czy aby na pewno? O, na przykład taka mandarynka – pragnęła przetrwać całe święta w dobrym zdrowiu i potem wskoczyć ludziom do torby, gdy po wolnym czasie ruszą do szkoły i pracy. A jajka? Jajka dumnie przeżyły skorupki i ze wszystkich białkowych sił starały się wyblaknąć,

– Elutazni? Hová? – hebegte elgyengülve Flóra néni (a margarínok legjobbika), a síri csendben.

Egy percig lázasan gondolkodtam. A kulináris földrajz nem az én asztalom, fogalmam sem volt róla, hová nem ér el a hatalom keze. Ugyanakkor tisztában voltam azzal is, hogy nem mondhatok csak úgy akármit. Konkrétan kell lennem, valamilyen országnevet kell mondanom. Az lenne a legjobb, ha rögtön valami távoli utazás, valami egzotikus jutna róla eszükbe... Törtém a piskótám, és hirtelen beugrott, amiről az emberek beszélgettek, miközben engem turmixoltak. Nem nagyon tudtam felidézni, de egy szót kimondottan beleverték a fejembe – talán azért jegyeztem meg, mert annyira szokatlanul hangzott és utána kellett nézmem a szakácskönyvben. Igen, ez volt az.

Kicsit igazítottam a sütőpapíron, mely felkunkorodott a fülemnél, és büszkén kihúztam magam.

– Tajvanra.

A spájzra néhány pillanat erejéig teljes csend ereszkedett. Aztán a mákos kalács, aki folyton be volt szívva, úgy vihogott fel, mintha megtébolyult volna. Majd rögtön csatlakozott hozzá a lepény, végül pedig az összes sütemény és valamennyi egybegyűlt. Csak nevettek és nevettek, abba sem tudták hagyni, engem pedig még csak szóhoz sem hagytak jutni. Egészen belepirultam a szégyenbe, bár valahol a zsigereimben düh éledezett, ami kínzóbb volt még a legfájdalmasabb sületlenségnél is. Amikor a mellettem lévő kolbász a hahotázástól a padlóra bukfencezett, arra jutottam, hogy semmi keresnivalóm itt, és egészen a szekrény végébe hátráltam, a csörgő-zörgő habverő mögé. Sokáig próbáltam megérteni, miért reagáltak így álmaimra a spájz lakói. Persze, talán kissé szokatlanok... na de egészen biztosan azok? Na, volt például az a mandarin – arra vágyott, hogy az ünnepek alatt végig megőrizze egészségét, aztán pedig beugorjon valakinek a táskájába, aki a szabadnapok után iskolába vagy munkába megy. Hát a tojások? A tojások büszkén megfeszítették héjukat és fehérjéjük minden

by to właśnie je człowiek wybrał do świątecznego farbowania w ususzonych łupinach cebuli. Też marzyła im się podróż – w koszyczku, do święcenia. A chrzan? Chrzan tylko patrzył, kiedy wreszcie będzie mógł połączyć się z ukochanymi buraczkami, świntuch jeden. Dlaczego to właśnie moje marzenia wywołały taką salwę śmiechu? Tego nie mogłem pojąć.

Po cichu liczyłem, że następnego dnia wszyscy się uspokoją i ponownie wezwą mnie na rozmowę – tym razem poważną. Przygotowałem się do niej najlepiej, jak umiałem – zrobiłem sobie listę wszystkich „za” i „przeciw”, przemyślałem, co mogę odpowiedzieć na potencjalne zarzuty i zebrałem wszelkie korzyści, jakie mogą wynikać z realizacji mojego szalonego planu. Im dłużej pracowałem, tym utwierdzałem się w przekonaniu, że podróż na Tajwan jest absolutnie konieczna. i że naprawdę tego chcę.

Niestety, nikt już nie chciał ze mną rozmawiać – ani następnego dnia, ani później. Co gorsza, stałem się spiżarnianym wyrzutkiem. Na wszystkie rodzaje mąki, sam nie wiem, co denerwowało mnie bardziej – pełne litości spojrzenia (nawet ten okropny plebs wśród ciast, czyli sztuczne babeczki z proszku, patrzyły na mnie ze współczuciem!), czy śmiechy. Na tym drugim polu brylowała ogromna, rumiana szynka, którą moje marzenia tak rozbawiły, że wypłakała z siebie całą sól podczas gotowania.

– Ihihihi, patrzcie go, podróży mu się zachciewa – piszczała, co rusz wynurzając się z mętnej już wody. Listki laurowe tylko odwracały się od niej ze wstrętem, ale trudno było powiedzieć, że stanęły po mojej stronie. Są paskudnie wyniosłe przez to swoje greckie pochodzenie i zawsze się tak zachowują.

Najbliższa rodzina próbowała mnie namówić, bym odwołał swoje słowa z konsylium spiżarnianego. Prosili, grozili,

erejével azon voltak, hogy kifakuljanak, hogy aztán egy ember éppen őket válassza a szárított hagymahéjjal való ünnepi festéshez. Ők is utazásról álmodoztak – kosárkában, szentelésre várva. És az a torma? A torma csak leste, hogy mikor vegyülhet már el végre imádott cékláival, a disznó. Akkor miért pont az én álmaim váltottak ki ilyen hahotázást? Sehogy sem értettem.

Magamban arra számítottam, hogy másnapra mindenki megnyugszik, és újabb beszélgetésre hívnak – ezúttal egy komolyra. A lehető legjobban felkészültem rá, ahogy csak tudtam – teljes „pro és kontra” listát készítettem, átgondoltam, mit felelhetek az esetlegesen felmerülő kifogásokra, és számba vettem az összes hasznot, amit örült tervem véghezvitele hozhat. Minél tovább gondolkoztam, annál szilárdabb lett abbéli meggyőződésem, hogy tajvani utazásom abszolút szükséges. És hogy valóban ezt akarom.

Sajnos azonban már senki nem akart beszélgetni velem – sem másnap, sem később. Sőt, ami még rosszabb, a spájz söpredékféléje lettem. Ha lisztes bödönök potyognának az égből, akkor sem tudnám megmondani, mi idegesített jobban – a szájalommal teli pillantások (még az irtózatos sütemény-plebsz tagjai, vagyis a porból sült muffinok is együttérzően néztek rám!), vagy a nevetés. E téren kitűnt egy hatalmas, pirosposztagás sonka, melyet annyira szórakoztattak az álmaim, hogy mi alatt főtt, kisírta magából a sót.

– Hi-hi-hi, nézzétek már, utazgatni támadt kedve – visította, újra és újra felbukkanva a már zavaros főzővízből. A babérlevelek egyszerűen csak undorral fordultak el tőle, de túlzás lenne azt állítani, hogy az én pártomat fogták. A babérlevelek görög származásuk miatt piszkosul fölényesek, ez a fajta viselkedés az alaptermészetük része.

Legközelebbi családtagjaim próbáltak rábeszélni, hogy vonjam vissza a spájz tanácsa előtt elhangzott szavaimat. Kérleltek, fenyegettek, könyörögtek, mindhiába. Minél jobban unszoltak, én annál inkább megmakacsoltam magam. Amikor

blągali – bezskutecznie. Im bardziej naciskali, tym mocniej zapierałem się w sobie. Kiedy w końcu babka Kasia zjelczyła ze zgryzoty, zaczęli obwiniać mnie o jej los, zmieniając niepokój i strach w czystą nienawiść. Stałem się zakałą rodziny, której niechętnie przyznawano szlachetne pochodzenie. z doskonałego tworu cukiernictwa stałem się doskonałym dupkiem. Moja pozycja była zbyt silna, by mnie odsunąć, więc ze wszystkich sił starano się zatruć mi życie – tak, bym już rozplywając się w ustach ludzi pamiętał, na jakie pośmiewisko naraziłem rodzinę przez swoje głupie zachcianki. Ale ja wiedziałem, że to nigdy nie nastąpi. Nie miałem zamiaru czekać, aż tak zwani bliscy całkiem zniszczą moje marzenia i zaprawią moją naturalną słodycz goryczką nienawiści. Zrozumiałem, że całe konsylium spiżarniane nie potrafi zrozumieć, czego pragnę i co chcę osiągnąć. Byli zbyt głupi, zbyt ograniczeni, by pojąć doskonałość mego planu, a swoją ignorancję wyrazili w najbardziej prymitywny sposób – przez niechęć i wyśmiewanie. To tylko mnie zahartowało, dodając ostatecznego szlifuj mojej doskonałości. w piątek tuż przed Wielkanocą, poczułem, że jestem gotów, by wyskoczyć poza sztywne ramy małomiasteczkowego postrzegania moich krewnych i przyjaciół. Wbrew wszystkim i wszystkiemu postanowiłem zawalczyć o swoje marzenia. No bo kto, jak nie ja, król ciast?

W sobotni poranek, gdy niesforny kot znów wpadł do spiżarni wywołując chaos, wykorzystałem okazję i ześlizgnąłem się z półki, raz na zawsze opuszczając rodzinne gniazdo. Od tej chwili musiałem radzić sobie sam. Czy się bałem? No jasne. Ale zew przygody był silniejszy. Ignorując złorzeczenia najbliższych, wymknąłem się przez okno i nie oglądając się za siebie, ruszyłem w świat.

Táiwān, wǒ láile. Tajwanie, nadchodzę.

aztán Flóra néni a sok aggodalomtól megavasodott, engem kezdtek vádolni balsorsa miatt, és nyugtalanságuk forró gyűlöletbe fordult át. Én lettem a család szégyene, akinek nemes származását vonakodtak elismerni. A cukrászipar tökéletes remekművéből tökéletes balek lettem. Ahhoz túlságos erős volt a helyzetem, hogy teljesen semmibe vegyenek, ezért minden erejünkkel azon voltunk, hogy megkeserítsék az életemet – úgy, hogy amikor majd szinte elolvadok az emberek szájában, akkor is emlékezzenek rá, milyen gúnyolódásnak tettem ki a családomat ostoba kis hóbortommal. Hogy még az utolsó morzsámban is szégyenkezzek. Ám én tudtam, hogy ez soha nem fog megtörténni. Nem állt szándékomban kivárni, hogy úgynevezett legközelebbi rokonaim tönkretégyék az álmaimat, és természetemből fakadó édességemet keserű gyűlölettel mérgezzék. Már tudtam, hogy a spájz tanácsa képtelen megérteni, mire vágyom, és mit akarok elérni. Túlságosan buták, túlságosan korlátoztak voltak ahhoz, hogy felfogják a tervem tökéletességét, önnön tudatlanságukat pedig a lehető legostobább módon fejezték ki – azzal, hogy elutasítottak és kinevettek. Ez csak megacélozott és végképp tökéletesre formált. Rögtön a húsvét előtti pénteken hatalmába kerített az érzés, hogy készen állok kitörni rokonaim és barátaim kisvárosi életszemléletének merev kereteiből. Elhatároztam, hogy bárki bármit mond, megküzdök az álmaimért. Mert hát ki, ha nem én, a sütemények királya?

Szombat reggel, amikor a szertelen macska ismét berontott a spájzba és felfordulást okozott, kihasználtam az alkalmat és lecsusszantam a polcra, egyszer s mindenkorra elhagyva a családi fészket. Ettől a pillanattól kezdve egyedül kellett boldogulnom. Hogy féltem-e? Még szép! De a kalandvágy erősebb volt. Fittyet hányva a hozzám legközelebb állók szitkaira kicsusszantam az ablakon, és hátra sem nézve nekivágtam a nagyvilágnak.

Taiwān, wǒ laile. Tajvan, jövök.

VEHOFSICS ERZSÉBET: NYUGALOM

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Koronarabság avagy VR életem

Mostanában sajnos VR az életem,
egész nap csak a monitort kémlelem,
hol a telefonét,
hol az asztali gépét,
s oly rég láttam már a városok fényét,
oly rég láttam mást, mint e négy falat,
virtuális életem a vírushelyzetből fakad,
virtuális most minden kapcsolatomban,
börtön járna érte, ha a házat elhagyom,
börtön ez így is, szívemnek, lelkemnek,
mégis tudom, ezt kell tennem,
ittthon kell lennem,
csendben,
s bár emberi szót csak telefonon hallok s mondom,
néha már elmémrel is vannak komoly gondok,
úgy érzem, becsavarodom,
s nemcsak a szemem előtt villogó spirálok,
hanem ép eszem elvesztéséért is rinyálok,
nincs jó levegőm,
nehéz most légzésem,
lázam is pár napra felszökken,
nyugdíjas fáradtság lesz úrrá mindenemen,
elfárad lábam,
elfárad két kezem,
s szemem,
s szívem,
amely szeretetért kiáltana,
de nincs senki, aki ma meghallana,
karantén világom,
virtuális valóság,
vajon meddig tart még
ez az öröknek tűnő
koronarabság?

KISZNYÉR IBOLYA

Kijevi csirkemell

Boldogan ültem az irodában, vártam nagyfiam telefonját, hogy mikor jön értem. Igyekeztem a munkámra koncentrálni, kivételesen nem nagyon sikerült. Első házasságomból nagyfiam nemsokára húszéves lesz, mindent kitaláltam, elterveztem. A kicsi fiamért megy a bölcsődébe a kis hölgy, délután ott-hon lesz vele. A meglepetés egy görögországi nyaralás, amihez sikerült a pénzt összegyűjtenem, mégis miután ő utazik, az utazási irodában meg kell jelennie. Első külföldi útja lesz, még nem sejtí, csak azt tudja, hogy valahová el kell vinnie. Már csak nézem a papírokat, lesem az órát, izgulok, mint kisgyerek az első vizsgáján. Végre megszörrent a telefon, várt a ház előtt, indultam nagy örömmel. Az autóban meséltem, hogy hová megyünk és miért, láttam az arcát, ez mindennél többet ér. Évek teltek el, nem nagyon jutottam be a belvárosba, annyi teendőm volt, munka, házimunka, kisgyerek, tanulás. Másfél óra alatt elkészült minden, meghívott ebédelni valahová. A könyvtár épületében működik egy új bisztró, dicsérik sokan, menjünk oda, biztatott derűsen, önkiszolgáló, gyorsan megebédelünk. Szép tavaszi nap volt, örültem, hogy minden úgy sikerült, ahogyan elgondoltam. Az étteremben sorba álltunk, tálca, evőeszközök készenlétben, ő rendelte a sajátját, én meg rendeltem kijevi csirkemellet.

A megrakott tálcákkal helyet kerestünk, éreztem, hogy néznek, megszoktam, hogy ha vele vagyok, sokan rosszállóan tekintenek rám – nem is akartam foglalkozni ezzel, mégis most széjjelnéztem. Ő már le is ült az asztalhoz, amit kiválasztott, míg én álltam ott, a tálca remegett kicsit a kezemben. Az egyik kétszemélyes elkülönítettben ott ült a férjem egy kis nővel, kedvesen ebédelgettek. Elmentem az asztalunkhoz, letettem a tálcát, leültem az ebéd elé, fogtam a kést és villát, hogy akkor most életemben először eszek kijevi csirkemellet. Nagyfiam ült és ebédelt, fel sem nézett, a tá-

nyérjába merült tekintete. Elhaladt asztalunk mellett a pár, elől a férjem loholt, ha lehetett volna, lábujjhegyen szalad, a nő utána. Önuralmam eddig tartott, az evőeszközt lecsaptam az asztalra, étvágyam már nem volt, felháborodásomban kisé emelt hangon mondtam a nagyfiamnak, hogy most utánuk megyek. Az étterem vendégeköre ledermedt, vészjósló csend lett az étteremben, mindenki várta, mi lesz. Mire az ajtón kiértem, a nő lassan lépegetett le a lépcsőn, a férjem meg már eltűnt, mint szürke szamár a ködben. Odaléptem a lányhoz, kérdeztem, kit vár, meggyőződtem róla, nem tévedés, a férjemet, mert valamilyen előadásra mennek. Mondtam, hogy örülök, idegességemben nem kérdeztem meg, hogy reggel hét óra óta hogyan készültek fel. Nézelődtem, hová lett életem hűtlen párja, messzire nem mehetett, a nő még itt van a közelben. Megláttam egy fejet a könyvtár sarkánál kukucs-kálni, majd a felső teste is megjelent, beazonosíthatóan a férjem leselkedett, elbújt, mint egy rosszalkodó kisgyerek. Odamentem hozzá, meg is dicsértem, hogy milyen gáláns lovag. Kérdeztem, hogy miért bujkál itt, azt mondta, hogy attól félt, hogy a nőt megverem. Hát, nevetnem kellett volna, de az sajnos nem sikerült, mondtam neki, a verést csak ő érdemelné, a nőnek hazudhatott bármit. Visszamentem az étterembe, az étel sem kellett, kértem a nagyfiamat, csak vigyen vissza a munkahelyemre. A vendégek meg csalódottan rám pillantva újra beszélgettek egymással. Az örömöm átváltott sértettségre, dühös voltam a világra, magamra, a szarvaimra. A munkahelyemre kis idő múlva megérkezett a férjem, magyarázkodni akart, ígértem neki, ha nem megy el most, hozzávágom a számológépem. Este aztán otthon meg akarta magyarázni a megmagyarázhatatlan, mert ugyan voltak már gyanúsabbnál gyanúsabb, sőt nyilvánvaló ügyek – csak akkor még közvettek –, mindig elaltatta éberségem, hiúságomnak hízelkedve. Kifogásai közül a legszebb, legemlékezetesebb: „Ne a szemednek higgyél, hanem nekem!” Szállóigévé vált ez a mondás baráti körben, mosolyogva használják is, hasonló esetekre. Azóta sem ettem sehol, soha kijeve csirkemellet.

KLOTZ MÁRIA

Láthatatlan gyilkos

Úgy öl,
hogy nem is látod,
beléd döf,
még ha nem is várod,
sunyin tekereg testedben,
mély sérülést okoz lelkedben.

Úgy öl,
hogy nem is látod,
ha benned van,
sötét pokolba kívánod,
felfalja lassan bensődet,
kikezdi torkodat, tüdődet.

Úgy öl,
hogy nem is látod,
lázasan, ágyhoz kötve,
kábultan szemléled a világot,
pusztít, nem kímél kegyelemmel,
sebesen terjedő (világ)fegyver.

Ébredj, ember!
Szabadságodat egy ideig függeszd fel!

Maradj otthon nyugalomban,
keresd a szépet otthonodban,
főlelmetes a kór,
karanténba nem hatol,
nem tudod, hova hajt,
szorosan markában tart,
láthatatlan gyilkos,
végtelenül alattomos.

(Világ)járvány,
távozz sátán!

Démonok harca

Vírus fertőz, kegyetlen,
szétröppen a testedben.
Mint a folyó, úgy árad,
szétroncsolja testvázad.
Nem válogat, kire támad,
testben épít gyilkos várat.
Tódul, terjed,
haragra gerjed,
pusztít, nem kímél,
vigyázz, elér!
Igaz, láthatatlan,
veszélye beláthatatlan.
Hitted volna, ember,
mit kell megélned egyszer?
Új (világ)járvány tódul,
érte senki sem bolondul.
Alattomos sátáni harag,
büntető (vég)akarát?
Világ népe, remélj,
most vackodban élj!
Elsuhan a sötétség,
újra kacsint a fényesség.
Éppen harcban állnak,
megoldásra várnak.
Felragyog az ég fejed felett,
gyilkos (kór)felhők helyett,
újra szabad leszel,
napfürdőt veszel.

Corona-napok

Az egész világ egy fertőzött kórház,
sajnos benne élsz te is, vigyázz!
Koronavírus ész nélkül tombol,
emberi testet-lelket ostromol.
Ha nem vigyázol, beléd hatol,
lényedben mélyen zakatol.
Intézkedések napról-napra,
csakis javadat akarva.
Vedd most tényleg komolyan,
ne a rosszat keresd a jóban!
Moss gyakran szappannal kezet,
kerüld a gyülekező tömeget.
Légy most kedves csigabiga,
bújj be kedvenc vackodba!
Elmúlik a gyilkos kór, ne félj,
egy ideig lelassítva élj!
Otthon is találsz kellemeset, szépet,
keretezd be a régi emlék-képet!
Most ne utazz, ne láss világot,
lesz még, amikor szippanthatsz más virágot.
Ne izgulj, Jóisten nem felejt el,
végtelen szeretetével átölel.
Megment megint,
ahogy mindig eddig.
Felemel, új fényeket küld életedbe,
ne légy elkeseredve!
Népünk átvészelt már sok bajt,
háborút, természeti katasztrófát, jajt.
Mindig egyenes gerinccel talpra állt,
igaz nemzetként szolgált.
Beteg a világ, nagyon vergődik,
bajból felébredve újjászületünk megint.
A Coronát eldobjuk, friss levegőt lélegzünk,
újra fényesség sugárzik nekünk.

Lassulj le!

Csigabiga lassan kúszott az udvar házfal melletti részében. Olyan lassan, hogy Kornél nem győzött gyönyörködni benne. Szép két szarvacskáját kitolva, méltóságteljesen haladt előre. Nehéz házikóját a hátán cipelte, amely egy meszes vázból alakult ilyen szép körkörössé. A fején található tapogatók különösen felkeltették az érdeklődését, olyan különlegesnek találta felületüket. A nyolcéves kisfiú nézte-nézte, majd egyszer csak úgy döntött, elbeszélget az apró puhatörzsűvel.

– Szia, Csigabiga! – köszönt a gyermek.

– Szia, Kornél! – válaszolt az állatka.

– Ne félj tőlem, nem töröm össze a házadat! – biztatta a kisfiú apró kedvencét.

– Tudom, ismerlek, aranyos fiú vagy! – suttozta a picurka.

– Köszönöm – tette hozzá Kornél.

– Tudod, mi érdekel engem? – bökte ki végre a kérdést.

– Na mi? – kíváncsiskodott Csigabiga.

– Hát az, hogy te miért haladsz ilyen lassan? Nekünk mindent olyan gyorsan, azonnal el kell végeznünk. Mindenhova sietnünk kell, az iskolába, különórákra, haza. Alig van időnk beszélgetésre, játéokra, kirándulásra. Alig látjuk barátainkat, csak a suliban, ott meg tanulnunk kell. Nemigen van időnk együtt játszani, hülyéskedni. A szüleim is csak rohannak, egész nap dolgoznak. Estére olyan fáradtak, hogy már nem is foglalkoznak velem. Már esti mesét sem olvasnak nekem, a közös éneklések, játéások pedig rendre elmaradnak. Annyi a közös tevékenységünk, hogy megkérdezik, mi volt a suliban. Készen van-e a leckém és bekészítettem-e a tankönyveimet. Vasárnapként plázába járunk bevásárolni, ahol szintén tömeg van és rohanás. Ebédet a Mekiben eszünk, nagy ritkán főz anya. Süteményt csak nagyanyó süt, de ő nem velünk lakik, ő vidéken él. Te meg ráérsz, lassan haladsz, közben mindent megismerhetsz, a körülötted levő tájban, virágokban, emberekben gyönyörködhetsz. Nem sürget, nem piszkál senki.

– Hát igen. Tudod, Kornél, én már nem vagyok kíváncsi semmire, csak a szűk világomra. Bejártam már sok sűrű erdőt, végtelen mezőt, és arra az elhatározásra jutottam, hogy elég volt. Mindig akadályokba ütköztem, sok baj ért. Volt szárazság, hőség, eső, fagy – mindent átvészelttem, de itt a legjobb nekem. Mindig siettem, hogy sok helyre eljussak, eleget lássak. Kellemes élményeket szereztem, de elfáradtam. Már visszafogom magam, lelassultam. Most ide-oda mászok és boldog vagyok.

– Tényleg? De jó neked! – mondta Kornél, majd így folytatta:

– Tudod, Csigabiga, ezt szeretném én is. Hiába vagyok állandó igyekvésben, semmit nem tudok élvezni, semminek nem örülök, mert ahogy rácsodálkoznék valamire, már mennem is kell tovább. Élvezném, ha sokat tudnék játszani, az erdőben kirándulni, virágokban gyönyörködni, a barátaimmal találkozni, egyszerűen csak ellenni. Nem kéne arra gondolnom, hogy mi van még hátra, mit kell még elvégezni. A nagymamához csak nyáron utazom, tudod, ott szoktam nyaralni. Az maga a paradicsom! Imádom. Ott mindent szabad. Lehet pacászni, várat építeni, gurulni, mezítláb járni, biciklizni, hintázni. A szomszéd fiúkkal focizunk és hunyót játszunk. Nem kell sehova sem sietni. Nagymama mindig mesél és finom palacsintát süt. Fagyizni is eljárunk közösen. A nyár végén soha nem akarok visszajönni, mert olyan menyei ott.

– Gondolom. Sokkal jobb lehet, mint az állandó megfelelés, stressz. Tudod, én már elégedett vagyok az életemmel, nem törekszem semmire. Te még nem teheted meg, mert tanulnod kell, jövőt kell építened. Talán egyszer majd mindenki rájön arra, hogy nem minden a karrier, a pénz, a siker. Sokkal fontosabb a szeretet, a jó közérzet, az egyszerűség, az együttlét. Az összefogás. Van egy közmondás, jegyezd meg: Lassan járj, tovább érsz!

– Milyen igazad van, Csigabiga! Már nagyon várom a nyarat, talán akkor megint boldog leszek nagyanyóval, és nem kell folyton rohannom.

KOVÁCS ÁDÁM MÁTÉ

Fenntartható élet

Amit adsz a természetnek,
Többszörösét adja vissza,
Így ennek a szemléletnek
Ember most a levét issza.

Nem tiszteli környezetét,
Pusztít mindent maga körül,
Az élővilág életét
Lerombolva szíve örül.

Szolgáljon hát ez alapul:
Tiszteld, mi körülvesz téged,
Ezek után kialakul
A fenntartható élet.

Mosolyálarc

Minden a legnagyobb rendben,
Rossz állapotban a lelkem.
Mégis azt mondja a nyelvem:
„Minden a legnagyobb rendben.”
Mert amikor felébredtem,
Mosolyálarcot felvettem.

Nem minden arany

Eldobható világban
Kartonpapír emberek.
Szeretetből hiány van,
De mégsem az kell neked.

Nem lett aranyá semmi,
Semmi, ami fénylik.
Mert emberré kell lenni,
Valami már rémlik.

Aranyból van lelkem,
Mégsem fénylik neked,
Meggérem Istenem,
Áldja meg életed.

Madzag

A továbbiakban én egy dolgot kérek:
Maradéktalanul „csak” őszinteséget.
Ne legyen több madzag, ne legyen több játszma,
Szívemnek kapuja szélesre van tárva,
Mely azonnal bezárul, ha kihasználod,
Nem érdekel, végül mennyire sajnálod.

Tudatos élet

Jelenben élve,
Jövőbe nézve,
Mindig remélve
Azt veszed észre:

Változik élted,
A lelked éled,
Elméd megvéded:
Tudatos élet.

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

KOVÁCS DANIELA

Ördögszekéren

Alszik már a város. A csend úgy pezseg,
mint halk tűzön felejtett fazék,
s míg ámulok az éjbe, mint egy gyerek,
macskaszemmel villog rám az ég.

A szomszéd szűkmellű, csöpp utca felől
egy kéklő árny andalog felém,
majd hűséges ebként lábamnál ledől,
látom, fázik, didereg szegény.

Én is fázom. Látod? Szívem megszakad,
belé fullad a tejfüstű köd,
mert míg láncra verte ezer 'nemszabad',
újabb nyár röpült fejem fölött.

Ütött az óra

Idehallom a Nyugat lihegését,
ránk rontanának dühös vérebalkák,
s megint úgy szúrja szívünket a kétség,
mint az ágnak, ha kergét felkaparták.

Jaj, nem is az fáj, hogy kótyagos velők
fülbemászókként dobhártyánkra járnak,
de hogy magyar ajkú, csúf szélkereplők
ássák el sírját a szép magyar vágynak?

Hagyjuk? Ma még eldönthetjük, véreim,
hogy szertehúzó szívünk egybedobban,
vagy bólogatva a spiclik érvein,
egy sírnak tartunk hosszú, néma sorban.

Haiku

Lehet cirádás,
boltíves... ha rácsa van,
az már kalitka.

Záró akkordok

Holnap majd újra kínigába hajtom
a nyakas hűséget esküvő fejem,
de ma még... ma még hallatom a hangom,
és szövétnekül gyűjtöm föl a szemem.

Majd lángot lopok a Nap parazsából,
mely ligetünk pucér fái közé bútt.
(Úgy szállt alá az égbolt magasából,
hogy tűzre tett vasként pattogott az út.)

Magammal hoztam szférák zenéjéből
ezernyi dallamot, ezernyi mesét,
titkokat félig-nyílt ajkak széléről,
hogy feltépjem velük szívetek hegét.

Csókokat hoztam, vágyak harsogását,
és azok visszhangzó danáját, ha van,
a dombbá örölt hegyek arcvonását,
szépségét annak, amire nincs szavam.

S mint hullámos nagy tengerben az Élet,
fényben merülök előttetek nyakig,
bár ragadnék most lelketekben végleg,
akár az iszapba süppedő ladik!

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

Reggeli villamoson

A reggeli villamoson
felém oson az élet.
Telefonálnék magamnak,
de elvitték a fülkémet.
A város magába zár most,
bennem szűkül a tudat,
fényre vágyóként magára
hagynám az alagutat...
A reggeli villamoson,
mikor szivárványt éget
a torzult üveg felszínén,
és csak én látom szépnek:
hiszen az alföldi nyárból
déliháború végtelen
gyermekkorom visszaköszön
vígán. Én meg élvezem,
mert a bennem élő múltak
még sohasem hazudtak:
ajkunkon lángok gyúltak,
árok partján magunkat
beleraktuk a szerepbe,
szövegkönyv nem volt, de soha
nem halt meg, ki nem szeretne,
igazi csoda. Most is lehetne...

Elszáradt gyümölcs

Őszbe száradunk,
kicsit el is fáradunk,
sokat nevetünk,
amíg még itt lehetünk

mi csak szeressük egymást, gyerekek!
Lehet gyűlölni is, de azt minek?
Kis dolgokból lesznek a nagy dolgok,
hát mentsük meg együtt nekik a bolygót,
mert szemükben a tiszta fény,
Istent benne ott látom én...

Én csak kérek egy Miatyánkot...

Itt falak nőnek, itt falak nőnek
a lelkek közé.
A hidak dőlnek, a hidak dőlnek,
nincs ki megértené.
Itt közös a nyelv, de eltér az elv,
nincs, ami összeköt,
egymást tapossa a hatalom foglya,
ha kell, törbe lök.
Minden idea kifordított kabát.
Nézd, a színe, ha le is játszanád
egy gitáron újra azt a dallamot:
érted, de ma mégis elhallgatod...

A szavak ölnek, a szavak ölnek
ölelés helyett.
Itt nyilak törnek, itt nyilak törnek,
már nincs, merre lehet.
Ismerős a terv, mit mindenki sejt,
de cinkos a néma.
Megy az okosba, ma nincs, ki szorongna:
példa a céda.
Hányszor adható el újra a kereszt?
Megint feszül a hurok, s nem ereszt,
emlékezz, a Forrás ott benned fakad,
nem törhetsz meg, te belül vagy szabad...

KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS)

A vén temető árnyai

A fák moha lepte törzsén
percegve múlik az idő.
Az erdő vén lombja alatt
csendesesen, hallgatva nyugszik
a rég elfelejtett temető.
Kopott fejfáin feledett
nevek őrzik a régmúltat.
A borostyán már rég benőtte
azokat, akik lent nyugszanak
az elfeledett hant alatt.

Kik ők, akik lent porladnak?
Vajon kik voltak, mielőtt
e földről végleg távoztak?
Vajon él még az emlékük,
vagy már azok is távoztak?
Vajon szól-e még a harang
néha a lelkük üdvéért,
vagy csak a madár énekel
néha a temető fáin
az ő elhagyott lelkükért?

Óvatosan lépek. A csend
ünnepélyesen átölel.
Ág sem reccsen az avaron,
nehogy véget érjen ez a
mohával takart nyugalom.
A kezemben egy szál virág,
a korhadó fejfa mellé
most halkán, csendben lerakom,
egy ismeretlen sírhalmon
az emlékezés mécsesét
tisztelettel én meggyújtom.

Csend van. Jó ez a nyugalom.
A mécszláng fénye emlékek
árnyával billeg a fákon,
oly békésen, sejtelmesen,
mintha a holtak szelleme
járna a lombkoronákon.

Írd ki magadat!

Amikor az életed kérdez, válaszúthoz ér,
amikor az életed útján nem terem babér.
Fehér irkalapon a kusza betűid gyűlnek.
Helyet adva ott az örömnnek, bánatnak, bűnnek.

Ha minden elveszett, a szívedbe gyász költözött,
szerelmed otthagytott, a remény is elköltözött.
Ha úgy érzed, vége, szekered megállt, nem halad.
Pennádból csak kín folyik. Nem baj, írd ki magadat!

Szerelmek, barátok, társak mind a bajban hagytak.
Úgy érzed, akiket szerettél, hátadba szúrnak.
Ha könny áztatja soraid, és mind-mind megcsalnak,
kezed görcsbe is rándul. Nem baj, írd ki magadat!

Ha látod is a hazug, a megromlott világot,
bezárod lelked, kizárod már a külvilágot.
Ha nem érzed te hazádban tenmagad magyarnak,
ne csüggedj a bajokon! Úlj le, írd ki magadat!

Döntsd össze a felépített, szomorú világot!
Van hazád, szeretőd, maradtak még jó barátok.
Vedd észre a szépet, a neked nyíló virágot!
Ne csüggedj, írd le! Élek és értem a világot.

Könnyebb lesz majd, rálelsz, amiért érdemes élni.
A hazug és álnok szavakon tovább tudsz lépni.
Megtanulod becsülni a szépet, önmagadat,
és nem sírnak már úgy szavaid. És tudod miért?

A megnyugvást meglelted, mert kiírtad magadat.

KUTASI HORVÁTH KATALIN

Mustra

Ahogy ott álltam, egyre feszültebbé váltam. Tele voltam bizonytalansággal, pedig döntenem kellett volna végre. Az idő meg mintha szándékosan felgyorsult volna, ellenem dolgozott. Élvezte, hogy ki vagyok neki szolgáltatva. Nem is tudtam, kire is haragszom jobban: a múltó percekre, vagy saját magamra. Boszorkányos kacajokot hallottam ki az óra ketyegéséből. Aztán hirtelen feltártam az ajtót, s magamat is meglepve váratlanul felcsattantam:

– Már megint itt illegeted magad? Mégis ki kíváncsi rád éppen most?! A múltkor is tiszta gyötrődés volt az egész nap veled! Szerintem talán még élvezted is, hogy fájdalmat okozhatsz! Rossz belegondolni is!

– Ohó! Hát ez a hála?! Kösz, hogy elviseltél! Micsoda megpróbáltatás lehetett! Csak mondom, hogy sokan örülnének ám, ha megkaphatnának! Kicsit furcsák az igényeid! Túl finnyás vagy, nem gondolod? Hozzám kéne szoknod! Ne feledd, általam kiemelkedhetsz! Ez is számít, nem?

– Tudod, az a baj, hogy én máshogy, vagy talán... sehogy sem szeretnék kitűnni! Amúgy most legszívesebben csak úgy elsétálnék, fittyet hányva mindenre...

– Akkor most mit is akarsz? Döntsd el végre! Ki ér rá bajlódni veled, ki kíváncsi a siralmaidra? Nézzétek, nekiáll itt lellezni...

– Hát te is itt vagy? – fordultam el terhessé váló vitapartneremtől, és sietségeről alaposan megfélemedkezve elgondolkodva nézelődtem tovább.

– Hahó! Én sem kellek? Én sem felelek meg? Tán engem is ejtesz? De most tényleg... Ennyi volt csupán? – lepett meg a másik kihívó hangjával. Egészen kizökkentett rövid kis méltázásomból, de az események igencsak felgyorsultak, csak úgy kapkodtam a fejem. Olaj volt minden egyes szó a tűzre, valószínű perpatvar kezdett kialakulni miattam körülöttem.

– Ugyan, te cafka! És mégis mit képzelsz, mitől vagy jobb, mint én? – válaszolt helyettem Piroska. Amúgy – mint bárki láthatja – esélyem sem volt megszólalni ebben a pillanatban.

– Attól, hogy te régebb óta próbálkozol nála, többet mutogathattad, kínálgathattad magad, semmivel sem vagy előrébb!

– Már ne is haragudj, nincs veled semmi baj, de most egyszerűen nem rád van szükségem! Egy kicsit merev vagy, és túl komor, most valami másra vágyom! – magyarázkodtam Pepitának.

– Na vonulj vissza, kisanyám! Hallottad, vagy nem értesz a szóból?! Hagytad magad befűzni! Ne lógasd az orrod! Más is járt már így!

Nem tudom, miért érezte magát ennyire nyeregben Piroska, de egyre inkább bosszantott. Szerencsére volt, ki megfeleljen helyettem, jól felvágták a nyelvét Pepitának is:

– Aztán mégis mire ez a fene nagy öntudat, te drága? Ha jól látom, itt labdába se rúghatsz éppen! Netán tévednék?

Hogy mit válaszolt Piroska, arra nem is figyeltem, mert másvalaki kötött le anélkül, hogy megszólalt volna.

– Szívem szerint téged választanálak... – szoltam elérékenyülve, de a bensőséges pillanatot azonnal széttiporta a kikérő, agresszív hang:

– Ezt a lepusztult, olcsó kis kur...

– Elég volt! Hallgass! – szakította félbe Piroska féltékeny kirohanását Dorka. – Te mindig csak saját magadra gondolsz! Hogy megőrizd az alakod, hogy tökéletes legyen a formád. Hogy ragyogj! Hogy mindenki szeme megakadjon rajtad. És egyszerűen képtelen vagy igazodni, alkalmazkodni.

A pillanatnyi hökkent csendet kihasználva gyorsan még ennyit tettem hozzá elégedetten mindehhez:

– Igaza van Dorkának! Állandóan csak nyomást akarsz gyakorolni rám, egyáltalán nem hagyod, hogy magam lehessenek. Nem segítesz, hogy jól érezzem magam a bőrömben... Kezdetől fogva be akarsz törni, egy kicsit sem idomulnál hozzám. Nem elég, hogy el kell viseljelek, még jópofát is kell vágnom hozzád! Szó sem lehet rólad!

Piroskának majdnem torkán akadt a szó, s ajkára fagyott a korábbi gúnyos vigyor, de nem adta fel egykönnyen a harcot. Könnyed kis eleganciája sok mindenben átsegítette már. Most egy fokkal finomabb hangot ütött meg, de a cinizmustól nem tudott megszabadulni:

– Na igen, rád ismerek, ez vagy te! Ha csak lehet, a könnyebbik utat választod! Mindig csak a saját kényelmeddel vagy elfoglalva! Sutba dobod az illemet, füttyülsz az elvárásokra, megveded a klasszikus, elegáns formákat!

– Ugyan, Piroska, miért baj az, ha valaki lezser vagy sportos? Miért kell mindenkinek úgy kinéznie, mintha skatulyából rántották volna elő?! – kérdezte szelíden Dorka.

– Kényeztesd csak, járj a kedvében, úgylis arra vágyik, aztán ha megun, ha elhasznált, szépen eldob, s tán meg sem köszöni, hogy hasznára voltál! Ne mondd, hogy nem szóltam! Sok ilyet láttam...

Már-már egész barátnak tűnt az egyébként harcias amazon, szinte meglágyult a hangja, s miközben belegondolt mindebbe, elfelejtkezett cinizmusáról, visszatetsző magakelleléséről, ott állt pőrén feltárulkozva, s bevallom, csaknem megnyhültem irányában.

Piroska észrevehette pillanatnyi szimpátiámat, mert egy gyenge kis kísérletet tett még:

– Tudod, hogy velem bárhol megjelenhetsz, akár fel is léphetsz!

Persze kezdett volna visszatérni fellengzős hangszíne, sértődős, kioktató hangneme, de megszólalt az előszobacsengő, így csak ennyit válaszoltam:

– Igen, de veled sajnos mindig tudom, hol szorít a cipő...

Az újabb csengőszóra összerezzenem, majd – inkább ösztönösen, mint tudatosan – kinyitottam a bejárati ajtót, s magamat is meglepve gondolkodás nélkül Peti nyakába ugrottam. Mintha a megmentőm toppant volna be.

– Meztláb jössz? – tréfálkozott. – Ugye nem ebben a piros topánkában akartál meghódítani? Még ez a pepita kis surranó is sokkal jobban megfelelne a célnak!

Na erre aztán szívből elnevettem magam, mert tompán ugyan, de hallottam még Piroskáék reakcióját. Egyszerre éreztem meg az újra felerősödő, önző sértődöttséget és a Pepitában szétáradó, jóleső elégtételt.

Be kell vallanom, Peti természetes viselkedése, jókedélye engem is egy csapásra felszabadulttá tett, s elcsendesedtek bennem a kétely hangjai. Peti közvetlensége elvette az első igazi randi nyugtalan feszültségét, s minden olyan egyszerűvé vált ott, a nyitott cipősszekrény előtt. Valahogy nem is jutott eszembe, hogy gyorsan becsukjam az ajtaját, s így elleplezzem tanácsstalanságomat.

– Tudod, Panka, én ezt a dorkót ajánlanám ma délutánra! – mutatott Dorkára, legkedvesebb s egyben legkényelmesebb lábbelimre.

– Jól választottam! – sugalmazták érzékeim, miközben há-lás örömmel néztem Petire. De ezt mondtam:

– Ó, Peti, imádom ezt a csukát! Nekem is Dorkához húzott a szívem, bevallom! De jó, hogy itt vagy!

– Te nevet adsz a cipőidnek, Panka? – kérdezte, miközben finoman megsimogatta az arcom. – Neked csak ne húzzon máris máshoz a szíved! Na, mehetünk?

– Hova viszel?

– A Normafához.

– Az lett volna csak igazán a neked való terep, Piroska! – nevettem, miközben rácsuktam a cipősszekrényt.

Annyira lekötött Peti csodaszép, mosolygós szeme, kelle-mes hangja, hogy a bejárati ajtó finom kattánását már alig hal-lottam. Vagy tán nyitva felejtettem? Egy biztos: szívembe zár-tam őt.

Beszélgetünk

– Te nem lehetsz itt! – csóválom fejem. – Elfogult szeretet-tel nézel most is, és ahogy megszólalsz, már meg is csuklik a hangod.

- Nagyon büszke vagyok rád, csillagom!
- Tudom, hogy álmodok! Mosolyog a szemed, tiszta a tekinteted, mint régen. Itt ülsz, a szokott helyeden, a konyhában. Képtelenség!
 - Gyere már, ülj ide egy kicsit az ölembe!
 - Most nem azért, de...
 - Na gyere, hisz tudod, mindig az én kislányom maradsz!
 - Igen, igazad van! – adom meg magam. – A te szemeddel látok, a te génjeidet hordom. Felismerem magam benned. Felismerlek magamban. Ez a te turcsi orrod, ez a te tömzsi kezed.
 - Tedd egy kicsit a kezembe, angyalom!
 - De hisz...
 - Ne foglalkozz vele! Csak add!
 - Hát ezért nem lehet igaz. Hisz úgy elvékonyodtak az ujjaid az utóbbi időkben! Kerested a gyűrűt, amit majd hatvan éve nem hordasz, s amit én sosem láttam. Ez a kéz viszont a gyerek- és ifjúkoromból való. Ezzel fontad be valaha szorososan a copfjaim!
 - Hagyd még egy kicsit, ne húzd el! Nehezedj rá nyugodtan a térdemre, megtartalak!
 - Dehogy tudnál megtartani, ha most valóban itt lennél! Csonttá és bőrré soványodtál, visszafordíthatatlanul elerőtlenedtél. Értetlenül néznél rám, s nem ülnél meg ilyen nyugodtan. Kényszeres mehetnéked volna, de pár lépés után összeesnél. Nem is tudom, hogy szednélek össze a földről egyedül, mert mamuska már nem tudna segíteni.
 - Nem tudom, olyan furcsa érzésem van, mintha anyu már nem is lenne...
 - Nem tud bejönni hozzád, nagyon fáj a lába, a feje is betört, nagyon szédül, de beszélhetek telefonon. Jó leszel?
 - Tinka? – néz rám.
 - Kati. Én vagyok, papus, Kati. Anyu a telefonban várja, hogy beszélj.
 - Ti... Tinka... – elfúló hangja még inkább álomszerű. – Jól vagy, drá... drága kisanyám?

– Papus, én jól vagyok. Kati vagyok. Mondd meg anyunak, te hogy érzed magad!

– Jóóóó. Csak... én már nem... nem kerülök haza! Soha többé!

– Dehogynem! Csak enned kéne. Meg kell erősödnöd, és akkor hazajöhetsz! Mamus, majd megyek, otthon beszélünk. Szia! Papus, nem ülsz fel egy kicsit? Nem innál? Segítek!

– Jó. Próbáljuk meg még egyszer! – bólint értetlenül. – Hol vagyok? Miért vagyok itt?

– Papa, te nem lehetsz itt, hisz... De a múltkor igazán éreztelek a napfény melegében. Mintha megsimogattál volna.

– Katuska, megfogod egy kicsit?

– A régi trükk. A régi, huncut tekintet. Résnyire nyitva hagytam a szobád ajtaját, mintha bármikor kiléphetnél rajta. Mintha ott olvasnál vagy könyvelnél az íróasztalodnál most is. De a folyosón maradtál. Hanyatt fekszel, s furcsán, zavarodottan nézel fel rám. Mint amikor rajtakaptalak, hogy a fiókot locsolod. Vagy amikor félmeztelenül kilestél a folyosóra a kórházban. El akartál volna sétálni? Vagy csak szükséged volt valamire?

– Azt mondta anyu, csak néhány infúzió, és hazamehetek...
– ingatja fejét. – Nem hiszem, hogy ez kórház! Itt úgy beszélnek velem, mint egy kutyával!

– Dehogy, papuska, olyan szépen szólt a nővér, pedig nem is látta, hogy itt vagyok...

– Jól van. Mindegy. Vigyázz édesanyádra!

– Hiányzol!

Kijajdulás (apeva)

Ha
sínen
csikordul
szenvedésünk,
kisiklunk végleg?

Ladányi Mihálynak

Élhettem volna gyönyörűen én is,
Szépen szóltál, igen, Ladányi Mihály!
Miért nem tettük, hisz adva volt minden,
Hát hogy nem vettük észre rögtön a csodát?
Elmentünk mellette? Szebbet kerestünk?
S közben oly sok tövis tépte egyre csak húsunk,
S míg sebünket nyaldosva magunkat figyeltük,
Nem fogott fel egy kincset sem gyatra szemünk.
Emlékképeinket pörgetve vissza
Oly nyilvánvaló már az összes gyönyör,
S mindig oly késő a felismerés...
De mily könnyű mindezt kívülről meglátni,
S míg belülről szemléljük, kapzszik vagyunk,
Szorongva félünk, hogy elveszik tőlünk,
Mít mi magunk nem mertünk
Birtokolni soha!

Pokoli ostor

Soha nem alszik a démon a mában,
Nyelvét kiöltve a létbe harap.
Kéjjel pusztítja az ártatlan reggelt,
Beteg a vágy, mely perzselve hajt,
Talán a pokolból kölcsönzi kedvét,
Harapdos falánkul, kaján a tánc.
Vörös a pirkadat, vörös az alkony,
Lángtól heves a dübörgő ég,
Égni fog, hiába fetreng a porban,
Felgerjed, repül, a pernyével száll
A gőgös, a rontó, az izgága mámor,
Az augusztusi égbolt, a forró homok,
S minden, mit suhint a narancsos lángnyelv,
A pokoli ostor, a tüzelő kín!

Káromlás

Varjak gyülekeznek, fenyegetik létem,
Akármerre nézek, sötétlik jövőm.
Rikácsolva szállnak, menekülnék tőlük,
Jajszavam nem hallik túl messzire már.
Új utakra vágyom, riasztanak mégis,
Sóhajom elnyomja éles hangjukat,
El is felejthetném, mit akarnak tőlem,
Ráérnek még elkároggni pusztulásomat.
Eddig sem szerettem nagy tömegben őket,
Gépiesen ismétlik csak káromlásomat.

Rabként (pundurka)

Kifordít magunkból
szörnyű gyötrelmünk,
hagyd, hogy láncunk
széttépjem!

Felhők szárnyán

Békét kötöttem én a Sorssal,
Átkozódni már nem fogok;
Boszorkányos, víg száguldásom
Felhők szárnyán kelt nyílt titok.
Ebet sem kötök többé karóhoz,
Letettem valahány fegyverem,
Megalkuszom én a világgal,
Vágyaim seprűvel kergetem.
Nem perlekedek az Éggel,
Csupán csökkentett sebességgel
Utazom messze, a végtelenbe,
Hattyúdalomat énekelve.

Keresek valamit

(József Attila nyomdokán)

Telve vágyakkal lesem a napot,
Nem hagyom itt a csapot s a papot,
Játszom a rabot.

Keresem egyre, hogy miért is élek,
Nemcsak magamnak, másnak is remélek.
Nem, nem henyélek.

Fáradok néha, mert meg nem állok,
Álmomban másik vonatra szálllok,
Váltóra vágyok.

Befelé sírok, hallgatok inkább,
Bűnök nélkül a lelkem is tisztább,
Vegyetek mintát!

Soha nem nyugszom, forgok a körben,
Kicsit mást látok én a tükörben,
Bámulok csöndben.

Feledem lelkemnek véges voltát,
Sikálom lepedőm véres foltját.
Ki nyújtja jobbját?

II-vers

Nem a kapu,
a lélek nyikordul,
ha nyílik finom szó révén.
Csikorgó vágyakkal recézett
kulcsokat vár, és fáj...

KÜHNE KATALIN

Erőt sugáرزol

szivárvány életed szavad
szívedet őrzöm Barbara
azóta élsz így lelkemben
mióta átöleltelek

ölembe felvehettelek
fogantattál a szentségben
születtél a keresztségben
ott élhettél szeretetben

így neveltettél fejlődttél
szülők által erősödtél
igaz emberré lehettél
édesanyává érhettél

lettél három gyermek anyja
nekem mindig az maradsz
az a kislány kit kerestem
lelki társamként szerettem

most is csitri lánynak néznek
családod gyönyörűsége
feledteti szenvedésed
körükben teljes az élet

csodálatos édesanya
segítőként elhivatott
szüksége van rád sokaknak
szívedből erőt kaphatok

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar/>

LÉNÁRT ANNA

Fricska

A sors milyen lapokat osztott nekem,
vajon varázslat vagy kín lesz életem?
Rejtély a holnap, bár a tegnapi biztat,
ismeretlen az út, mit talpam koptat.
Napfényes a ma, bár sokszor beborul,
néha nehéz gondolkodni józanul.
Megtorpantam... de bátran újakezdem,
míg a halál nem szólít, van esélyem.
Mély álomból mosolyogva ébredek,
sorsomnak fricskát mutatva nevetek.
Boldogság az élet, hinni kell benne,
akkor is, ha buktatókkal van tele.
Kérlek, ne állj itt ilyen értetlenül,
nagy eső után is az ég kiderül!

haikuk

meg nem élt álmok
az üres papírlapon
emlékké nem lesz

egy fogoly vagyok
saját életem rabja
megvált a halál

alázúduló víz
durva kavicsok arcát
simára mosta

zord kövek között
egy apró fehér virág
életet remél

A kosár

„Nyikorgó kosárral kezében”*
haladt a rögös úton... csendben
az útszéléről ráköszöntek
míg innen-onnan ránevettek
háta meghajlott a súly alatt
kereste az ismerős arcokat
csak szeretteit nem találta
akikért végzetét vállalta
arcán könny harcolt a mosollyal
dacolni akart a bús sorssal
kosarát földre borította
a tartalmát jól megtaposta
valamit várt... ami elmaradt
nagyon szégyellte hogy fellázadt
a kosár nyikorgott kezében
kusza gondolatok lelkében
szennyesét könnyek között mosta
tisztá terhet kosárba rakta
„csak ment és teregetett némán”*
bátortalan mosollyal arcán

* József Attila: Mama

Ámulat

Pillangó, a bogáncsbokor ágán,
Illegeti-billegeti magát...
Langyos őszi szél lebbenti szárnyát,
Lapul... a levelek között... árván.
A nap a felhők mögül előjön,
Nagy ámulat az apró csodának,
Gubó készül, bölcső a holnapnak,
Óra ketyeg... pillangó elköszön.

MILBIK JÓZSEF

Olé, hopp... Brávó!

Fullasztó meleg, por nyelte, nyárvégi nap dilemmáz – lüktető csöndjét vihar söpri, de vaj’ mi jó azután? Isten háta mögött, a fülledtség kútmély lapályán száraz sárgöröngy-tenger hömpölyög, düledező falu piheg szikcserepes alján. Néptelen utcáin néhány kókadt lombú eperfa senyed, rajtuk unalmas gerle bűg, az udvarokon megtojt tyúk kárál, ócska sparhelteken soványka ebédek főnek.

A keskeny, makadámköves országúton rövid, ekhósszekérkaraván baktat. Kínkeservvel a faluszéli libalegelőig vánszorog, ott hivatlan-kelletlen letáboroz: makacs szamarai tapodtat se lépnek tovább. Túlélésért küzdő vándorcirkusz, folyton s reménytelenül szerencsét próbálni bolyong távoli városból másik messzibe, közben (kábulat eltévedtében...) útba ejt kevés nagyérdemű falut. A grémium dönt: értékes helyre értünk, igényes-műértő nép lakja, sátrat húzunk, néhány felejthetetlen produkciót adni maradunk pár napra. A karikába vert cölöpökre hamar ütött-kopott ponyva kerül, középen kész a páholyok ölelte manézs, köröttük szűk padsorok. Szabadon engednek szamarat, kecskét, apró-cseprő díszbaromfit, kipányvásszák a rozoga púpos tevét, lánchoz kötik az almát majszólo páviánt – e népes társaság ma az aktuális állatszám... Oroszlán, tigris, medve kocsivászonra festve üvölt régi dicsőséget, gömbön táncol, tűzkarikán ugrik, annyi van, alig fér – hiába, a múlt szép!

Gyorsan híre fut jövetelüknek, az összes kicsi-nagy izgatott kíváncsian vár: ilyet nem látott a falunk, itt még mutatványos sose járt. Miféle furfangos varázslás készül? És délutánszám lankadatlan műsorra lőt-rohan: szórakozik, töltekezik – nyomorát felejtendő. Csöppet se zavarja, a kasszás nő bűvész, fakír, idomár, egyszemélyes zenekar a konferanszié, s akrobata, zsonglőr, bohóc a jegyszédő.

Persze a csoda most is, itt is három napig tart. Lanyhul a lelkesedés, fogy a pénz, ürül a nézőtér. Pedig maguk se hiszik, a cirkusz karrierje csúcsán... E hullám nem hagyható, hát kupa-
paktanácsot ülnek reggelig. Gyurika, a világ (itteni) legkisebb embere ötletez: a jámbor parasztzsebből elkopott a pengő, koto-
rásszunk háza táján: nincs apelláta, a játék neve: barterező! Liszt, tojás, zsír, krumpli, zab, széna, kolbász, szalonna, liba-
toll, kacsatoll, bármi jegyre váltható (ami a közeli városka pia-
cán tovább adható...)! Hej, pörög a mesekerék, tódul az em-
ber, kacag-ragyog, realitásérzék-vesztett mámorba szédül. Ám
ahogy üresednek a csűrök, kamrák, ismét apad a közönség!
No, evés közben megjött az étvágy, Gyurika komiszul ke-
ménykedik: bővül a cserekereskedelem, gyereknek öt, felnőtt-
nek tíz cső kukorica a belépő. Naná, hogy dübörög a meseke-
rék, páholy, padsor, mind kevés, már állóhelyért tolakodik, vi-
song, tapsikol a nép! S kábultában gyalázatba zuhan: ennyi lo-
pást a falu még nem élt, boldog-boldogtalan előbb a saját,
majd a szomszéd kertjét járja éjszakánként, kórócsörgéstől,
kutyaugatástól-vonítástól zeng a környék, miközben a temp-
lom hülten kong: az Úristen pappal, haranggal magára mar-
adott. Amikor tompul az érdeklődés, Zoli bohóc, arcán hőség-
től mázolódo festékekkel, rikácsolva jár falut: a porondon mától
meglepetés attrakció! Valóban, az ezerszer elunt műsor végén
az egyszemélyes zenekar fals ütemére szemerkélni kezd a cu-
koreső. Megbolydult méhkassá lesz a nézőtér: porba vetődik
gyerek-felnőtt a manna-cukorkaszemekért. Hamis fanfár zúg,
a tömeg egymás hegyén-hátán tolong, a sátor recseg-ropog,
dülöngél az átpasszolt mutatványtól... Természetes, újból
alább hagy a kedv, Zoli bohóc izzadtan, festékpacásan hiszté-
riázni indul: óriási szenzáció, ma (csak ma!) sosem látott vér-
fagyasztó dráma! Tényleg, az ismert számok után éles dobper-
gés inti hallgatásra a fulladásig fülledt, alkonyi derengésben
úszó sátrat. A bemondó önként jelentkező fiatal legényt hív
középre. Nyakigláb Balogh Miska bátorkodik oda. Terpeszt
vetve, hátul kulcsolt kézzel, nyegle göggel feszít. Néma csend
lepte áhítat-ámulat, sejtelmesen színes-csillagos köpeny suhan

– mellé surran Gyurika. Kéri, feküdjön a földre terített varázs-szőnyegre, hunyja le szemét s Ő a szép-könnyű halál rejtelmébe ringatja. (Síri csend terül, Balogh Juliska ijedtében haza menekül.) Miska szót fogad, hosszú percekig kínlódik-sűrűsödik a misztika. Váratlan gongütés, a csend ájulásig mélyül. Gyurika a mozdulatlan test fölé tartott karral körbeugrálja azt. Artikulálatlanul üvölt hozzá: a legény halott, elvitte a kaszás! Ekkor a bejárat függönyei közé vág, beléjük gabalyodik egy hórihorgas, tébolyultan ordító sötét alak, hatalmas kaszájával erre-arra suhintván. Gyurika menten holtta vált, a rémült közönség sikolt, egymást tapossa-lökdösi, fejvesztve menekül. Sátáni káosz lesz úrrá, mikorra a függönyökből kitepi magát az őrjöngő Balogh Mihály: csúf ördögfattya, adok én neked halált, keljél, Miska fiam, ne bolondozz, lódulj innen hazafelé, míg agyon nem üt apád!

A szélhámos cirkuszos banda az éj leple alatt összerámolt, hajnali kakasszóra lopva elosont a faluból. Napkeltekor a bábmész nép értetlenül állja körül, bambán nézi, siratja a mágia hült helyét, az ő torzsig rágott-taposott libalegelőjét. Soká, kövéren tűző napsütésben eloldalog dolgavégezetlen, felnéz a vakhomályú égre s legyint: lehet, lesz vihar, lehet, nem. Eperfán unalmas gerle bűg. Udvarok üresen, sparheltek fütetlen – elfogyott mindenük kultúra-éhségükben.

Szenteste-délutáni töredék

Rózsaszín álomporral hintett, fogvacogtató téli alkony. Csi-tuló szél s madár mind fészkére száll, aludni tér. Az utolsó szán is hazasuhan a jó-tapodott havon, távol hallik már a lódobogás. Nagy hegy tövén mély hóba süppedt, kicsi házikó. Parány ablakán épp alig hunyorog valami gyöngye, imbolygó-sercegő gyertyafény. Csodavárók benn, kemence-melegén ...

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

MILLÓ ILDIKÓ

Asszonymesék 2. - IL apai nagyanyja

Ritkán láttam IL-t. Ha igen, megközelíthetetlenül, magányosan rőtta köreit az almádi Gyógyító Platánsor éltes, expresszív érzéseket ébresztő fái között.

Vékony, törekeny alakja – mint a parti fűzfák ágai – fiatalságom emlékét rajzolták a horizontra. Szerettem nézni Őt. Egy színes, őszi délutánon – a Sóhajok hídjá és a Hajóállomás között – IL leült mellém.

– Zászlóruhámot apai nagyanyám, Julianna varrta az ezerkilencszázötvenes években. Igazi, valódi, piros lobogóból készült. Nagyanyám boltba ritkán járt. Talán az égi madarak ejtették portájára a zászlót. Ő nagy leleménnyel – a családtagok mosolyától kísérve – szabott belőle nekem játszóruhát. Büszke voltam és boldog a karton, lobogós öltözetben. Nem éreztem, nem értettem – még nem –, hogy a türelmetlen és találékony szegénység vezette ollóját, tűjét. Hogy rám szabva a szeretetét varrta a piros ruhácska ráncaiba.

Júlia nagyanyám – akkor – a Tiszához közel, egy kicsi, nyírségi faluban lakott, legidősebb fia családjával. Abban az öreg házban, ahol, ahova tíz gyereket szülte és felnevelte. Férjét ritkán látta. Ő és a gyerekek is. Gyakran volt távol.

Az ezerkilencszázhatvanas években a kemencét az öreg ház tisztaszobájában még használták. A petrólámpát is meggyújtottuk unokahúgommal. Látom ma is nyúlánk, remegő árnyékát a szoba falán. Hallom a szalmazsákba tömött friss szalma zizzenését, érzem fűszeres, finom illatát.

Az udvaron vidáman húztuk a vizet – az ásott kút kerekét ketten könnyen hajtvva.

A hagyományos nyírségi porták eperfája, diófája nemcsak csemegét és árnyékot kínált az első udvaron. Rovarokat űző illatuk, könnyen faragható, nemes erezetük miatt a fával dolgo-

zó falusi mesterek is szerették. A bútor-kocsigyártás, a hordó-szerszámkészítés alapanyagai voltak.

Julianna tíz gyermeket szült. Öt fiút és öt leányt. Hajlott korában lányai gondozták. Legtöbbet és legszívesebben legkisebb lányánál tartózkodott.

Legfiatalabb fia – alig volt húszéves – Budapesten halt meg. A külvárosban, árokparton találták meg járókelők.

Akkor, gyerekként láttam a bűntény helyszínén készült rendőrségi fényképet. Vér szennyezte nagybátyám szép arcát, gesztenyehaját. A családban ő, a legkisebb, a legérzékenyebb, a verset író, költőnek készülő – mint sokan kor- és sorstársai közül – Budapesten kereste szerencsáját.

Sosem derült ki, ki vette el és miért a legkisebb gyermek életét. Nemcsak a tettes maradt ismeretlen, az indíték is.

Julianna nagyanyám nyaranta szívesen ült a Bujtos-tó közeli udvaron. Összetöppedt, sovány teste örült a simogató napsugaraknak. Ritkán szólt. Csönd, magány ölelte. Nagy, eres, görcsös kezei összekulcsolva pihentek ölében.

Rózsafüzérre nem emlékszem. Nem emlékszem, hogy láttam volna kezében. Fiával a Miatyánk is a temetőbe költözött?

Julianna háta – emlékeimben – kérdőjelet rajzol a nyírségi tájba. Pillantása – a róla maradt egyetlen fényképen hokedlin ül, köténye nemcsak testét, egész lényét takarja – a távolt fűrkésző, választ váró asszonyé.

Julianna fájdalma – a Csönd – azon a régi fényképen barázdát rajzol az én homlokomra is.

Nem láttam örülni, de panaszkodni sem hallottam. Csak feketében láttam és csak fejkendőben.

Talán egy alkalommal lestem meg – fullasztó melegben – libbenni ezüst haján kendőjét.

Szótlan hallgattam IL szavait.

A szája szögletében megbújó könnycseppjei a tó vizében csillogó napfény ezer színét tükrözték.

Amikor hajóra szállt, csak integető kezét láttam.

Ujjai ellenfényben repültek. Vállán sirályok...

MRÁZ ERZSÉBET IRMA

Sírok, amikor fáj

Sokáig azt hitték, én sohasem sírok,
Ha fáj, ha szenvedek, én mindent kibírok.
Nem szóltam, csak higgyék, úgysem segít rajtam,
Nem kell a sajnálat, nem segít a bajban.

Pedig sírtam sokszor, éjjel sokat sírtam,
Mikor a fájdalmat csak könnyekkel bírtam.
Sírtam, ha bántottak, sírtam, ha fáj nagyon,
Könnyezve ébredtem sok ködös hajnalon.

Azt akartam, tudják, nagyon erős vagyok,
Ha fáj is valami, akkor sem nyafogok!
Azt akartam, tudják, sosem panaszkodom,
Hogy nem kell segítség, megoldom a gondom!

Azt akartam, lássák, megállom a helyem,
Elég vagyok hozzá, hogy minden jól menjen!
Mert én azt gondoltam, csak a gyengék sírnak,
Ha erejük nincsen, könnyekkel harcolnak.

Ők eléri könnyen, amiért más szenved,
De nekem kell a harc, így teremtek rendet.
Mikor anyám meghalt, megtanultam gyorsan,
Hogy ezt az egészet én rosszul gondoltam.

Sokat sírtam akkor, mert hiányzott nagyon,
Hogy ne gondolnék rá, most sincs olyan napom.
De ma már nem szégyellem, jöhetnek a könnyek,
Nem érdekel engem, az emberek mit hisznek.

És sírok, amikor fáj, ha gyötör az élet,
A könny csak azt jelenti... csak annyit, hogy érzek.

Lassan sötétedik...

Lassan sötétedik, kigyúlnak a fények,
Elpihen mindenki, csak a bagoly ébred.
Beszivárog a sötét, megtölti a szobát,
Nem akarok fényeket, nem kapcsolok lámpát.

Nincsen fény, sem árnyék, csak mi vagyunk, ketten,
Úgy öleljük egymást, boldog szerelemben.
Mint könnyű, lágy paplan, a sötét betakar,
Ma a Hold is késik, zavarni nem akar.

Csillagot sem látok, egy sincs fenn az égen,
Csak a szemed ragyog csillagként, azt nézem.
Ajkam csókodra vár, csókért csókot adok,
Nem érdekel engem sem hold, sem csillagok.

Ölelj szorosan át, ne engedj el soha,
Mienk volt ez a nap, mienk az éjszaka.
Aztán, ha megvirrad, ébrednek a fények,
Beköszön a hajnal, s itt talál majd téged.

Rám lehel a tavasz...

Rám lehel a tavasz, messze már a tél,
Megborzolja hajam a tavaszi szél.
Rügyet csalt az ágra a fénylő napsugár,
A csikorgó hideg a hegyeken túl jár.

Rügyet bont a tavasz, zöldül a világ,
Színesen pompázik a sok kis virág.
Táncot jár a szellő, bokázik a réten,
Nevet, ragyog a Nap a csodakék égen.

A langymeleg napfény barkát simogat,
Víg madárdal szárnyal, jó a hangulat!
Színes csokor kezemben, jó anyámnak szedtem,
Ha nem jön szó nyelvemre, beszél majd helyettem.

Nem kellene szavak, nem kell hálaének,
Tudja az én anyám, tudja, hogy mit érzek.
Tudja, hogy szeretem, hálás vagyok neki,
Nincsen a világon, ki jobban szereti.

Anyák napja van ma, május szép ünnepe,
Nekik nyit a virág, nekik szól a zene.

Tavas van!

Báránfelhők gomolyognak az égen,
Kevélyen libbennek a szél szavára,
Kergeti őket, vidám táncot járva
Lubickolnak az égi csodakékben.

Mosolyog a Nap, nézi a játékot,
Tetszik a bohóság, várta a tavaszt,
Mely meleget hoz és rügyeket fakaszt,
Hosszú volt a tél, ilyet régen látott.

Madárdal szárnyal, messze száll a nóta,
Vidám és boldog, harsog reggel óta,
Hallgasd velem, kedves, végre, tavasz van!

Gólya kelepel, sok madár megjött már,
Ébred a természet, zendül a határ,
Érezzük jól magunkat a tavaszban!

Haiku

Most elment ő is,
Én egyedül maradtam,
A hiánya fáj!

MUKLI ÁGNES

Változat a Bóbitára

Pajkos a... pajkos a szellő,
szél szőtte lenge ruháján
átleng a nappal, az éjjel,
reszkető fátyol-szívárvány.

Pajkos a... pajkos a szél is,
elszántan bókol a fáknak,
görcsükbe fűzi a zsongást,
zümmögést öltött magára.

Pajkos a... pajkos a nyár is,
kalandor vétke a bűne,
csillapíthatatlan pompa,
rigóknak dalt hegedülne.

Pajkos a pajkos az eső,
nyakába zúdul a cseppje,
dühöngő villáma ázik,
ördögi bút keseregve.

Távolságtartás

Köddé sűrűsödött a félelem,
rémületünk, gyanakvásunk tárgya.
Sárlavina a vízesés mellett,
új rettenet a félarcú tömeg
mosolyt rejtő maszkja
tériszonyra váltva.
Láthatatlanul bevonz, bezár
a tehetetlenség aurájába.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

ORDAS ANDREA

Egy bringa hajzuhataggal

Imádtuk nagyapám katonai sztorijait hallgatni. Hiszen mi nem tudjuk – sajnós, vagy hálistennek, kinek-kinek nézőpontja szerint –, mi az a sorkatonaság. Rengeteg jópofa és kemény történetét hallgattuk már egy-egy bográcsolás vagy szalonnasütés közben. Volt, amitől a hasunkat fogtuk a nevetéstől, de a kedvencem, amit most mesélek el nektek, azt nagyapám épp úgy csepegtette, ahogy átélte, és ugyan mi a mai rohanó világban biztos másképp csináltuk volna, mégis átéltük vele minden pillanatát.

– Amikor ez az eset történt velem, már a vége felé cammogott a három év, és tán épp ezért adott ez nekem annyi reményt. Egy hosszú eltávról buszoztam vissza a laktanyába, amikor először megláttam azt a hajzuhatagot a farmersort felett, ahogy a nyeregből kiállva biciklizett felfelé a dombon. Meredek volt a domb, gyerekkorunkban mi is sokszor húztuk fel rajta a szánkót, hogy lefelé száguldva érezzük a sebességet, de fölfelé gyakran szitkozódunk, olyan magasnak és meredeknek tűnt a szerpentin. Ahogy azonban elnéztem, hogy ez a lány felfelé bringázik rajta, bizony azonnal kivívta a csodálatom. A nap már lemenőben volt, és én nem is láttam mást, csak ahogy a hosszú haj ide-oda lengedez és a nap olykor vörösre festi a világosbarna, hátközépig érő sima zuhatagot. A busz gyors volt, nekem mégis hirtelen nagyot dobbant a szívem, majdnem a gerincem törtem, ahogy hirtelen hátrafordultam, csak hogy tovább nézhessem, de a busz elkanyarodott. Este az ágyban azzal a hajzuhataggal álmodtam, ahogy az ujjaim között siklik, és reggel bizony csurom vizesen ébredtem a gondolatra, mi mindent tudnék azzal a lánnyal csinálni. A katonaság alatt azért akadtak lányok, de ahogy a centi fogyott, bizony egyre türelmetlenebbek lettünk mi, akiknek nem volt állandó barát-nőnk. Alig vártam a hétvégét, hogy ellátogathassak a domb aljába, hátha meglátom a hajzuhatag tulajdonosát. A fantáziám

csodákat művelt velem. Gondolatban már láttam a lány bájos pofiját, édes mosolyát, és álmomban szerelemre éhesen markoltam a fűrtjeit. De nem volt szerencsém, nem találkoztam vele. Ahogy a busz vitt vissza a laktanya felé, a dombhoz érve ismét megláttam hátulról a nyeregből kiállva tekerni a lányt. Most már a sortra koncentráltam, figyeltem, ahogy jobbra-balra kileng, ahogy igyekszik azt a biciklit feljuttatni a domb tetejére. Ahogy ráfeszült a rojtos nadrág az izmos popsira. Aztán a busz ismét elragadott. Egész lázba jöttem. Mindent nagyon pontosan csináltam, csak nehogy futkosóra kerüljek, vagy elvegyék a hétvégémet. Ahogy hazaértem, kérdezősködni kezdtem, hátha tud valaki valamit arról a lányról. De senki még csak nem is sejtette, kire gondolhatok. Hiába nyomoztam, és ismét hiába lődörögtem a domb környékén. Hazafelé pedig ismét ott tekerte nekem háttal a biciklit, már szinte remegtem a vágytól, hogy megpillanthassam. Ezúttal a lábaira koncentráltam, formás, nagyon izmos lába volt, látszott, hogy gyakran biciklizik. Este pedig álmomban forrón szerettem ezeket a lábakat, de továbbra is a haja volt az, ami egészen lázba hozott. A bajtársaim már folyton engem húztak, hogy nem csajoztam, rá sem néztem senkire, csak a „hosszú hajú bringán” járt az eszem. Addig nem sürgettem a katonaság végét, hiszen munkahelyem épp nem lévén, jókor jött a sereg. Addig, amíg azt a hajzuhatagot meg nem pillantottam, még a tiszthelyettesképző is megfordult a fejemben. De rájöttem, azt nem tudnám elviselni, hogy ezt a bringát – legalább egyszer – ne hajtsam meg. Ahhoz pedig ott kell lennem a dombnál, nem az alján, a tetején, amikor felér. Viszont ha továbbbszolgálok, akkor már az utolsó két hetet máshol töltöm. Ezt pedig nem hagyhattam. Így aztán letettem arról, hogy hivatásos katona legyek. Közeledett a szolgálat és a nyár vége, és én egyre izgatottabban vártam, hogy leszereljenek végre.

Az első szabad hétvégén már szombaton a domb aljára költöztem. Érdekes volt, hogy ezúttal nem voltam egyedül, többen sátoroztak ott, és a domb tetejére fel sem tudtam menni. Az ugyanis le volt zárva. Eljött a vasárnap. A busz hamarosan in-

dul a megállóból, én pedig izgatottan álltam ott, ügyet sem vetve a többi báméskodóra, csak az én gyönyörű „hosszú hajjú bringámra” vártam. Igen, mindkét értelemben. Most, most végre megpillanthatom, megérinthetem a haját, gyönyörű hosszú, világosbarna hajzuhatagát, és az ujjaim között érezhetem. Magamba szívhatom az illatát, és belepillanthatok a szemébe végre. Álmodozásomból izgatott, buzdító kiáltások riasztottak. Aztán nekem és a nappal szemben egy csapat biciklis kerekedett az úton, az élen egy borostás arcú fiúval, aki ott fordult be az orrom előtt a domb felé vezető meredek alján. Utána néztem, és megfagyott ereimben a vér. Ez a fenék, ez a comb, ez a mozgás! A csapat első része elhúzott, aztán az üldözők is, végül a sereghajtók is, és végre felmehettünk a domb tetejére. Átvágtam az erdőn, úgy nem kellett a szerpentinek körbemennem, és bár majd megfúltam, mire a tetejére értem, nagyjából a befutóra értem fel. Akit a domb alján az elsőnek láttam, ő nyert. Leforrázva álltam. Csak a szemem káprázott volna hetekig, hónapokig? Hol a hosszú haj, hol van az a lány?!? Aztán egyszer csak...

„Bátyus, ugye mondtam, megmondtam? Ha nekem rövid lenne a hajam, simán lehagynálak!!!” – ugrott a győztes nyakába egy a fiúnál jóval törékenyebb lány, aki egy barna parókát lóbált a kezében. Nem tudtam levenni a szemem arról a parókáról. Ezért a parókáért dobtam sutba a büszkeségem, a józan eszem, a karrierem?!? Odaléptem a lányhoz és kikaptam a kezéből a parókát, ám ekkor... Megláttam azt az arcot, amit álomban olyan sokszor.

„Szia, Laci! Mi ütött beléd? Minek neked a bátyám parókája? Ebben edzett, hogy a versenyen könnyebb legyen. Látod? Nyert is! Te leszereltél? Anyukád azt mondta az enyémnek, hogy tovább szolgálj.”

„Szervusz, Marika! Nahát, hogy felnőttél!”

Ekkor ránéztem anyám barátnőjének két gyerekére, különösen Marika barna hajzuhatagára, bájos pofijára, mosolyára. Majd együtt nevetni kezdtünk.

Egy év múlva vettem feleségül Marikát, a nagymamád.

VEHOFICS ERZSÉBET: HALLÉPCSŐ

PETRES KATALIN

Gyász-apevák

Sír,
szív fáj,
könny gyöngye
ül benn, ki nem
jön, szem ég, gyász él.

Így
élt, úgy
halt, még él
itt benn, szív fáj,
ég a szem, könny hull.

Kő
itt benn,
fáj a szív,
ég csak a szem,
tűzgyöngy lett a könny.

Iker apeva

Kétségbe esve
kérdéseket
kéretlen
kérdés
kér
kérdés
kéretlen
kérdéseket
kétségbe ejtve.

Órangyal egyenruhában

Egy régi karácsony napján,
kilenc-tíz voltam talán,
a szemközti könyvesboltban
először ajándékot vásároltam.
Sokáig tűnődtem, válogattam,
végre bátyámnak választottam.
Örömmel a könyvbe bújva
boldogan hazafelé indultam,
megszűnt számomra a világ....
Hirtelen egy villanás,
egy kiskatona kapott el,
hátrafelé elrántott.
Egy óriás busz előttem
gyorsan eldübörgött.
Hajszál híján elütött.

Ötven évem ráadás,
örökké látom arcát.
Mire felfogtam, nem
szólt, ment tovább.
Hallgattam róla otthon.
Karácsony illatú
konyhában várt anyám,
csendben tettem a könyvet
a díszes fenyő alá.

Elengedő

2020. 01. 26.

Levegőt ölel két karom,
benn örök hiányod sajog.
Száraz könnyek égetnek
lelkembe változó képeket:

az inkubátorban mosolyogsz,
göndörödő hajjal totyogsz,
kis kezeddél belém kapaszkodsz,
kamasz szívvel viaskodsz,
szerelemről panaszkodsz,
hatalmas sikerről álmodsz,
büszkén, férfiasan harcolsz,
a mindenséggel dacolsz,
sértett arccal morogsz,
bűnbánón kérsz bocsánatot.

Felmelegíteném kihűlt tested,
lelkemben ringatom lelked.
Megtört fényű szemed
a végtelenbe réved,
ökölbe szorított kezed
kapaszkodik a semmibe.

Repítsen fel a szeretet
a megbocsájtó Istenhez!

Távozóban

Az ősz levetkezett levélszőnyegén járok, nem rózsaszirmokon.
Átléptem minden beteljesült és beteljesületlen álmomon.
Hálásan, mosolyogva nézek vissza az elhagyott dombtetőre,
reménykedem szelíd hajlatán a lábam előtt álló lejtőnek.
Hallom avart áztató, emlékeket idéző eső lágy nesztét,
levélrajzolatokon kedves arcok bomlanak elem szertesztét.
Felrázott párna-felhők csábítanak: – Állj meg! Pihenj le, aludjál!
Húzd magadra az örök tél csendesen őriző hó-paplanát!

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

PLÓSZNÉ PAPP MÁRIA

Csóktalan

Egy ősz, öreg asszony ballag az úton,
gyémánt-kemény ajkán súlyos szigor.
Könnye csak hull,
le a csóktalan arcon,
s a gyöngytelen mellre gyöngyként simul...
Mindig egymaga, társtalan jár...
Nincs íze a sónak, keserű a víz, telt a pohár...
Hiszen mellőle, óh,
eltűntek a jók!
Kifosztottak lettek a kertek!
A hű lelkek a mennybe mentek,
onnan int némelyik, de némán int, mit
észre sem vesz, hisz
könnye takarja előle a fényt...
Nincs senki, aki fogja kezét!
Ősz, öreg asszony nem megy haza...
Hagyja, hogy egy angyal őt elragadja...
Talán megcsókolja!
De angyal nem tud!
Csókolni nem....

Öreg fa

göcsörtös törzsű öreg fa
fejét gyönyörűn lehajtja
olyan bánatos
oly rég áll már ott
valaha társa volt sok
egyszál maga most
csak az üres tér öleli

csak a fűrge szél örül neki
kacagva álmain letörte ágait
egyfelkapott messze elsodort
a többi földre hullt majd földbe bújt
gyász nyitotta a temetőkaput
mennydörögtek rájuk a rögök
kihült helyük az élők között
sarjad még két árva ág
dacol szálfá már
sudár süvölvény
nekik a törvény
a fénybe törni
megszépitni ami földi
göcsörtös törzsű öreg fa
fejét ha gyönyörűn lehajtja
felemeli két karoló árva szálfá ág
éreztetni milyen csodás együtt a világ

Most már értem

Csak most értem igazán,
hogyan élt, miért várt mindig az én anyám,
a magányos, szelíd,
aki asztalt csak magának terített,
vagy inkább kisszékre ült...
Sóhajtott türelmetlenül...
Csörrenő kanala
felriasztotta,
elkalandozott már megint:
ma sem jött senki!
Kiabált a csend, kigúnyolta őt a rend!
A falról pár fénykép nézett vele farkasszemet!
Szívében ütötte az óra a másodperceket!
Hogy én is így vagyok már,
most értem igazán az anyám...

Nyuggerek

A nyíregyházi élményfürdő ingyen bérletet hirdetett az idős embereknek.

Rendkívüli ajándéknak tervezték... szép, és mily nemes elképzelés!

Még a madarak is ezt csicseregték!

Fel is keltették a fiatalok figyelmét!

Mert a helyzet aztán változott, szárnyra kaptak az irigy gondolatok...

Fe – lül – bí – rál – ták!

Minő anarchisták!

Jesszus!

Alig üdvözölte valaki ezt a nagyvonalú gesztust!

Sőt! Sokaknak nagyon rossz lett a kedvük!

Hitték ráadásul az igazukat szentül!

Özönlöttek a hozzászólások a Facebookon, írt a jól megmondó, sok okos...

Egy finom, fiatal hölgy is felháborodott:

„A modern, gyönyörű fürdőt csak elcsúfítja majd a sok idős!”

„És különben is, mért nem a gyermekeknek adják?”

„Hogy gondolkodtak, akik ezt kitalálták?”

Akad még száz kifogás: „Képzelve mindenki a hatást, ahogy tipeg-topog ott a sok vén csipás!”

„Elúzik a vendéget!”

„Kedvét szegik a fürdőzőknek!”

Íme, szégyenfolt lett már a fiatalokat felnevelő, őket óvó, szerető szülő!

A nyuggerek, a sokak, csak megtűrt unalmasak, nevük hallgass, nyughass,

szemük könnyes,

mosolyuk kínos,

halott a lelkük, senkik,

az „édes” szó már nem jár nekik....

RIBA ILDIKÓ

Kerítés

barna léces kis kerítés
határ szélén körbenéz
lába mellett búzavirág
pipacs nyújtja nyakát

köré fonja aranyszínű
kecses karját napsugár
lágyszellőben dallam száll
darázs derék mézért hajlik

versenyre kel smaragdfű közt
margaréta s tátika
melyik ontsa rá boldogan
szerelemillat hímporát

irigyen néz tarka lepke
tovaröppen meg sem áll
megpihenhet alkonyatkor
kerítés álmos szelíd oldalán

Mécses fénye

Napsütéses hidegben
elgondolkodva andalgok,
surrogó falevelek alatt
emlékek szépséges sora.

Gyermekként magasra
ágaskodtam hozzátok:
oly picike voltam, s
ti oly nagyok.

Éveink rohantak,
felnöttem és megnöttem.
Egy-egy szomorú napon
magamra hagytatok.

Már nagymama vagyok,
unokáimról gondolatban
mesélek, míg állok sírotok
mellett, és a mécses
pisla fényébe bámulok.

Távolság

fényév távolság
életünkben köztünk áll
réd nem vágyom már

Varjak

Fekete felhők gyűlnek,
szélükön varjak ülnek.
Károgó parti kezdetén,
meleg szoba rejtekén
hallgatjuk őket, te meg én.

Surrogó szárnyak
égi vitorlákká válnak,
cikáznak szél hátán,
pihennek fa ágán.
Jövőt jósol a sámán.

Monoton mormol,
tűzben csontot kormol.
Bojtos botjával koppant,
lába ritmusra csosszan.
Szívem félelemtől dobban.

Fenyők között

Fenyők között hideg szélben
kristályhó kavardul.
Hold ezüsthéjében
gyémántként ragyog makacsul.

Sarlóján fényfűzér-pókháló,
ölében gyertya pislá lángja.
Csilingelő csengettyű
szendereg ölelő karjában.

Szenteste éjjelén készül
ajándékkal kicsi és vén.
Csomagot bont bűvöletben,
szeretet kél a lélekben.

Mementó

Nem vagy már több,
mint bárki más.
Léted csak egy
szemvillanás.

Emlékeim közt
a szél ki-be jár,
magával sodorja,
mit senki sem óv már.

Néhány szó marad
mementóul a múltra;
hó hull lassanként,
s paplant terít az útra.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

SÁGI KLÁRI

Rigófütyty

Minden könnyét elsírta már. Szemei vérben úsztak, összeszűkültek, alig látott valamit, de nem is érdekelte semmi. Bánatosan üldögélt a kertben az árva diófa alatt, ahová néhány perce a férje kíserte ki. Ő visszaszaladt egy melegebb takaróért, hidegebbre fordult az idő, ősz lett. Elsárgultak a levelek, délre szálltak a költözőmadarak. Szomorú a világ, mint ennek a fiatal nőnek a lelke.

Az asszonyt néhány napja engedték haza a kórházból, ahol komoly, egész életére kiható és végzetes műtéten esett át. Jó indulatú daganat... A kör bezárult. Alig 30 éves, sok éve küzdött már párjával a gyermekáldásért, de hiába a rengeteg klinikai kezelés, fürdőkórház, gyógyszer, szenvedés, átizgult, átvirasztott, átsírt éjszakák, ez lett a vége. Igen, vége mindennek. A kórházban a nyugtatók, gyógyszerek hatására még tompa volt. Az otthon töltött napok alatt lassan kitisztult, s egyre erősebben törtek rá a kétségbeesés, a reménytelenség gyötrő érzései. Fásult, csendes, halk, árva, mintha légüres térben lenne, mintha nem is élne. Nem érzékelte párja féltő gondoskodását, magába roskadva szenvedett. Lassan ballagott az ősz ebben a szomorúságban.

Egy napsütötte délelőtt ismét az elsárgult levelű terebélyes fa alatt üldögélt a szomorú pár. Némán, szótlánul, merültek el gondolataikban, amikor is a csendet egy sárgarigó vidám, fütytyös trillája törte meg. Varázsdallamnak hangzott, a szélben szállva körülölelte a padon ülőket, reményt sugárzott, boldog jövőt jósolt. Egyre figyelmesebben hallgatták a madárka énekét, majd elmosolyodtak, szorosan átölelték egymást, s szinte egyszerre szólaltak meg. Mindketten ugyanarra gondoltak. Megtalálták a megoldást, a legcsodálatosabb, legemberibb megoldást arra, hogy ők is családdá váljanak, gyermekük lehessen, gyermeket nevelhessenek.

Tavasszal, a vidám májusi napsütésben, a zöldülő levelű diófa alatt az asszony az anyaság boldog érzésétől sugárzó arccal a magasba emelte az egészséges, erős, nyolc hónapos babát, örökbefogadott kisfiát. Boldogan hívta a füttyös sárgarigót, nézze csak meg, s mostantól neki daloljon, de gyönyörűségesen ám!

Magány

Láttam minden este a nénikét az otthon kertjében botjára támaszkodva sétálni.

Álldogált néhány percet a kerítésre támaszkodva, majd óvatosan elballagott a kapuhoz is.

Nézelődött, izgatottan hol jobbra, hol balra fordította szépen fésült, ősz hajú fejét.

Gördültek a könnyecseppek a várakozástól kipirult, lángoló arcán. Ma sem jött hozzá senki.

Düh 1.

Ha
méreg
rágja a
lelked, tested,
nem lehetsz boldog.

Düh 2.

Ne
dühöng,
légy inkább
jó és vidám,
könnyebb lesz élted.

SZABÓ EDIT IRMA

Őszvégi világ

Nyár az ősszel már kéz a kézben jár,
időn túli a megfáradt határ.
Őszi gyűjtemény megfakult, tompa,
színvesztett erdőn rozsdás korona.
Terebélyes a diófaliget,
aranyló napfény rigókat fürdet.
Kislány kezében dióbölcső ring,
szőlőszem-babán diólevél-ing.
Cszapzott varjúpár az ágon gubbaszt,
kertvégi kutya unottan ugat.
Bánatszél bolyong lepusztult fák közt,
szívembe fázós ködfolt költözött.
Fagy-gondolatsor vert bennem tanyát,
megörökölt az ősztvégi világ.

Méltatlan álom

Éjszaka álmomban
üres boltot láttam.
Próbáltam megfejtteni,
mit jelent hajnalban
ágyaszagú ébredésből
magamhoz térve,
izzadt álmokkal kergetőzni.

Idáig értéknek véltelek,
de téveszme voltál.
Véglegesnek hitt,
átmeneti szorongás.
Az ólomlábú álmok
nem hazudtak,
csak az összevissza-álom
lett méltatlan valóság.

Vallomástöredék

Szorító hiányod életemet
darabokra törte.
Már csak élettöredék maradt,
s lelkem cserepe
szanaszét heverve.

Alpesi pillanatok

Egy osztrák kisváros, Puchberg
szökőkútja kápráztatott el,
szivárványcseppekben tündökölt
a páratlan, festői gyógyhely.
Völgyében kis hegyi vasút lapult,
innen indult a Salamander-vonat,
képzelet-vetítőmből gyakran előveszem:
logója foltos szalamandrarajzolat.
Szuszogva kapaszkodott, lassan haladt,
szakadékos völgyeket hagytunk magunk alatt.
A légüres térben sziklák meredeztek,
égbe nőttek a méregzöld fenyvesek.
Ott a hegytető nyáron is hófedett,
az olvadó gleccser jege töredezett.
Hegygerincen állt egy magányos zerge,
hollók hasítottak a levegőégbe.
Süppedő mohára lépett a talpam,
törpefenyők között ott meditáltam.
Zuzmós ősköveken pihent a nyugalom,
hegyi réten kongott Milka-tehén kolomp.
Ezernyi virágra rátalált a méh,
beszívtuk az ózon ritka leheletét.
A tejszerű pára bújtatott sejtelmesen,
ott az Alpok csúcsán rejtőzhettünk el.
Nálam megtalálod, ha magasba hív a vágy,
nem kell, hogy kétezer méteres csúcsra hági!

SZABÓ ESZTER HELKA

Janó alibije

Ilka hazafelé tartott a futóedzésről, amikor hirtelen hasra vágódott. Szokás szerint angolleckét hallgatott MP4-ről.

– Jézusom, egy emberi test! – kiáltotta szinte önkéntelenül. Tapogatta: jéghideg. Alaposabban megnézte az arcát: Etára, a barátnőjére hasonlított. Úristen, még a szeme is...A papírse-piből egy csíkot tépett, az orra elé tette: a papír mozdulatlan. Jaj, csak nem meghalt? Ilka idegesen keresgélte a mobilját, majd kétségbeesetten nyomkodni kezdte, de lemerült az a va-cak.

Mentő gondolata támadt: felszalad Zolihoz, Eta barátjához az Akácfa utcába. Néhányszor már járt náluk. Szokás szerint foglalt volt a lift, így gyalog, kettesével szedte a lépcsőket. Zo-li ajtót nyitott. Egy alacsony, göndör és barna hajú, mandula-szemű lányt ölelgetett. Sosem látta még azt a másikat. Ilka egy szuszra elhadarta, mi történt.

– Rosszak az idegeid – jegyezte meg hűvösen a fiú, miköz-ben átnyújtotta neki a mobilt. Aztán cinkosan összekacsintot-tak a mandulaszeművel. Ilka telefonált, majd visszaadta a ké-szüléket.

– Miss Marple-nak képzeled magad, te hülye liba? – fakadt ki Zoli. A lány furcsállotta a fiú viselkedését. Zoli eddig maga volt a két lábon járó illemtankönyv. A szülei multiknál dol-goznak, jól keresnek, de a két fiúra alig jut idejük. Tényleg, vajon ezért drogozik Zoltán, még ha ritkán is? – futott át a lány agyán. A drog ráadásul agresszívvé tesz – állapította meg. Az is lehet, hogy ez az ázsiai kinézetű nő vette rá a drogra.

Ilka úgy döntött, irány a barátjához, Janóhoz! Fejébe vette, hogy maga nyomozza ki az ügyet, történjen bármi! A lábai he-lyén már ólomrudakat érzett, mire kiért Kőbányára. Kezdet beborulni az ég: eső lesz. Janó a sokadszori csengetésre végre kinyitotta albérleti szobája ajtaját.

– Ugye, nem te ölted meg Etát? Mondd, hogy nem te! – üvöltötte Ilka. Janó a lány szájára tapasztotta tenyerét. Ilka, ha nehezen is, de végre megnyugodott.

– Marha, ha én lettem volna is, megmondanám? – kérdezte dühösen. Ilka látta, hogy egy kicsit be van tépve, de még nem vészes. Eta viszont keményen drogozott.

– Van alibid? – kérdezte Ilka hirtelen. Janó elképedt.

– A szo... szobámban voltam végig... – dadogta. Ilkának úgy tűnt, a barátja csak most fogta föl, mi is történt.

Janka, Eta másik barátnője még mindig ott ült a buszmegállóban és a rendőrség számát nyomkodta a mobilján.

Eltökélte, hogy nyíltan a zsaru szemébe mondja: Janót tartja gyilkosnak. Csak jönne már!

Ilka közben azon agyalt, hogy a magányosan élő fiúnak ki szolgáltat majd alibit?

– Mi lenne, ha Eta barátnőjét, Jankát kérném meg? – kérdezte Janó. Ilka elbizonytalanodott. Janó megcsörgette Jankát. A lány nagyon örült, hogy az a személtáda maga sétál bele a kelepcébe. Nem lehet ilyen kegyes a sors! Janka már tervezgette, hogy Koppánnal, a fiújával együtt végleg leszámolnak azzal a drogbandával. Csak jönne már a zsaru!

Mártonnak, a fiatal nyomozónak ez volt a legelső ügye, amit önállóan kellett megoldania. Természetesen tudta, hogy az áldozat heroinfüggő volt, továbbá azt is, hogy a barátja, az Akácfa utcában élő Zoltán – bár csak alkalmoszerűen –, de szintén drogos. Két hete lépett kapcsolatba egy kínai származású, tíz éve Magyarországon élő, magyarul jól beszélő hölgygel, Li Xiauval... Li szerhasználatáról nincsenek információi, hát ez probléma, mert első körben Zoltánra tippel, hogy ő a tettes. Zoltán szomszédja, egy nyugdíjas hölgy ugyan azt állítja, hogy nem látta távozni a fiatalembert. Az idős emberek memóriájára nem hagyatkozhat a nyomozó, márpedig azon a szinten csak idősek élnek. Janó, Ilka barátja „csak” a közeli boltba ugrott le. Különös, hogy arra sem emlékszik, mit vett, meg arra sem, hogy mikor jöhetett haza. A barátnőjét, Ilkát

még nem hallgatták ki, de Ilka fedezte fel a holttestet, így ő sem tudna alibit igazolni Janónak. Márton szirénázva ment, hogy végre kihallgathassa Jankát, de még így is későn ért oda. Semmit sem utált jobban, mint elkésni! Csak ne lenne ez a délutáni csúcs! Tessék, már az eső is csöpörög... A lány ad-digra eltűnik, mint a kámfor.

Tévedett. Jankának fel volt hajtva a kapucnija, de attól még ázott rendesen. Kitartó lány – gondolta Márton. Itt az ideje, hogy őt is kikérdezze. Furcsállotta, hogy a lány tördeli az ujjait, bár a szemkontaktust rendületlenül tartja. Úgy tűnik, alibije is van, de honnan tudja, mit csinált Janó 11 óra körül? Úgy emlékszik, ez a rivális drogbanda esküdt ellensége Janóéknak. Ha ez így van, akkor miért nem Ilka hívta ki a zsarukat? Várjunk csak! A főtörzs mellett dolgozó orvos éppen most jelentette, hogy Janó szervezetében annyi a drog, hogy 11 óra körül képtelen lett volna elhagyni a lakást. A kisbolt tulajdonosa viszont azt mondta, járt nála. Szokás szerint sört és energiatalt vásárolt. Ilkának aszalt szilvát vett. A munkanélküli fiú ezt követően végig otthon tartózkodhatott. Ilka képtelen lett volna megölni a barátnőjét. Oka sem lett volna rá. Az intézetből kikerült lány végre tartozhatott valahová. A drogos baráti kör is jobb, mint sehová sem tartozni. Ilkának van tartása, szemben a többiekkel. Tenni kéne valamit, de ki segít rajta? A főtörzs szerint még mindig sokkos állapotban van.

A lányt az új párnak, Zoltánnak és Linek érdekében állt el-tenni láb alól. Gyanús, hogy Janka milyen hidegvérrel adja elő ezt a kombinációt is. Ráadásul újra Janó alibijét kifogásolja. Mi ez, valami mantra?

– Kisasszony, megenged egy bizalmas kérdést? – kérdezte hirtelen Márton.

– Kérdezzen csak nyugodtan, biztos úr! – nézett bátran a szemé közé a lány.

– Mondja csak, mikor volt Önnek Zoltánnal közeli – úgy értem, szexuális – kapcsolata?

– De biztos úr, hogy kérdezhet ilyet?! – csattant fel a lány. Az ujjait újra tördelni kezdte, majd a hajával babrált. Márton közben SMS-ben olvasta a Zoltán vallomásából származó információkat. Most már biztos volt benne, hogy Etával Janka végzett. Túllőtte a drogadagját. Janó lett volna a második. Ha alibije nincs is, mázlijja az biztosan van!

Esős vonatút

Két ezüst holttestet szel át a személyvonat.
Az egyik jobbra tekeredik, mint az angolna.
A másik egyenes. Sosem láttam e patakokat.
Először megyek erre személyvonattal.
Triviális, hogy elvágjuk egymás torkát.
Te vagy a keresztem. Nélkülem ragyognál.
Nem úgy, mint ez az esőverte síkság, aztán
a csontig mart fák, ugye, ismerős?
Minden belejajdul a tegnap fücsomóiba.
Mára fakóbarnák. Talán itt álltunk akkor,
boldog napraforgók, tettük a dolgunk,
mint a Nagyállomás szocreál freskóján.
Most itt ez a rozsdás tarló. Az esőcseppek
ráksejtjei színeket és éveket falnak.
Bedöcögünk Ebesre. Fölöttem felszívódnak
a felhők. Rám zuhan az ég ólomszürkéje.
A dagadt lábú asszonyok még sietnek
a nagy szatyraikkal. Innen úgy látszik.
Ilyen messziről már nem tudlak visszahozni.
Már nem esik, csak szemerkélünk.

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

SZAKÁCSNÉ KOZÁRI PIROSKA

Címermagyarázat

1986-ban

A nagyapa sétál a város főterén az unokájával. Nézelődnek. Az unoka nagyon kíváncsi, figyelmes, és minden kérdésére adott választ meg akar érteni. Mivel kicsi az unoka, a nagyapa valós életképekben akar magyarázatokat adni unokája kérdéseire. Válaszai e történelmi kor tükörcserepei.

– Nagyapa! Mi ez a nagy ház?

– Ez a ház a Bíróság, röviden fejkoppantó, vagy ketrecbe küldő hely.

– És a kapu felett az a szép színes tábla?

– Ó, az a mi magyar állami címerünk!

– Mondd, nagyapa! Mi az, hogy magyar?

A nagyapa nagyot sóhajtva kezdi a magyarázatot.

– Röviden annyit jelent, hogy jöttünk, maradtunk, vagyunk, pedig könnyen lehattunk volna. Jelentése közelebbről: kapaszkodás többnyire lehetetlen körülmények között, ide gyökerezés és nem amoda. Azt is mutatja, hogy maradunk, de ennyi neked elég. Részletesen majd ha iskolás leszel, meg fogod tanulni.

– Ezt én még nem értem, de mit jelent az „almai”?

A nagyapa kirázza a fejéből a szórakozottságot és felnéz újból a címerre.

– Az nem „almai”, hanem állami. Jelentése egyszerű és érdekes. Röviden fejőstehén. Takarmányként sovány fűként eszi a szorgalmasan dolgozó emberek erejét, szuper takarmányként felzabálja más államok kölcsön pénzeit. Vitaminja az okos emberek ötletgarmadája. Tögye a pénzes erszénye. Tejét feji mindenki, vörösök, fehérek, feketék, keresztyének és pogányok, okosak és buták, lakkozott körműek és siltes sapkások.

– És ez a tehén mindig ad tejet?

– Ha etetik, igen, csak van egy nagy probléma. A teheneknek is különböző fajtájuk van. A mi államunk, illetve tehenünk

nem jó fajtájú. A takarmányt rosszul hasznosítja. Csak eszik, eszik, de kevés tejet, kevés pénzt ad. Ezért mindenki mérgeges rá. Ráadásul fűnek-fának tejel, vagy tartozik a takarmányért ki nem fizetett pénzzel.

– Ha nem ad sok tejet, beteg?

– Igen.

– Akkor meg lehet gyógyítani?

– Meg, de ez egy kicsit problémás. Az egyszerű fűnél, a takarmánynál kell kezdeni. Amint mondtam, eszi az emberek erejét. Ez nem elsődrendű éték, mert sok ember fél erőt ad munkájához, vagy a butasága semmijét. Ezek nem fűvek, hanem tüskék, amit a jószág nem szeret. Szegény állat, szegény állam éhezik. A szupertakarmányt, akarom mondani a kölcsönöket meg hamar felzabálja. Aztán az állat számára létszükséglet a víz, jelen esetben az értelmes szó. No ebből bizony nagyon keveset kap, tehát kevés teje képződik, akarom mondani kevés pénzt hoz a konyhára. A legnagyobb baj a vitaminhiány, az értelmes fők sokaságának hiánya. Ebből keveset kínálnak fel neki, mert a gazdája nem ért hozzá. Úgy gondolja, felesleges.

– Ezek a vitaminok, tudósok, feltalálók, szakemberek meg kényszerből vagy más okból szétszóródtak a világba, és máshol táplálják a teheneket, más néven államokat. Ott a vitaminok hatására az államtehenek jól tejelnek, sok pénzt hoznak, gazdagodnak. Ugye érted, fiacskám?

– És... és miért nem gyűjtjük össze és hozzuk haza a vitaminokat, hogy a tehén több tejet adjon?

– Fején találd a szöveget. Okosak ám az államteheneket tartó gazdák! Olyan mesebeli helyen tartják a mi vitaminjainkat, akarom mondani a tudósainkat, hogy nehéz onnan összeszedni őket.

– És... és a rossz gazda helyett miért nem lehet jó gazdát hívni, aki vitaminokat is ad a tehénnek? Akkor nekünk adná a több tejet, és gazdagabbak lennénk.

– Ó! Ez már nem olyan egyszerű. Az állam, akarom mondani a tehén gazdáit, a politikusok nagyon ragaszkodó emberek. Nem akarják belátni a hibáikat és átadni gondozásra jobb gazdáknak a tehenet.

– És mi lesz, ha egyszer már nagyon-nagyon éhes lesz a tehén és megbokrosodik?

– Na látod, fiacskám? Akkor az államtehen új gazdát kap, lesznek jobb szakemberek, akik jó takarmányt adnak neki, hozzá a jó és igaz szó vizét, szóval jobb lesz az emberek élete.

– Nagyapa! Még csak azt mondd meg, hogy miért nem a tehenet rajzolták oda arra a színes táblára?

– Felesleges. Mindenki tudja, hogy az a három szín mi vagyunk cakk-frakk a tehénnel együtt – és indulatosan megragadva az unokája kezét még csak annyit mondott: – Haladjunk már tovább! Még sok dolgunk van!

A megtartott ígéret

(Életmegtartó üzenet)

Lenyomtam a kilincset, és... és... nem nyílt a műterem ajtaja. Körbeforgott a kilincs. Ilyet még nem láttam, nem tapasztaltam. Szembesülnöm kellett azzal a ténnyel, hogy a tetőablakon, vagy a fürdőszoba ablakán keresztül mászva tudok távozni a helyiségből. Ez aligha sikerül 83 évesen!

Szerencsém volt. Még egy lélek volt a házban, Erzsike, aki egy szinttel lejjebb takarított. Tartós dörömbölésemre felfigyelt, feljött és az üveges ajtón keresztüli irányítással megtalálta egy zárszerelő címét. Csodák csodájára a telefonos hívásra a szerelő azonnal jött, hogy kiszabadítson fogságomból. Pár perc alatt szakszerűen kinyitotta az ajtót, aztán elment, vásárolt egy új zárat és beszerelte.

A férfi magas volt, szelíd tekintetű, barátságos kinézetű és mosolygós.

A megtisztelő köszöntése után meglepett a szavaival:

– Nem tetszik emlékezni rám? Amikor építették ezt a házat – már közel ötven esztendeje –, ezeket az ajtókat én szereltem fel zárral a barátommal.

Ledöbbsentem, hogy ennyire feledékeny lettem. A találkozás és a megmenekülésem öröme nagy beszélgetésbe kezdtünk.

Meglátta nálam a polcon sorolódó novellásköteteimet. Be kellett vallanom, hogy én írtam, illusztráltam őket a hetedik évtizedes életkoromban, tele érdekes és tanulságos történetekkel.

– Nahát! Nem gondoltam volna magáról, hogy még írni is tud!

– nevetett csodálkozva. Tudja, mit? Elmesélem az én cifra életemet. Írja meg, kérem! Sok ember fog tanulni belőle!

Zavaromban erősen szabódtam a hirtelen rám testált feladattól, de igen kíváncsivá tett, ezért ígéretemet vette.

Ránézett az órájára.

– Van még egy kis időm, most rögtön dióhéjban elmesélem az életem, de ehhez bizony le kell ülnünk!

*

– Azzal kezdem – tudom csodálkozni fog –, hogy engem nem szeretett az anyám. Az okát nem tudtam meg soha.

– Mázás súlyú kijelentés – jegyeztem meg.

– Lehet, azért nem szeretett, mert nagyon rossz sorsa volt. Apám erősen ivott. Órá nem emlékszem, mert kicsi koromban elváltak, aztán meghalt. Azután férjhez ment anyám a nevelőapámhoz, aki szintén elvált volt. Ő is ivott, mint a kefekötő, veszekedett okkal, ok nélkül, verte az anyámat, meg engem is. A nevelőapám magával hozta a házhoz az egyetlen fiát, aki kicsit nagyobb és idősebb volt nálam. Az még hagyján, hogy verte nevelőapám anyámat és engem, de a fia, az kimondottan gonosz lelkületű volt. Pizkálódó természetű, állandóan gúnyolt, és azzal palástolta a durva dolgait, hogy minden gyalázatát reám hazudta. A kapott veréseket még úgy-ahogy elviseltem volna, de az állandó gúnyolódásait, hazudozásait alig bírtam lelkileg elviselni.

El is határoztam, ha már engem se anyám, se nevelőapám nem szeret, mostohatestvérem meg velem szemben állandóan gonoszul viselkedik, akkor én felesleges vagyok otthon, tehát világgá megyek. El is indultam egy nap reggelén. Mentem, mentem, le-leültem pihenni, megint mentem, de estére rettenetesen elfáradtam. Éhes is voltam, meg fáztam is, ezért azt gondoltam, mégis hazamegyek, mert ha vernek is, de otthon van, ahol aludjak és kapok valamit enni.

Akkor már iskolás voltam. Persze az iskolában nem voltam jó tanuló, mert otthon mindig cirkusz volt, és rajtam csattant az ostor. Ha elővettem a tanulnivalót, az volt a baj, mert nem azt akarom tenni, amit a ház körül parancsoltak és fordítva.

Belém is keményedett a meggyőződés, hogy engem senki, de senki nem szeret. Nem is csoda, ha visszahúzódo voltam és nem beszédes – mint most. Röviden kifejezve kegyetlen gyermekkort mondhatok magaménak.

Egy napon valamiért otthon annyira megverték, hogy fél arcom majdnem duplájára dagadt. No akkor láttam, hogy egy kicsit megijedtek. Anyám elvitt az orvoshoz egy közeli kórházba. Akkor már úgy 12 éves lehettem.

A kórházban sokat kellett várni. A többi gyerek futkosott, egymással játszott, mások társasjátékoztak, én csak társtalanul nézelődtem. A szomszéd rendelőben is voltak gyerekek. Egyszer arra lettem figyelmes, hogy a két szoba közötti üvegablakhoz lassan odajön egy gyönyörű, szőke, bájos kislány, rózsaszínű ruhában, mint egy tündér, és hosszan néz engem. A szemünk is találkozott. Megmelegedett a szívem. Hihetetlen volt, hogy engem valaki észrevesz, néz, és biztatóan reám mosolyog. Nem akartam hinni a szememnek. Aztán ez a hét- vagy nyolc éves kislány lassan elment az ablaktól. Higgye el, olyan volt ez a pár perc, mint egy mesebeli álom! Később tudtam meg, hogy neki akkor a manduláját vették ki.

Nemsokára visszajött az ablakhoz ez a szőke, eszményien szép kislány, hosszan nézett, majd elővett egy kis papirost és felragasztotta az ablakra. A papirosra nagy ákombákom, dülöngélő betűkkel ez volt írva: „SZERETLEK.” Aztán elment.

Én ki se tudom mondani, hogy mennyire boldog lettem. Képzeld! Én, aki világgá akartam menni a sok otthoni verés és szeretetlenség miatt, nekem egy szőke tündér azt üzeni, hogy „szeretlek.” Már nem bántam, ha ezután bármi történik velem, mert engem már a világon valaki szeret! Ezért már érdemes élni, minden ütlegelést, gúnyt elviselni.

Otthon változott a helyzet. Nevelőapámat elzavarta anyám a háztól az iszákossága miatt. Elváltak, de a nevelőapám fia

ottmaradt velünk. Közben elvégeztem a gépiparit. Még pár évig elviseltem mostohatestvérem gonosz praktikáit, anyám szeretetlenségét, de 18 évesen elköltöztem tőlük egy távoli rokon nagybácsihoz.

Ott se volt külön az életem! Szegénység, durvaság, iszákosság vett körül. A tartásomért keményen meg kellett dolgoznom a ház körül, meg a földjükön. Ott is kijárt a fenyítések sora.

Ebből a kilátástalan, durva életből bemenekültem egy gyors házasságba. Akkor már tudtam a szakmámban dolgozni. Bizony nem lett boldogabb az életem. Egy igen buta nőt vettem el. Látszatházasságban éltem, így beletemetkeztem a munkába. Született két gyermekünk, de én csak a munkámnak éltem.

Egy alkalommal megyek Pécssett a Rákóczi úton, és látok egy kis női csoportot a Zsolnay-szobor előtt. Porcelánfestők voltak, akik nézegették a műremeiket. Amikor jobban szemügyre vettem őket, hátul megláttam közöttük azt a gyönyörű arcot, aki nekem évekkal azelőtt, ott a kórházban azt üzenté, hogy „SZERETLEK”. Megérintett a gyermekkori boldogság.

Rögtön hozzáietve félrevontam, és örömmel súgtam neki: „Végre megtaláltalak!”

Ő bánatosan nézett rám.

– Késő! – válaszolta szomorúan. – Már férjnél vagyok boldogtalanul.

Mentettem magam, hogy a sok családi perpatvarok, ütlegek, gúnyolódások miatt bemenekültem egy házasságba, már van két gyermekem, de én se vagyok boldog. Ő csak nézett hosszasan, szomorúan, majd így szólt: „Nem én hagytalak el, te letél hűtlen hozzám” – és elfordulva tőlem nem szólt többet.

Egy világ omlott össze bennem. Idegösszeroppanást kaptam nemcsak az érzelmi sokk miatt, hanem ebben közrejátszott a munkában való túlhajszoltságom is. A klinikán kötöttem ki. Azt hittem, hogy itt a vég. Sokáig kezeltek. Úgy-ahogy felépültem, kigyógyultam.

Ott pártfogásba vett egy pszichológusnő. Annyira jól tudott bánni a lelkeimmel, hogy végül összekötöttük az életünket.

Szép lakásunk volt, jól éltünk. Én akkor már a bányában dolgoztam lakatosként, ahol nagyon jól megfizettek. A nejem szépen öltözködött, mindig volt programja. Egy idő után azonban gyanút fogtam. Miért?

Sokszor bizony a két gyermekemet megvárakoztatta a napköziben, vagy jó emberekre bízta őket. Volt, hogy télen a hidegben fagyoskodva várták őt, mert neki mindig valamilyen dolga adódott. Az is előfordult, hogy elfelejtett értük menni. Figyelni kezdtem. Rájöttem, hogy megcsal. Biztos nem hiszi el, amit most mondok: Egyszer a szeretője otthon, az én uránvárosi lakásomban kereste a feleségemet. Hozta a demizsonban a bort, hogy ők ketten megünnepeljék az elválásukat. Olyan részeg volt, hogy leesett a lépcsőn és legurult a pince szintjéig. Onnan cibálta fel a pszichológusnő feleségem.

Akkor kettétört a második házasságom is. Én meg számot vettem az életemmel. Végiggondoltam hányadtatásomat, szeretlenségemet, kényszerházasságaim gyötrelmeit.

Annyira elkeseredtem, hogy elhatároztam, öngyilkos leszek. Neki is készültem testileg-lelkileg. Beszereztem a kötelet, és egyik estén kimentem egy távoli erdőbe, hogy végrehajtsam a tervem. Leültem egy kitört fa törzsére, és sokáig évdtem sorsom felett. A kérdések özöne nyüzsgött homlokom mögött:

Miért születtem, ha anyám nem szeretett? Miért ment feleségül egy iszákos emberhez? Nevelőapámnál miért nem vette észre azt, hogy iszik? Csak az eltartóját meg a fiát látta a házasságában? Miért csak veréssel akartak nevelni? Miért nem akart a távoli nagybátyám szeretni, hiszen mindent megtettem neki, amit kért? Ő a személyemben csak a ház körüli munkaerőt látta? Aztán a pszichológusnőm miért nem becsült engem? Miért nem volt elég neki a ritka ágybeli együttlétünk a jó pénzkeresetem mellett?

Felnéztem a csillagos égre, ültem, és sóhajtozva vívódtam, de a kérdéseim válasz nélkül maradtak.

Aztán... egyszer... hosszú idő múlva... fentről... az égből... egy csendes hang szólt: „NE TEDD!”

Körülnéztem, de csak a végtelen csend honolt körülöttem.

Mi volt ez? – kérdeztem önmagamtól. Azt hittem, hogy hallucinálok. Kis idő múlva újból hallottam: „NE TEDD!” Képzeldöm? – gyötrődtem... vagy... talán... égi üzenet?

Hosszan tébláboltam az Isten üzenetének értelme körül, mert csakis tőle érkezhettek!

Hosszú tépelődés után megértettem, hogy nem szabad eldobni az életemet. Se a születésem, se az életem sorsom felől nem én döntöttem. NEKI még terve van velem.

Ekkor egy megmagyarázhatatlan, mély nyugalom áradt szét egész testemben.

Aztán újból szólt az előző hang: „KERESD!”

Értem én – suttogtam, de mit jelentsen ez a szó?

Keressém őt, aki papíron üzenté gyermekkoromban, hogy szeret? Hiszen megtaláltam, de a válasza mi volt? KÉSŐ!

Sokáig, nagyon sokáig ültem, vívódtam önmagammal, de végül tudatomig ért, hogy az égi hangnak engedelmeskednem kell!

Már kezdett hajnalodni, amikor erőt vettem magamon és elindultam haza a lelkembe írt égi két üzenettel. Szinte úgy véltem, minden lépésem gallyakat tördelő hangja mondja: „Keresd!” „Keresd!” „Keresd!”

Hol keressém azt a gyermekkori, csodás szerelmes társamat? Igaz, tudom, hogy Ildikónak hívják, a családneve meg „Kovács”, de ebben a százezer lakosú városban ugyan hol tudom megtalálni?

Nem tudtam megnyugodni.

Ez a „keresd!” szó úgy lelkembe tapadt, hogy úgy véltem, minden nesz ezt a szót ismétli.

Másnap elővettem a nagy telefonkönyvet és nekiláttam a Kovács nevű embereket felhívni. Már szinte belefáradtam a sokféle emberrel való beszélgetésbe, mentegetőzéseimbe, amikor az egyik telefonhívásomat egy idős néni vette fel. Megkérdeztem tőle, hogy van-e neki egy Ildikó nevű leánya? A válasza igenlő volt. „Éppen itt van nálam – szólt – és átadta neki a telefont.”

Alig tudtam erőt venni magamon, hogy megszólaljak. Végül ki-nyögtem:

– Én vagyok, akinek üzented gyermekkoromban, a kórházban egy papíron, hogy „SZERETLEK”. Szabad vagyok, lakást keresek. Nem tudnál segíteni?

– De igen. Van egy kicsi lakásom. Ott van egy szoba. Azt odaadom.

– Nem albérletbe kérem, hanem végleg... veled... örökös társnak – szóltam.

Az „igen” feleletével kezdődött az én boldog életem.

Így találkoztunk össze, végre tele örömmel, igaz szerelemmel. Negyven év eltelte után aztán templomban összeházasodtunk. Azóta a világon én vagyok a legboldogabb ember.

Annyi, de annyi keserűség, kivetettség, szenvedés, megaláztatás után, hallgatva az égi üzenetre enyém lett az igaz boldogság teljessége. Szerényen élünk a három fiunkkal – a legkisebb a közös gyermekünk –, de csodálatos harmóniában, egymás megbecsülésében.

Ha én nem hallgattam volna akkor arra az égi üzenetre, akkor már rég boldogtalanul porladnék a temetőben.

*

Elővette a zsebkendőjét, hogy felitassa előlopakodó könnyeit. A kitűnő mesterember, zárszerelő mentegetőzött.

– Látja kedves, mint a gyerek, elérzékenyülök.

– Amint kértem, írja meg az életem történetét! Tanuljon belőle sok ember, mert akármilyen kegyetlen a sors az emberhez, meg kell hallani és meg kell cselekedni az égi üzenetet, akkor a legelrontottabb élet is boldogságba fordulhat.

*

Íme, beteljesítettem az ígéreteimet. Jól mondta az én zárszerelőm, aki kiszabadított engem a műterem fogságából, hogy az ő élete a könyv lapjaira való. Sok ember számára gondolkodtató felkiáltójel.

Milyen bölcsen mondta!

„Ajándékba kaptuk az életünket. Az Isten által kijelölt utunk akármilyen göröngyös és kegyetlen, de ha az ember meghallja hitével a tőle jövő égi üzenetet, övé lesz a biztonság és a boldogság múlhatatlan öröme.”

SZELES GYÖRGY

A Gulácsy-kép

Kissé messzebről kell, hogy indítsam ezt a történetet, mivel a régi időkre visz bennünket a történet kezdete, és napjainkig hatnak az események.

Volt nekem egy kedves ismerősöm, jó barátságban voltunk, Gárdos Jolánnak hívták őt, és újságíróként tengette életét, amikor a konkrét történés lezajlott, akkor ő éppen tördelő szerkesztő volt egy vallásos lapnál. Volt neki egy nagynénje, akivel a kapcsolata elég laza volt, a hölgy országszerte jól ismert név volt, neves színésznő, a háború utáni film egyik jelentős alakja, a szépséges nő, aki Karádi Katalinnal versenghetett, Gárdos Mária. Igen nagy és komoly filmekben játszott, szegény édesanyámnak volt ő nagy kedvence. A két hölgy Gárdos professzoron keresztül volt rokonságban, aki a Lipótmezőn volt a háború előtt pszichiáter főorvos.

Jolán tudta, hogy én műtárgy- és festmény becsüsi végzettséggel is rendelkezem, és elmondta, hogy a családban, egészen pontosan Máriánál függ a falon egy nagy méretű Gulácsy-kép, melyet az említett Gárdos professzor kapott még személyesen Gulácsytól, és azóta a családban van. Ez az ő öröksége, ha Mária eltávozik az élők sorából, akkor ez a kép a családi kötődés miatt reá száll. Sajnos ugyanez nem mondható el Mária gyűjteménye egyéb darabjairól, azokból ugyanis ő nem fog kapni egy darabot sem, mert azokat Mária jelenlegi férje fogja birtokolni, amire komoly esélye is van, lévén, hogy jóval fiatalabb Mária művésznőnél. Erről még később megemlékezünk, de az eredeti kérdés itt a Gulácsy-kép volt, Jolánka ugyanis megkért, hogy szakértsem már meg a képet, hogy mi az én véleményem róla. Ez persze csak úgy történhet meg, ha meglátogatjuk a művésznőt budai lakásában, ahol is a kép lakik, több más neves művész alkotásaival együtt.

Nos, erre a látogatásra egy szép kora őszi napon sor is került, felvonultunk Mária művésznő lakásába, ahol is tényleg szép

gyűjtemény tárult a ritka látogató szeme elé. Először is ott ült a művésznő maga, saját személyében, magas támlájú füles fojteljében, és gyanakvó szemmel méregetett engem. Én persze mindent bevettem a jóindulatának megnyerése érdekében, kezet csókoltam, elmondtam, hogy ő volt drága anyám kedvence, hogy láttam a filmjeit, és hogy mekkora öröm most nekem egy legendát személyesen is látni, sőt beszélgetni is vele egy kitüntetés.

Ezért megbocsátotta nekem, hogy bemerészkedtem a szentélyébe, és kissé oldottabban elmesélte a Gulácsy-kép történetét. Tehát a családi legendárium szerint a képet Gárdos professzor 1924-ben kapta Gulácsytól, aki akkor az ő ápolója volt fenn a Lipótmezőn. Arra a kérdésre, hogy „Mester, miért nem szignálja a képet?”, Gulácsy csak annyit mondott: „Mindenki tudja, hogy én festettem.”

A kép maga a kor tipikus álló, nagy méretű képe, 80 x 60 cm olajfestmény, vásznon. A címe „A szerzetes álma” és a témája is hasonló, középen áll egy szerzetesi alak, és körülötte mindenféle kavalkádban puttófejek, angyalszárnyak, a mennyország kellékei keringenek. A kép egy Blondel-keretben volt, kissé már piszkos az évek pora és dohányfüstje megfogta már, de jó állapotú volt.

Engedélyt kaptam, hogy akkor még egyszerű gépemmel képet készítsek, és elküldtem a becsüstanfolyami tanáromnak, akinek a véleményére adok a mai napig is. Jóval később mesélte, hogy azért nem válaszolt, mert már ismerte ezt a történetet, emlékezett rá, bár már a nevet nem tudta, csak annyit, hogy „valami színésznő van a dologban”. A képről meg csak annyit mondott: „Nem jó az a kép!”

Én akkor és ott csak annyit mondtam, hogy utánanézek a képnek, ezt meg is tettem, az én benyomásom vegyes volt, nem volt tipikus Gulácsy, de valami olyan hatást keltett, és ez mindig gyanús. De igazából ami a dolgot kétséssé teszi, az a legendárium maga, ha a tényekkel összevetik. Gárdos professzor ha igaz, ennek sose néztem utána, elfogadtam azt, amit Jolán mondott, 1900-ban született. Ez azt jelenti, hogy 1924-ben 24 éves, ami a legjobb esetben is azt akarja mondani, hogy ő az

egyetem elvégzése után még cselédkönyves orvosként dolgozik, valamelyik ismertebb ideggyógyász szárnyai alatt. Tehát még nem lehet olyan súlyú, már szakmailag, hogy bárki komolyabb ajándékkal akarja őt meglepni. Viszont más források meg azt mondják, hogy Gulácsy ekkor már katatón állapotban létezett, és senkihez sem szólt egy szót sem. Tehát a szignóról szóló kijelentésben is lehet, hogy van egy kis csúsztatás.

Ezek a kérdőjelek tehát megvannak és megmaradnak, nem könnyű ezeket egy tulajdonosnak elfogadni.

A kép viszont nagyon előkelő társaságban volt, ami a szemem elé vetül, az egy nagy méretű Vaszary-virágcsendélet volt, a széles ecsetcsapások korszakából. Ott volt még a falon tőle egy Tücsök-kép is, csak annak a technikájára már nem emlékszem, elvben annak a téma miatt is rézkarcnak kellett lennie. És ami még elem ugrik, az a nagyon nagy mennyiségű Czóbel-kép, elsősorban rajzok. Mint kiderült, Gárdos Mária előző, néhai férje tüdőgyógyász főorvos volt és Czóbel Béla jóbarátja, és a barátság előnyeinek élvezője, elég gyakran kaptak ajándékba képeket tőle, főleg rajzokat. Egy köztesfal csak ezekkel a képekkel volt tele.

De a gyűjtői jó ízlés más képeket is a falra terelt, én magam csak a nappali falát láttam, ahol az említett Gulácsy-utánérzés is függött, de ott jónéhány jőnevű művész képe lógott, amely képek persze nem Jolánka örökségét képezték.

És akkor záróképként itt kell megemlékeznünk a legutolsó férjről, aki legalább 30 évvel volt fiatalabb a művésznőnél. Erről annyit mesélt Jolánka, hogy miután a művésznő megözvegyült, elkezdte élni a budai öregasszonyok életét, amikor is egyszer, egy szép napon becsöngetett hozzá egy fiatalember, aki közölte, hogy ő rendőr, és hogy ő arra szentelné az életét, hogy a művésznőt óvja. Ez nagyon megtetszett a művésznőnek, és ebből a kapcsolatból házasság lett, végül is halálíg tartó, hogy kinek a haláláig, hát azt nem nehéz kitalálni. Mindenestre nem lehetett könnyű az ifjú férj dolga, egyik oldalról talpig férfiből kellett lennie, másrészt különlegesen óvatosnak, ha esetleg félrelépésekben törte volna a fejét, mert Mária na-

gyon kemény kontroll alatt tartotta a férjeit, és ez alól ez az ifjú sem tudta kivonni magát. De az biztos, hogy anyagilag nagyon jól járt, mert a látogatás során megszemlélt képeket azután viszontláttam az egyik vezető galéria árverésének kínálatában, néhány hónapra rá, hogy a hír körbement, hogy a nagy színésznő elhunyt. A Gulácsyt természetesen Jolánka megkapta, azóta is őrzi lakása falán, mást nem tud kezdeni vele.

Engem a következő két limerick megírására készítetett ez a történet:

Az Öreg Szépség

Fülesfotelben üldögél Öreg Szépség,
Ravasz szemét járátja, milyen népség
Veszi őt körbe, csupa haszonleső!
Régen hullott rá csók, siker, aranyeső,
Ma halálát várják, jaj, micsoda rémség!

Művésznő

Füles fotelben üldögél Öreg Szépség,
Színésznőként csak csodálta őt a népség,
Hullott rá imádat, csókok és koszorú,
Ez az idő elmúlt, ezért is szomorú,
De szépsége bennünk él, nincs efelől kétség!

Arról nincsen információnk, hogy a vészkorszakot hogyan vészelte át, valószínűleg Budapesten. Annyit hallottam, hogy a Duna-parti Cipők emlékműnél az egyik cipő az övé volt, amiről öntötték az emlékműben szereplő darabot, de azt nem tudom, hogy ő is esetleg került ilyen életveszélyes helyzetbe, vagy csak a szobrászművésszel való kapcsolata segítette ehhez a gesztushoz.

Mindenesetre az én generációm még fog rá emlékezni, homályosan, fekete-fehérben, mikor szép, sötét haja keretezte, arca betöltötte a filmvásznakat országszerte.

SZ L NETALA

Szép Alexandria

Hypatia emlékének

Égen a csillagok állását követem, mert
nem hiszek ámitó papság szólamaként
aljas mód ugató nép hangulatának
zord erejében. Tudd, össze ha omlik a rend,
isteni lángból szikra nem őrzi csodáját:
széthull minden erő, hűvös szél szava zúg.

Álnok a csend éj, gubbaszt, ép eszük issza,
hangos a tett, mely dúl. Szennyes, véres a kéz.
Érces a hang, melyen átüt egy ősi, vad érzés,
parttalan indulatát érteni gyenge az ész.
Mind a tudás, amit vágyó elme csak érlelt,
lábuk előtt hever, ős tűzben enyész el a múlt.

Szép Alexandria sírja lesz ősi hitünknek.
Széthúzó erejét állani gyenge erő
mind pusztába kiáltott, hangtalan intés.
Nem látsz mást csak a vért, tűzvészt, árvizet, úrt.
Fáj a halál, hiszen inteni kellene néktek,
testvérgyőzelemért, hidd el, túl nagy az ár!

Száz veretes szerelem

Száz veretes szerelem villan
páncélingem mozdulatán.
Add rám jéghideg vas-lelkét,
védjen, ha tud, ádáz tусán!

Dárda hegyén vérszínű láng,
fergeteg-tűz, vakon vad vágy;
Gyilkolni, győzni, nem félni!
Isten tettemért megáld.

Hű lovam nem sejt bajt, halált,
szalmától bódult-részegen
áll odakinn, áll és vár.
Add rá nyergét, s jelmezem!

Csalás törét tartom keményen,
éles a penge, ólom a vért,
bőrömből vígan majd kiugrom:
bosszút remélek, szomjoltó vért!

Nem tét már az asszony, a hűtlen,
hisz rég más karjába tért.
Ki győztes, bólínt rá nagyot...
Féltékeny érzés hajt. Konok, kemény.

Sértett lelkem enyhít indulatán.
Pusztítva ölhet. Ősi e vágy.
Csalva és csalatva adni és kapni!
A rút halál meg nem aláz.

Az estét épségben megélni!
Zajos kocsmá mesél majd csatát
– részeg népek, borgőzös képek –
vesztett szerelmek konok indulatát.

Ágas-bogas szerelmeink

Ágas-bogas szerelmeink
fázós ösvény őszi fényben.
Tél-közelség bánata int;
vigyázzak rád gyermekkorom
száz meseszép emlékében.

Szoknyád libbent, táncok zsongtak,
illat-erdő, vágy-közelség...
Érintésnyi távolságból
rémítenek komor felhők.

Vihar készül? Tavaszt vártunk.
Hajfonatod védelmében
kézen fogtuk saját sorsunk,
csillag-hullós, titkos jelként
terveztük el közös harcunk:

Istent lesni, úgy kacagni,
töltésszélről lerohanni,
tükrös vízben megmártózni,
madarakkal vitatkozni
ma is mennék, hogyha vívnál.

Hol vagy, ki a kopár létből
érdes szélben néven szólítsz?
Melyik égen, csillagképben
ismerjük fel éj-gyúrt arcunk?

Világ világossága

Vakító végtelen
körkörös érkezés
fény
fény
FÉNY

Csillag-szótt álmokká
táguló értelem
még
még
MÉG

Világok tengelyén
embernyi létezés
ég
ég
ÉG

Anyaszült meztelen
lobbanni készülő
én
én
ÉN

Anyám zongorája

Galaxisok,
szférák,
horizontok
lángoló indulatából
zúdul, terül szerte
az Idő Dallama.

Zongorába teremtett lelke
billentyűin játszik
a Tér Örök Ura.

Így hallom még ma is.

Nagyszobából
a gyerekszobáig.
Szív-zengő,
láthatatlan hang-bál.
Álom-fonó szellem-tánc.

Bőrön át csontig ható
Isten-ritmus.
Világölelő, vad mulatság.
Szív-tiszta látomás.
Szivárványt rejtő lélek-tó.
Ős forrás.
Angyalszárnyon zuhanás.
Felhő-ágakról
érett gyümölcsé hullás.

Fű-érelt réteken
szél-hullámzás.
Mosoly-találkozás.

Hogy megszülessek.
Hogy életté, gyermekké,
emberré lehessenek.

Felhőnyi zongorák
húrjai közt
magamra lelhessek.

Fázós Isten

Fázós Isten, jaj, nem kell,
kihűlt lelkünk holt-nyútt szerelem,
álmos, törött hegedűn szólal
néma húrokon hamis dal.

Esős utcák vad szele,
ingünk alá fészkelte hidege,
jeget söprő gondolat az éj,
nékünk vágyakat nem mesél.

Hívtál, jöttem álmodón,
mindegy, lidérc, bántás, szánalom,
csak te, csak még! dúlj, tépj, fájj! altass,
jaj, csak reggelig maradhass!

Fázós Isten most nem kell,
ne kérj, ne szólj értünk, szerelmem,
ölelj, szoríts, engesztelj, imádj,
velem vívd vérig vad csatád!

Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>

SZÖRÉNYI VANDA

sodrásban a lélek útján

haragos hullámok közé
vegyülő vízcseppek ülnek
mint vénasszonyok a padra
fent viharfellegek gyűlnek

napernyők borulnak parton
ahogy durcás gyerek
lök fel sakktáblán bábukat
pedig csak a szél hempereg

így nyüzsög bennem is mi fáj
nehezülő napfényt láttat
távolodó önmagamtól
ólomszememmel a bánat

de anyám nevetni szült meg
mosollyal csókolta számat
azt akarná ellenálljak
mindig tenger viharának

mivel hurrikán

szél szolgálja csak
ki arra hajlik merre jár
s mindenre lecsap

meztévesztő geometria

nekem azt írta egyenes
de ferde szemmel nézne rám

egy könnyfakasztó film is lehetne

szökkenő bájjal telt őzgidáit
kökény árny hűse hellyel kínálja
vár romjain egy sárga lepkeszárny
ilyen az erdő romantikája

a fele se tréfa ez se komoly

már hazatalált negyven csendes éj
randizott velem negyven szent iván
ahogy negyven ősz kísért s vele
negyven lepke sóhajos barkaág

létemben mégis kérdőjel buzog
bármit is citál bölcs tapasztalat
hiszen eddig semmi sem változott
mint patak csobognak éveim napra nap

megírt sorsom olvasni kellene
kinyílt könyvemben fogynak a lapok
ideje lenne már művelődni
meg szeretném tudni hol tarthatok

de kívánságom kívánság marad
egész addig míg légutam szabad
elvégre felkészülni a végre
úgy gondolom szorgalmi feladat

Vigyázz harap(hat)ok

a kutyámnak mondom
mert minden gondom egy
csupán – reggel helyett
jöhetne délután

kifinomult ízlése sokat ér

neki a margaréta nem más mint
egy százéves múmián a smink

nemcsak rangos esemény – hangos is

mesterien bánik a szavakkal
de a gyerekei ezt nem tudják

lenni anulu

kincs minden szavad
„aki barátot talál
kincset talál”- hat

ne koronázzon krónikám

eljött a tátogó világ
seregnyi borzalma kísér
lobbanó lázzal átölel
de azt is úgy hozzám nem ér

figyel hogy ajtót se nyissak
bújtat valami kór elől
ádáz karmával vájt vagyok
ha nem vigyázok megjelöl

szűnhetne sajtó tombolás
míg kint tavasz csókja csattan
idebent maró hiány bök
s bármerre nézek – riadtan

VITOS IRÉN

Korai nyár

Korábban ébresztett idén a nyár,
A naptár még csak a tavaszban jár,
Mégis hajnalban megelőzte őt,
Remélve, az ősz nem kergeti, sőt!

Így a tavasznak nincs már maradása,
Sem ideje, hogy a sírját megássa,
Észrevétlenné lesz, háttérbe kerül,
Varázsa gyorsan feledésbe merül.

Még csüggedten ostorozza magát,
Hiszen már senkire sem kell kabát,
Nem is maradt itt már semmi dolga,
Csak hogy magát innen elvonszolja.

Fordulj felém

Fordulj felém, amikor reggel hazatérsz,
Lesem a kaput, amikor végre betérsz,
Fülem már minden kis apró neszre figyel,
Lélegzetem lelassul, a szívem úgy ver!

Fordulj felém, amikor fájó bánat ér,
Lelkem gyógyulást csak a tiedtől remél,
Csókold le könnyeim forró ajkaiddal,
Vigasztalj féltőn, szerető szavaiddal.

Fordulj felém, amikor leszáll az este,
Kedvem egész nap a kedvedet kereste,
Engedd, hogy a kezem a kezedbe fúrjam,
És mindkét arcodat pirosra csókoljam!

Fordulj felém, amikor ma mellém fekszel,
Simogasd az arcom mosolygó szemeddel,
Lehelj rám csókot, mielőtt még elalszol,
S bújj közelebb, ha már a lámpa lekapcsol.

Sodródás

A sors vad medrében tévelyegve,
Csapongó szeszélyének kitéve,
Tehetetlenül sodródunk tova,
S a szerencséről álmodunk lopva.

Csónakunk evező nélkül halad,
Kinek tovább jut, kinek elakad,
Békés áramlásban reménykedünk,
Vadvízi sziklákat kerülgetünk.

Képes, és velünk azt elhitei,
Saját kéz sorsunkat egyengeti,
Eszközt nem ad! S kénye, kedve szerint,
Kit továbblök, másnak orvul beint.

Kinek békés út, kinek viharos,
S csak hiszed, hogy a tied magasztos.
Mikor hajód viharvert, roskatag,
Akkor kerül utadba zuhatag!

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

ZÁRUBA KÁROLY VALÉR

Őszi táj hajnalán

(kőkemény krétikus próba e költemény)

Kérlek én, vén legény, légy kemény, s még tevé' nykeld!
Száll idő, mint a kő, ősz a fő, kell a nő-kegy.
Vár talán rád vagány nem magány, szép leány is.
Házi koszt izmot oszt – látni most? –, majd lefoszlik.
Játszd tehát még tovább jó barát víg dalát!

II. A rossz oldal eklogája

Költő

Üdvöz! Rád egy igaz, bár ritka baráti beszéd vár.
Nem tudom azt, felkészül-e pásztor e kénye dologra?!
Széled a nyájad, farkasok ordas, csúf hada tész kárt.
Hát meggyűrt a baj, épülj, és építs ne homokra!
Asszonyi szép szavak, így lelked is védi arád.

Pásztor

Úgy látom, te se fürgén szöksz ide, mint szavad állja.
Lágy, laza mozdulatid már távra se régit idéznek.
Asszonyom érvei, dédelg'ő keze és csoda bája
Gyorsabban serkent magam érzeni újra vitéznek.
Egy hölgy tornanapon képzí a mozdulatom.

Rossz Oldalra kerültem. Hogy magyarázhatom én meg?
Szájam erős keserős, bús íze eredhet is innen.
Kín a betegség, harcolok ellene, fontos az élet!
Meggyőzőnöm magam, ebbe' segíts ki te; hinnem!
Könnyesen elkap a vágy, csendesen új hitet ad.

Költő

Hős, ki kitarva vesz újra csatát, bár gyötri a kétely.
Gyúlik a nyáj. A barátok párosan erre sorolnak.
Így kell lennie! Nos, többet terelő ebed ér el?
Hát így vagy egyedül, bízz, lesz még boldog a holnap.
Hidd, hogy minden egyéb csak eldobni való!

Vagy keseredve? A lelked erős. Mit mondani félek:
Rontva vitorlád, rossz szele szétfele sodrani téged
képes. Ezért, ha csaló tán új kikötő neve, kérlek,
Jól lökd vissza a csónakot, és én átmegyek érted.
Érted?!

Szonettféle Ildikómnak

Titkold bátran hajad ősz szálait,
Simítsd ki ráncok kemény árnyait!
Használj csak mindent, mi szebbé tehet,
Én úgyszemint látlak tégedet.

Tested formája kissé gömbölyűbb.
Még szebbé lettél, csalva mér kütyüid.
Gondolj magadra, mindegy, mit eszel,
Szememben mindig sokkal szebb leszel.

Nehogy ósdi fürdőruhát akarj!
Szép vagy, mint régen, többet ne takarj!
Kívánatos vagy, ez lenne a baj?

Legyél kihívó, vagy talán mégse!
Változik gyakran szépségnek képe.
Számomra te vagy világnak szépe.

VEHOFSICS ERZSÉBET: LEVÉLFOLYAM

Bemutatózunk

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Áfra Piroska: Áfra Piroska néven írok. Hajdúnánáson születtem, itt is élek a családommal. Három fiúgyermek édesanyja vagyok. Tanító – magyar, tánc- és drámapedagógus szakokon végeztem Debrecenben, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. Itt szereztem meg a pedagógus szakvizsgát is. Egy helyi református iskolában tanítok 2000 szeptemberétől.

Mindig szerettem az irodalmat, a költészetet. Komolyabban három éve foglalkozom írással. Két saját kötetem jelent meg eddig (*Gesztenyevirágok, Csillagok között*). Több irodalmi társaság állandó szerzője vagyok. Sok-sok antológiában, folyóiratban, pályázaton részt vettem már. Egy saját szervezésű Szellemi Műhelyt is vezetek.

Benedek-Nikli Hunor: Benedek-Nikli Hunor vagyok, 15 éves. Mosonszentmiklóson élek szüleimmel és két öcsémmel. A Győri Jedlik Ányos Gépipari és Informatikai Szakgimnáziumba, szoftverfejlesztő képzésre járok. Már nyolcadik éve fuvolyázom, korábban kilenc évet táncoltam, négy évet gitároztam és hat évet zongoráztam. A programozás mellett a versírás is érdekel. A lehető legtöbb pályázatra próbálok műveket benyújtani, melyekből eddig már többet is megnyertem.

Bernáth Csaba: Ungváron, a megyeszékhelyen születtem Kárpátalján, 1967. március másodikán. Nagyon hamar megszerettem a versek világát, inspirálónak ott volt viharos életem, a család, a külhonosság. Három gyermekem és egy unokám van. Sajnos én már 10 éve rokkantnyugdíjas vagyok. Utoljára a Berzsényi Líceumban tanítottam Sopronban, mely tevékenység nagyon hiányzik hátralévő életemből. A versek, novellák, félpercesek töltik ki lelkem, segítenek átlendülni a mélyponton, na és persze családom szeretete. Aki jobban meg szeretne ismerni, olvassa írásaimat!

Blažekné Benik Mária: 1957. április 12-én Tornalján – Szlovákiában – születtem, itt jártam iskolába is. Rozsnyón szociáljogot tanultam. A járási pszichológiai tanácsadóban helyezkedtem el. Pozsonyban színházi és rendezői képesítést szereztem magyar nyelven. A Komenský egyetem teológiai szakán alapszintű pedagógiai szakképzettséget szereztem. Rozsnyón lakom, a Szlovák Postától mentem nyugdíjba. Három gyermek édesanyja vagyok, két unokám van. Hobbim az olvasás, a családfakutatás, a bélyeg- és képeslapgyűjtés, a hagyományápolás.

Boda Zsófia Borbála, Buksi: Tatán élek, az egyik költőtársam szerint a Dunántúl gyöngyszemében, családommal. 2008 nyarától írok verseket amatőr szinten. Több kötetem jelent meg magánkiadásban, valamint egy hangoskönyvem. Több helyen nyomtatott formában is megjelentek költeményeim, verspályázatok eredményeképpen elismerő oklevélben részesített az Országos Mécs László Irodalmi Társaság és az Irodalmi Rádió is.

Bodó Csiba Gizella: Gyermekkorom vágyálma, s az ifjúkorban kimondott cél, hogy „író szeretnék lenni” – túl a középkoron kezdett el beteljesedni.

Kiadott könyvekben, netkötetekben sorakoznak élményeim, gondolataim, életem. Két évtizede antológiákban, lemezekben, folyóiratokban is jelen vannak munkáim. Több személyes vélemény, elismerés, díj adott visszajelzést, hogy nem hiábavaló e ténykedés.

A Nemzetközi Könyvfesztiválon való részvétel új verseskötetmegjelenéssel – az Irodalmi Rádió jóvoltából – új lendületet adott munkáim végleges formába öntéséhez, s az olvasókhöz eljuttatásához, hisz végül is erről szól a „küldetésünk”!

Az új lendülettel gyorsan léptem is, és 2020 januárjában megjelent a „Hoztam olajágot” prózakötetem bővített változata.

Lovag Bornemisza Attila: költő, újságíró, főszerkesztő, a Cserhát Művész Társaság elnöke, a Történelmi Szent Lázár Lovagrend Kulturális parancsnoka. A Római Sas Lovagrend Quaestora-lovagja. Végzettsége: újságíró szakon esztéta, művésztörténet, vallástörténet. Orvosnak is készül. Több természetgyógyász-tanfolyamot, stúdiumot végez.

Számtalan díja van. 13 kötete jelent meg.

Tagság: Cserhát Művész Kör – alapító-elnök; a MÚOSZ tagja, a helyi újságok szakosztályában; Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége; HAT tagja; Délsziget tagja; Művészeti Alap-tag; Magyar Orvosírók Társasága egyik alapító tagja; Magyar Orvostörténeti Társaság tagja.

A Batsányi-Cserhát Művész Társaság elnöke, a Délibáb Magazin főszerkesztője. A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoport tagja.

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasútól mentem nyugdíjba 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dócon, Szegeden és Budapesten végeztem. Önálló köteteim: *Fényben és homályban* (versek, 2007), *Sugarak az őszből* (versek, 2008), *Felfeszülve a szivárványra* (versek, 2010). Kulturális utazó nagykövet vagyok. Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint harminc antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat. Elismeréseim: Pro Bono-díj (2008), Déli Tükör-díj (2008 és 2017). Tagság: szegedi Déli Tükör Egyesület (alelnök), miskolci Irodalmi Rádió.

Buday Anikó: Zsámbékon születtem, ma is itt élek, ebben a csodálatos fekvésű, gyönyörű kisvárosban. Ide kötnek a gyökereim, írásaimhoz a témát legtöbbször innen merítem. Évekkel ezelőtt novellairással kezdtem, a versírás később társult a novellairás mellé. Kedvenc versformáim a haiku és a peva versek. Olvasni és írni is szeretem, mert megnyugtat, játékra sarkall a szavakkal ez a két versforma. Novelláim, verse-

im számtalan antológiában olvashatók. Az idén, 2020 márciusában jelent meg első önálló novelláskötetem az Irodalmi Rádió szerkesztésében és gondozásában. Novelláimat legtöbb esetben a Verslista, valamint az Élő Irodalom – Élő Könyv által kiírt novellapályázatok ihlették.

Czégény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgy is mondhatnám: szerelem. Mindig lenyűgözött a zenéjük, a dallamuk, a lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat a „Publikáció” kategóriában.

Verseim különböző antológiákban, folyóiratokban található meg. Első verseskötetem, a *Fény-térben* című, 2009-ben jelent meg. 2012-ben megjelent *Ecsetvonások* címmel egy netkötetem a <http://mek.oszk.hu/10700/10770/html/index.html> címen, majd később, ugyanebben az évben ennek bővített, nyomtatott kiadása. 2017-ben jelent meg egy újabb netkötetem *Árvaság* címmel a <http://mek.oszk.hu/16700/16732/html/index.html> oldalon.

Czirják Edit: Gyergyószentmiklóson születtem 1968-ban, és itt is élek családommal. Három felnőtt gyermekem van. Foglalkozásom: tanár.

Több mint tíz éven át a helyi Salamon Ernő Irodalmi Kör tagja voltam, majd 2003-tól az Erdélyi Magyar Írók Ligájának vagyok tagja. Verseim magyarországi és romániai irodalmi-kulturális folyóiratokban, illetve antológiákban jelentek meg, valamint internetes irodalmi portálokon is.

Két önálló verseskötetem jelent meg nyomtatásban, ezek anyaga a czirjakedit.blogspot.com oldalon olvasható.

Mottóm: „Ha verset írok, kenyeret szelek.”

Csetneki Juhász Balázs: Nyugdíjas háziorvos vagyok (születtem: 1947), gyermekkorom óta festek és verseket írok. Miskolcon érettségiztem a Földes Ferenc Gimnáziumban (1965), a Debreceni Orvostudományi Egyetemet 1972-ben végeztem el, Sajóbáonyban majd Berentén (Kazincbarcika), végül Sajólád, Sajópetriben dolgoztam. Szakvizsgáztam üzemorvostanból és háziorvostanból. Polgármester voltam Sajópetriben. Feleségem és egyik leányom orvos, a másik leányom jogi diplomát szerzett. Verseim több antológiában megjelentek, elsősorban a Sodrásban antológiákban.

Dobó Georgina: Dobó Georjinának hívnak. Leggyakoribb, és egyben első írói álnevem: Canses. A gimnázium elvégzése után turizmust és idegen nyelveket tanultam. Tanári diplomát sajnos a még ki nem alakult rendszer miatt akkor nem tudtam szerezni. Verseim leginkább szomorúak. Elkezdtem rövidebb prózákat is írni, aminek nagyon örülök. Egy férfi „nevelt” íróvá gimnazista koromban. Azt mondta, versírással kell elkezdeni, mert később azok a rímek, ritmika fog megjelenni a prózában. Osztom a nézőpontját. Hogy ez az én műveimben megvalósul-e, nem tudom. Legnagyobb fájdalom a tanári diploma meg nem szerzése mellett az, hogy ez az író, költő, aki tanított, eltűnt az életemből, és most, mikor lenne miről beszélni, már nincs.

Dobrosi Andrea: Ami a többi szerzővel összeköt, az a versek szeretete. Nem mintha nem gyönyörködtetne pl. egy katicaháton hintázó fénysugár, vagy bármi más, de valahogy mindig visszatérek a kezdetekhez: ide, a versekhez. Szívesen olvasom vagy hallgatom is őket, szóljon akár pl. egy fénysugárról.

Domokos Edit: 14 éves korom óta írok, leginkább verseket. Eleinte zömmel csasztuska jellegű, egyszerűbb diákverseim voltak, néhány komolyabb kivétellel. 10 év kihagyás után

ismét tollat ragadtam, írtam néhány egyperces novellát is. 2009-ben tagja lettem a CINKE (Civilek Nevezetes Kulturális Eseményei) körnek. 2010-ben volt az első önálló szerzői estem Pécsen, ahol élek, majd az első, s utána még az 5 éven keresztül megjelenő Cinkefészek antológiákban is szerepelek versekkel, fotókkal, mesével. Több versíróversenyen is részt vettem 1-2-3. helyezéssel. 2019 végén csatlakoztam a Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista irodalmi körhöz.

Fazekas Márta: A Debreceni Egyetem lengyel és német szakán végeztem, azóta pedig egyre csak nő az idegen nyelvek és anyanyelvem iránti rajongásom. A lengyel nyelv különösen közel áll a szívemhez, a lengyel-magyar fordítás több izgalmas válfajában is szereztem már tapasztalatot. A mondatok számomra többet jelentenek, mint pusztán szavak értelmes egésze. Valószínűleg ez vezetett oda, hogy beleszerettem a műfordításba is – azzal a ténnyel karöltve, hogy szeretek irodalmi szövegek segítségével elszakadni egy kicsit a valóságtól.

Gáthy Emőke: Mindig nehezemre esik magamról írni. Ugyanis életem jóval több annál, mint ami néhány mondatba befér. És sokkal kevesebb annál, mint amit ilyenkor egy irodalmi antológiában felsorolni illik. Egyetlen papír alapú és két netfűzettel a hátam mögött – mindhárom az Irodalmi Rádió gondozásában készült (sajnálom, hogy az IR azóta messze túlnőtt rajtam) – is csak egykor aktív, most 76 éves nyugdíjas orosz-francia szakos pedagógusnőnek tartom magam, akit olykor elfog a közlés- és alkotásvágy. Ilyenkor születnek olyan irományok, amilyeneket ebben az antológiában is találhat tőlem a kedves olvasó. Publikálok még a Face-en és egyéb önköltséges kiadványokban. Az utóbbi időben főleg a Verslistánál.

Golán Angéla Gabriella: 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki autodidakta

szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek. Gyermekkorom folyamán többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től kezdtem el próbálkozni a gondolataim és érzelmeimet németül leírni. Emellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. Gyermekem születése után az aktív anyanyelvhasználat ismét mindennappossá vált. Saját személyiségem keresése folyamán tudatosan visszatartottam magam a magyar gyökereimhez. A hovatartozás ma már nem kétséges. A pillanatnyilag történő német szociokulturális változást belülről tanulmányozom, de részévé nem váltam. Az irodalomban az élet sokrétű befolyását ma már inkább csak a magyar nyelv használata által próbálom kifejezni, mégis szívesen reflektálok közben a német nyelv gazdag hatásait is. 2008-tól tagja vagyok a Verslistának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban jelentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Gösi Vali: A létezés szépségeit keresem, a misztériumokat, amelyek számomra az anyagi világunknál sokkal finomabb dimenziók átélését jelentik. S hogy mi a boldogság, mit jelent a szépség, amelyeken át a misztériumok megélhetőek? Nincs pontos definíció. A boldogság talán a nemes és tiszta dolgokon való öröm, az ideális létezés mintaképe, romlatlan ősfarmája. Hiszem, hogy a valódi szépség belülről, a lélek szépségéből fakad. Átragyog az emberi testen és sugárzó fényként vonzza a tekintetet. Hasonlókról gondolkodom verseimben, megvillantva a titkok, csodák földi valóságát az élet szépségein át, hitem szerint megőrizve a misztérium és az érzékelhető valóság szimbiózisát úgy, hogy miközben lírai lélektudásra hívom a kedves olvasót, felvillanjon a létezés értelme.

(Önálló kötetek: Halkuló hiány: 2011, Hódolat a tavasznak: 2015, Misztériumok: 2017, amelyek elérhetőek a MEK-en.)

Győri Nagy Attila: Győri Nagy Attilának hívnak, és bár szívesen bemutatkoznék, de a tükröm még nem felel. Táncoltam már a páttással, és voltak őszinte imáim. Miután szembeköptem a sötétség urát, és remegve becsaptam a pokol kapuját, az utamat egyirányosítottam. Most növeszttem a szárnyaimat, hiszen hosszú még az út. Ha gondolod, jöjj velem, csak tanítsuk egymást... az életre! Köteteim: *Angyalpalánta* (versek, 2017), *Csak szavak* (novellák, 2017), *Kisfickó és a mocsárciprus* (mese, 2019)

Herczeg-Vecsei Katalin: Tapolca-Diszelben élek családommal, gimnáziumi nyelvtanárként dolgozom. Mindig nagyon szerettem olvasni. Tanulmányaim során hamar kiderült, hogy a humán tárgyak érdekelnek, kezdetektől az irodalom szerelme-se vagyok. Tizenévesen kezdtem el verseket írni. Nagy hatással volt rám József Attila és Pilinszky János költészete.

Mindig a rövid, lényegre törő, csattanós versek álltak közel hozzám, 2011 nyarán írtam első haikuimat egy kilenc napig tartó, a Balatont megkerülő gyalogtúra során. A táj szépsége, az ember kicsiny mivolta, esendősége, zarándoklatom élményei voltak az első témáim. Úgy érzem, hogy ez az a műfaj, amiben igazán megtaláltam magam, és a műfaji szigorú megkötöttség ellenére ki tudok teljesedni. Haikuim számos folyóiratban, antológiában jelentek meg, rendszeresen részt veszek több-kevesebb sikerrel irodalmi pályázatokon. Azt vallom, amit példaképem, Fodor Ákos így fogalmazott meg Goethe-haikujában: „Mindig legyen két / jó könyv kezed ügyében: / ezt írd, azt olvasd.”

Holécziné Tóth Zsuzsa: Kecskeméten születtem 63 évvel ezelőtt. Egy kedvező állásajánlat miatt 15 éve felszámoltuk kecskeméti otthonunkat, és Piliscsabára költöztem a családommal. A 2015-ös év végén lettem nyugdíjas, így már van időm valóra váltani régi vágyamat: írhatom azokat a történeteket, amelyeket gyerekkorom óta őrzök, és azokat is, melyek úton-útfélen

„szembejönnek” velem. Szerencsésnek mondhatom magamat, mert rátaláltam két alkotócsoportha: a Verslistára és az Irodalmi Rádióra, akik folyamatosan új pályázatokkal, feladatokkal inspirálnak az írásra. Ennek köszönhetően az elmúlt években nagyon sok pályázaton értem el sikert. 2017-ben a Verslistától „Kortárs Magyar Irodalomért” díjat kaptam, 2018-ban az Irodalmi Rádiónál az „Év prózáírója” verseny 2. helyezette lettem, 2019-ben pedig az „Év meseírója” verseny 2. helyezette. 2018-ban megjelent az első elbeszéléskötetem a *Sorsok szilánkjai*, 2020-ban a második *Nem mindennapi történetek* címmel. Az antológiában most két új elbeszélésem és két apevám kapott helyett – fogadják szeretettel!

Horváth-Tóth Éva: 2019 áprilisában fordultam az írás felé egy lelkileg megterhelőbb időszak után/közben. Amolyan „kiírom magamból” jelleggel. Hamarosan már nemcsak arról, hanem más érzésekről is írtam. Ezek a témák nem mindig aktuálisak a jelenemben, de jólesik éppen akkor „papírra vetni” őket. Olvasni mindig szerettem, verseket, regényeket, lényegében bármit, bárkitől. Tanítóként a magyar irodalommal sokat foglalkozom, ám verset írni még csak most tanulok. Keresem a hangom, a formát, ami mondanivalómat kifejezheti. Írásaim megjelentek már online irodalmi oldalakon és nyomtatásban is.

Kalocsa Zsuzsa: Kalocsa Jánosné vagyok, verseimet, írásaimat Kalocsa Zsuzsa néven írom. Családommal Kaposváron élek. Immár nyugdíjasként hódolhatok olthatatlan szenvedélyemnek, az irodalomnak, a versírásnak. Jó érzéssel tölt el, hogy az érzelmeimnek, gondolataimnak szabad utat engedek. A helyi Berzsenyi Dániel Irodalmi Társaságnak és számos internetes csoportnak vagyok tagja, ahol publikálom a verseim, írásaim. Hat könyvem jelent meg, ebből öt verseskötet és egy kisregény. Idén jelenik meg a hatodik verseskötetem és a második kisregényem.

Verseim örömről, bánatról, szeretetről, a természetről, az élet mindennapjairól szólnak.

Az írás lelki felüdülést jelent számomra.

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Nyolcévesen kezdtem írni, de csak mintegy hetvenéves koromban kezdtem publikálni. A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslistán mutatkoztam be először. 2002-től a Kaláka társszerkesztője voltam 2018-ig, a weblap megszűnéséig. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítéltek a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ben az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem, és „Az év költője” címmel jutalmaztak. 2014-ben megkaptam a Horváth-Hoitsy Edit irodalmi-művészeti díjat, majd 2015-ben a Verslista emléklapkettjét. Tizenkilenc nyomtatott és két elektronikus önálló kötetem van.

Katarzyna Tkaczyk: 1993-ban születtem. Kultúratudományt végeztem, foglalkozásomat tekintve copywriter vagyok. A fantasy, a számítógépes játékok, a pogány ritmusok és a puha kisállatok lelkes rajongója vagyok, amelyek mellett egy tea finom illata második bőrként simul rám. 2015 novembere óta publikálok a Wattpad irodalmi portálon, Valakiria név alatt.

Keszy-Harmath Dániel: 1984-ben születtem Budapesten. Itt végeztem iskoláimat, a gimnáziumot, az egyetemet, doktori képzésemet alkalmazott nyelvészet szakon az ELTE-BTK-n. Magyartanárként dolgozom budapesti középiskolákban. A tanításban nagyon fontos számomra megkedveltetni a magyar nyelvet, irodalmat és a művészeteket a diákokkal, ehhez sokfé-

le módszert alkalmazok. Rengeteg pluszfeladatot vállalok az iskolában a tanítás mellett. Hiszem, hogy aktív életet élve lehetünk elégedettek önmagunkkal. Szeretek csapatban dolgozni. Az írás tinédzserkorom óta része az életemnek. Írok verseket és prózai műveket. A Hatoscsatorna Időmérték című televíziós irodalmi műsorában rovatvezetőként szerepeltem, nagyon élveztem ezt a munkát is. 2008 óta tagja vagyok a Barátok Verslista csoportnak. 2016-ban elnyertem a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. 2019-ben doktori címet szereztem.

Kisznyér Ibolya: Nyugdíjas vagyok. Kiskunfélegyházán születtem, 1952-ben. Életem fontos helyszínei: Pusztaszer, Kecskemét, Szeged. Karrieremet megvalósítottam. Két házasságomból két fiam született, ők ajándékai életemnek. Egy leányunokám van, aki érettségire készül. Az írással három éve foglalkozom, önismereti gyakorlat volt az eredeti célja. Baráti biztatásra kezdtem nyilvánossá tenni a naplónak indult írásokat. Gyermekkori álmom volt, az élet előbb nem adott rá lehetőséget. Még nem értem el olyan eredményeket, melyről most beszélhetnék. Igyekezem felmérni, hogy érdemes-e közzétennem írásaimat. Sikertelenség esetén a fióknak írok és szeretteimnek, mert olyan csodás érzés, hogy egy másik világba kerülök arra az időre, hogy már nem tudom abbahagyni.

Klotz Mária: Gyakorló és elméleti pedagógiai tevékenységem mellett újságírói és főszerkesztői feladatot is ellátok. Írásaim fellelhetőek német és magyar nyelvű sajtóorgánumokban, antológiákban. Német nyelven megjelent könyvem címe: *Claus Klotz und seine Dichtung* (2010), melyben bátyám életművét dolgoztam fel. Első önálló verses- és prózakötetem a Litera-Túra Művészeti Kiadó gondozásában jelent meg *Fent és lent* címmel (2018), a második könyvem az Irodalmi Rádió által kiadott *Apeva-cserepek* címet viseli (2019), és a Litera-Túra Kiadó szerkesztésében látott napvilágot a *Szerelmes napló* című verseskötetem is (2019).

Tartalmaimmal igyekszem megcélozni az olvasó lelkét, hogy azt érezze, érdemes volt elolvasnia merengéseimet. Közben a sajátomat is feltárom előtte, ezáltal egy közös lélekláncot alkotunk, amely szorosan egymásra épül, közös metszéspontokat talál. Mindig sodrásban vagyok, a képzeletbeli hullámok fel- és ledobálnak, de ettől szép az alkotás folyamata.

Kovács Ádám Máté: Kovács Ádám Máténak hívnak, 28 éves mezőcsáti fiatalember vagyok. Amatőr színészként, gitáros kántorként, karnagyként, költőként, színdarabíróként, zeneszerzőként tevékenykedem Borsod-Abaúj-Zemplén megye déli részének több településén. A Kultúra Lovagrendje „A települések életminősége fejlesztéséért” a Magyar Kultúra Lovagja címmel tüntetett ki 2020. január 18-án.

Kovács Daniela: 1976. február másodikán születtem, egy időben Édesanyám legfájdalmasabb könnyecppjével. Majd „meghaltam” 2006. október ötödikén, amikor váratlanul megszűnt dobogni annak az embernek a szíve, akit szemem fényeként szerettem. Attól a naptól fogva gyökértelenül sodródok, mint száraz falevél a szél kezei között. Amikor felsírnak bennem az emlékek, tollat ragadok és papírra vetem érzéseimet. Nemegetszer találok már irodalmi oldalakon, cikkekben, illetve blogokban olyan kijelentésekkel, hogy valaki hobbiból ír, fest, fotózik, tehát alkot. Én sosem éreztem ezt ilyen egyszerűre vetköztethető „tennivalónak”, számomra az írás olykor olyasfajta meditációs és nyugalmi állapot, amely – mintha a testemből kilépnék – magához öleli a lelkem, néha pedig tehetetlen csalódásaim, félelmeim és rettegésem szószólója, de mindenkor önmagam tükörképe akkor is, ha fájdalmas szavam szól, akkor is, ha életigenlő boldogság csurran tollam hegyéről.

(Daniela remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Kovács József Tibor: Én csak kérek egy Miatyánkot, míg a reggeli villamoson a tömeg magába temet, így inkább elmerülök gyermekkorom foszlányaiba, melyek, mint aszalt gyümölcs, őrzik a múlt idők nyarát...

Kovács László: Egy kis bányászváros, Oroszlány szülötte vagyok. 1959-ben láttam meg a napvilágot, együtt öregedtem városommal, egyidősek vagyunk. A szépírást sehol nem tanultam, bányász lettem, voltam és leszek. A versírást 2014-ben kezdtem el, harmincnyolc évvel a fiatalkori próbálkozások után. Úgy érzem, recsegeve ír még a penna a kezemben, ami bizony sokkal jobban forgatja a csákányt, mint a tollat. A nevet szeretem, de mivel tucatnév, ezért Kovycs néven publikálok. Elsősorban az interneten. Nyomatásban is jelentek meg verseim a Verslista jóvoltából. Kialakult versformám nincs, a kritikát is szívesen fogadom. Próbálkozom, mert vagyok, minden segítséget elfogadok. Vallom: verset írni csak alázattal lehet, és megtanulni sohasem késő!

Kutasi Horváth Katalin: Budapesten születtem és élek. Középiskolai magyartanár, s egyben szenvedélyes természetjáró vagyok. Hatodik éve írok, prózai köteteim (*Kóborló emlékeim, Lélekhálózat, Kölelkesülés, Fagyöngylét*) mellett már versesköteteim is megjelentek (*Kiszakadva, Levelekkel hullok, Fonódások*). Fáj, ha nem vethetem papírra, ami foglalkoztat, rendkívül fontos számomra a nyelvvel való néha rímes, ritmikus, sokszor furcsa, olykor önfeledt játék, vagy a nagyon is komoly, elmélyült alkotás, érzelmkifejezés. (*Katalin 2016-ban remek írásaiért, 2017-ben kimagasló közösségi munkájáért kapta meg a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő*)

Kühne Katalin: Születésem óta Miskolcon élek, már aktív nyugdíjasként. Családom, barátaim, a művészetek, az írás

minden területe életem fontos részei. Elődökről, társakról, hitről, társadalmunk problémáiról, természetről írok többféle műfajban. Utódainknak szeretnék reményt sugallni, elidegenedett korunkban mégis csodás világunkat megmutatni. Tagja vagyok az IR-nak, a Múzsák Kertje Baráti Körnek, a Klárisnak és a Verslistának. Több írásom meghallgatható CD-n, ill. a You-Tube-on is. Olvashatnak az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Verslista honlapján, jó pár antológiában, DVD-n, az Agria, Kláris, a Kaptárkövek és a Könyvtárvilág, Ősi Gyökér folyóiratokban. Új köteteim *Hegyek karéjában I.* és *Égi boltívek alatt II.* címmel jelentek meg.

Lénárt Anna: Gyulán születtem 1966. 02. 23. napján. Gyermekek- és kamaszkoromban Lökösházán éltem, majd az élet úgy hozta, hogy Battonyára költöztem, és azóta is itt élek. Három gyermekem és tizenhét unokám van (7 vér szerinti, 10 nevelt és 1 fogadott). Felnőtt fejjel végeztem el a főiskolát a Corvinus Egyetem államigazgatási karán.

Anyakönyvvezetőként dolgozom a Battonyai Polgármesteri Hivatalban. Szeretem az embereket, átérzem gondjukat, és ha tudok, segítek.

Verseket gyermekkorom óta, novellákat fiatal felnőttként kezdtem írni. Több internetes irodalmi csoportnak lettem tagja az elmúlt évek során. Verseim és novelláim először antológiákban lettek publikálva. Ezidáig két könyvem jelent meg nyomtatásban. A *Lelkek tánca* verseskötet és a *Fagyos ölelés* novelláskötet.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagógus családban nőttem fel Létavértesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomát a szegedi SZOTE-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képzést a budapesti SOTE-n szereztem.

Munkahelyeim: 1987-95 Biogal Gyógyszergyár (vizsgálati módszer-fejlesztő), 1995-2005 Hajdú Gyógyszer Rt. (gyártási igazgató), 2006- Hungaropharma Zrt. Debreceni Logisztikai Központ (minőségbiztosító gyógyszerész). 2000-tól külsősésként a Debreceni Egyetemen gyógyszerészhallgatókat oktatok. Lányaim: Panni Debrecenben gyógyszerész, Zsuzsi Budapesten pszichológus. Fiaim: Jócó a Budapesti Corvinus Egyetemen mesterszakos hallgató, Zsombor Budapesten a PPTÉ politológián végzős hallgató. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Milló Ildikó: Debrecenben születtem. 1976-ban Nyíregyházán szereztem földrajz-rajz szakos tanári diplomát. Családommal 1982-ben költöztünk Veszprémbe. Tanítottam rajz tagozaton és művészeti iskolákban is. 1983 és 2019 között a főállásom mellett tanítottam a Beszteczey, a Harmónia és a Szín-Vonal AMI-ban. A tanítás, az önálló alkotótevékenység, a kiállítások fontosak számomra. Verset tizenéves korom óta írok. A novellák a közelmúlt ajándékai.

Mráz Erzsébet Irma: Hajdúnánáson élek, Nyírmihálydiban születtem. Nyugdíjas pedagógus vagyok. Sok éve kezdtem verseket írni, de 2006-ban sikerült megjelentetni ezeket először. Különböző kiadóknál antológiákban, mesegyűjteményekben, CD-ken, magazinokban és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: *Vers-virágzás* és *A hegycsúcs messze van* címmel. Tagja vagyok a Krúdy Körnek, a Római Sas Birodalma Lovagrendnek, a MANE-nek, a Kláris csapatának. Több irodalmi körben tevékenykedem: lektorálok, szerkesztek, zsűrizek. Pályázatokon sok arany-, ezüst-, bronzminősítést, diplomát, oklevelet kaptam. Két gyermekem és egy unokám van.

Mukli Ágnes: Abdán élek, Perkáta, Dunaújváros, Sopron és Győr meghatározó állomásai voltak az életemnek.

16. éve jelennek meg írásaim, négy önálló kötetem van: *Hajnali küszöb*, 2007, *Kristálypohár*, 2014, *Korlátnak dölve*, 2014, *Levélfodrok*, 2017. Elektronikus könyveim: Szépség bűvkörében, Marasztaló panoráma, Levélfodrok, Reflexiók.

Díjaim, okleveleim mindig lendületet adtak alkotói munkámnak. Szeretem a szép verseket, az írás része lett mindennapjaimnak. (*Ágnes 2018-ban remek írásaiért megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő*)

Ordas Andrea: Báli-Ordas vagyok, de Ordas Andrea néven publikálok. Ötvenöt éves múltam. A verseket kisgyerekkorom óta szeretem, és kamaszkoromban kezdtem verseket, dalszövegeket írni, amiket a zenekarommal adtunk elő. Gyerekszínészként kezdtem a „művészi” pályafutásomat, a Rádió gyerekstúdiójában, ahol többek között a később íróként megismert Kornis Mihály tanított. A stúdióból alakult amatőr színjátszó társulattal folytattam színészi pályafutásom, majd az itt megszerzett zenei „tudásomnak” köszönhetően jött a zenekar, később jazzbalettoztam is. Ezek után tíz évig dolgoztam a Budapesti Kamaraszínházban. Később – miután felneveltem a fiamat – fordultam ismét a versek és prózák felé, de csak akkor írok, ha megszáll az ihlet. Mostanában ismét a színjátszás felé fordultam, és dramaturgként – mint korábban Erich Kästner Repülő osztályával tettem – most Antoine de Saint-Exupéry Kis herceg című remekművét állítom színpadra.

Petres Katalin: 1959. április 5-én születtem Budapesten. Egyszerű családban nőttem fel, magyar-történelem és angol szakos tanár vagyok. Az irodalom és a versek már általános iskolás koromban megbabonáztak, hála osztályfőnökömnek és magyartanáromnak, Dr. Kolta Rezsónének (Magdi néni). A középiskolában Dr. Muhi Lászlóné (Zsuzsa néni) tovább fokozta szenvedélyemet. Korán kezdtem verselni, de felmértem a lélek hosz-

szát, s egy időre abbahagytam, mert a verseimet nem éreztem összemérhetőnek a hivatásos költők írásaival. Később mégis feltörték bennem verssorok az élet nehéz helyzeteiben. 2014-ben csatlakoztam a Sodrásban antológiához és a Verslistához.

Plószné Papp Mária: Plószné Papp Mária vagyok. Először anyámról írtam verset, és naivan örültem, hogy úgymond „behozta őt az irodalomba”! Akkor meg, persze, az apámat sem hagyhattam ki, majd következett a család... és elkapott valami mohó vágy, megörökíteni az emlékeket és a körülöttem „élő” valóságot. Szeretek írni a faluról, az idősekről, úgy érzem, ez „mostoha” téma a kortárs költészetben. Szeretem az elbeszélő stílust, a laza formát, a reális ábrázolást: amikor minden arc valódi, és a sors pecsételt rájuk hitelesítő ráncot...

Riba Ildikó: Mindig fontos volt számomra az irodalom, legközelebb a regények, versek álltak és állnak ma is hozzám. Sok-sok kedvenc költőt, író sorolhatnék.

Ahogy sokan mások, én is írogattam diákként verseket, de nem őriztem meg őket. Gyermekeim felnőttek, 40 évi közszolgálat után, nyugdíjasként van időm olvasásra, versírásra. Eltelt több év, mire az írásaimat „eltettem”, és sok biztatás után meg mertem mutatni.

Bízom abban, hogy érzéseket, gondolatokat adhatok át azon olvasók számára, akik megtisztelnek figyelmükkel. Írásaim néhány irodalmi portálon jelentek meg, és ez ideig több mint 22 antológiában, valamint saját blogoldalamon olvashatóak.

Sági Klári: Nyugdíjas pedagógus vagyok, Hatvanban élek. 2011 szeptemberében kezdtem el írni, egy egzisztenciális mélypontból való menekülés miatt, majd ez lett az én mentőövem. Első sikeres írásaim a Barátok Verslista által kiírt pályázatokon jelentek meg. Később több kiadó antológiájába beválogatták novelláimat. Aktív tagja igyekszem lenni a Barátok

Verslista közösségének a pályázatokon, kiadványokban és játékokon való részvétellel, munkáimért többször kaptam jutalmat. Tagja vagyok a Tollnokok Társasága csoportnak, valamint egy helyi kis Olvasó klub közösségének. 2019-ben a miskolci Irodalmi Rádiónál „Az év pedagógus írója” harmadik helyezette lettem. Az évente megjelenő színvonalas Hatvani Kalendárium lapjain rendszeresen olvashatók novelláim és verskéim. A „Hatvani Sör Legendája” című helyi kiírásra küldött „legendám” első helyezett lett. A Raszter Kiadó Szárnypróbálgatók köteteiben már ötödik éve jelennek meg díjazott írásaim. A hatvani Ady Endre Könyvtárban két önálló esten mutathattam be. A verslistások találkozásán néhány munkámat felolvashattam. 2018 decemberében támogatói és családi összefogással önálló kötetem jelent meg *Sorsforduló* címmel.

Szabó Edit Irma: Boltizárné Szabó Edit vagyok, írói néven Szabó Edit Irma. Gyulán születtem, Sarkadon élek. 40 évet töltöttem az óvónői pályán, az utolsó tizenötöt óvodavezetőként. Két éve nyugdíjas vagyok.

A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoportnak 2008 óta, 12 éve vagyok aktív tagja. Több találkozón vettem részt a családommal együtt, ahol rengeteg író társsal ismerkedtem meg. Sok Verslista által kiadott folyóiratban, valamint antológiában jelentem meg. Eredményesen szerepeltem különböző verslistás pályázatokon. Önálló nyomtatott kötetem nincs. Netkötetem 2013-ban jelent meg az Irodalmi Rádió szerkesztésében *Lélek-ének* címmel.

(Edit idén remek írásaiért megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Szabó Eszter Helka: Szabó Eszter vagyok. Több mint 25 éve Debrecenben élek és dolgozom mint könyvtáros. Tizennyolc éves koromig a Balaton északi partján, Révfülpön éltem. A tóhoz való kötődésem miatt vettem fel a Helka utónevet, ill. azért is, mert gyakori nevem van.

Csatlakoztam a Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoporthoz. Bekapcsolódtam a hetente megrendezésre kerülő irodalmi játékaikba, pályázataikba. Ezekből eddig is nagyon sokat tanultam.

Húszéves korom óta írogatok az asztalfióknak. Tapasztalom, hogy egy-egy jó könyv segíthet a problémák megoldásában. Hiszek az irodalom gyógyító erejében.

Szakácsné Kozári Piroska: Pécsen születtem 1936. május 11-én. Egy évig tanítónőként, 35 évig rajz-földrajz szakos tanárként dolgoztam. Civilközösségi titkárként, lapszerkesztőként 30 évig. Igen sok helyen itthon, és öt európai országban volt önálló kiállításom grafikáimból, festményeimből. Irodalmi tevékenységemet hetvenéves koromtól több tanulmány, egy regény, valamint 13 novelláskötet jelzi. Özvegyként mérnök fiam, orvos lányom, négy unokám és rengeteg ismerős szerez örömet életemben.

Szeles György: Kissé későn kezdtem, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már 2500 feletti számú limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis- és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint 100 országban, 5 nyelvet jól beszélek, és néhány szót még 2-3 másik nyelven megértek. Éltem kiküldetésben Latin-Amerikában, ahol sok tapasztalatot szereztem.

Több mint tíz éve már, hogy limerickeket írok, magán- és nem magán kiadásban több könyvnek vagyok szerzője. Ez a következő köteteket jelenti: *Bakugrás* (2004), *Békaugrás* (2006), *Rúdugrás* (2008) és *Távolugrás* (2012). Szerzőtársa voltam egyetemistáknak a Jópár Pajzán Limerick – Lányok, Fiúk s Neveik című kötet megalkotásában.

A magyar Haiku Klubnak, a Haiku Világtársaságnak, valamint a Krúdy Körnek is tagja vagyok.

Sz L Netala (Szalay László): 66 éves, nyugalmazott matematika-informatika-technika szakos tanár vagyok. Először 1999-ben *Zafî tündér csodálatos utazásai* címmel jelent meg egy mesekönyvem, ami 2014-ben megérte a második kiadását is. Verseket csak az utóbbi néhány évben írok. Azóta alig marad ki nap, hogy ne születne újabb írásom. 2013-ban a Toll és Ecset alapítvány verspályázatán első helyezést értem el. Két lírai gyűjteményem magánkiadásban kapható az Underground kiadónál: a Lélekfogódzó közös munkánk Sztorka Viával (Pásztorka Szilviával), és az Elégtan Zsidi (azóta Horváth) Mariann verseivel. 2016-ban jelent meg *WirtualLand – kockaországi történetek* című sci-fi regényem első könyve, 2017-ben pedig – ugyancsak Sztorka Viával írt – elbeszélő költeményünk, a „Szirmácska”. Az utóbbi években rendszeresen jelennek meg verseim hazai antológiákban. Tagja vagyok a Szegedi Somogyi-könyvtár Íróklubjának. Idén megválasztottak az itteni 22 éve működő Amatőr Alkotók Köre elnökének.

Szörényi Vanda: Lehetetlenség néhány sorban lefirkantani valami nagy életigazságot, ami jellemez. De én akkor sem hiszek a lehetetlenben! Töretlenül élvezem, ahogy az élet mókuskereke dobálgat ide-oda. Mindeközben szentelek időt rövidkéimre is (max. 4 sor), valamint, ha valamilyen érthetetlen, jobban mondva banális okból kifolyólag ez nem sikerülne (hiába a több tucat inger, mint külső tényező), előállok a hosszabb változattal. Nagyjából ennyit tudok. Akinek ez nem felel meg, ne görgessen, lapozzon! (Írom ezt azért, mert a Gutenberg-galaxis szemlátomást kezd sorvadni.) Egyébként köszönöm a lehetőséget, hogy itt lehetek!

Vitos Irén: Erdélyben, Csíkszeredában születtem, Budapesten élek drága családommal, kisfiammal és férjemmel. Felnőtt koromra fordultam a művészetek felé, művészettörténetet, majd festést tanultam, az írói énem is

ekkorra bontakozott ki. A fiam születését követő években kezdtem komolyabban foglalkozni az írással, ekkor még főleg gyermekirodalommal, 2011 óta három gyerekeknek szóló könyvem jelent meg, írtam gyermekmagazinok számára is, és számtalan mese, vers és novella is született. A későbbiekben néhány antológiás kötet társszerzője lettem, az utóbbi időben pedig az első regényemen dolgoztam, melynek kéziratát nemrég fejeztem be.

Záruba Károly Valér: 1943-ban született Budapesten. Villamosmérnökként, majd egyetemi docensként dolgozott. Magát versírónak, nézeteit és stílusát irodalmi protekcionizmusnak nevezi. Nem híve semmiféle irányzatnak, az 'egyből érthető' számára a mérce. A leoninusi versformán belül a rímes hexa- és pentameter a kedvence. Példaképe József Attila és Radnóti Miklós. Egyiknek játékosága, másiknak az eklogái vannak mély hatással rá. Közeli célja tíz ekloga megírása, melyből hat már elkészült. Szívesen ír hangsúly-ütemezésű verseket is.

FOTÓK, GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Vehofsics Erzsébet: 1966-ban születtem Tapolcán. Ápolónőnek tanultam, ma is a szakmámban dolgozom egy idősek otthonában, Győrben. Szeretek írni. Novellákat, ritkán verseket. 2009-ben részt vettem a Magyar Író Akadémia kurzusán, azóta tudatosabban foglalkozom az írással. Novelláim szép eredményeket értek el különböző pályázatokon. 2013-ban, egy sikeres pályázat után, a Győri Antológia Irodalmi és Művészeti alkotóközösség tagja lettem. Azóta évente jelennek meg alkotásaim az antológiában.

Másik hobbim a fényképezés. Főleg természetképeket, város- és virágfotókat készítek. 2015 óta a Győri Fotóklub Egyesület tagja vagyok.

